

ХАРЛАН КОУБЪН ПОД НАПРЕЖЕНИЕ

Част 10 от „Майрън Болитар“

Превод от английски: Венцислав Венков, 2012

chitanka.info

ГЛАВА 1

И най-грозната истина — разправяше навремето един приятел на Майрън — е за предпочитане пред най-красивата лъжа.

Точно това си мислеше Майрън, докато гледаше баща си в болницата. И се върна в спомените си шестнайсет години назад до онзи миг, в който за последен път бе излъгал баща си; към онази лъжа, причинила толкова болки и разруха и породила трагичните събития, чийто катастрофален край предстоеше именно тук.

Баща му не отваряше очи. Неравномерното му дишане бе съпроводено с хрипове. От тялото му се точеха куп тръбички. Впери поглед в мощната му ръка. И си спомни как през детството си ходеше в склада в Нюарк и как баща му седнаше с навити ръкави зад огромното си бюро. Ръцете му по онова време бяха тъй мощни, че напиреха да разкъсат плата, а маншетите стягаха бицепсите му като в турникет. Възрастта бе омекотила провисналата вече мускулна тъкан. Мощният като варел гръден кош, внушавал на Майрън усещането за пълна сигурност, все още си беше там, но бе придобил съвсем крехък вид: и най-обикновеният натиск с длан сякаш би изпотрошил ребрата като сухи съчки. Небръснатото бащино лице не се покриваше вече от черната сянка на наболата следобедна брада, а бе осеяно със сиви петна. Кожата около брадичката се дуплеше като плащ, с един номер по-голям от необходимото.

До леглото седеше майката на Майрън — съпругата на Ал Болитар от четирийсет и три години. И държеше ръката му в своята, треперееща от болестта на Паркинсон. И тя имаше шокиращо крехък вид в сравнение с някогашната видна личност от зората на феминисткото движение, горила сутиена си публично заедно с Глория Стайнъм и носила тениски с надписи от рода на „Мястото на жената е в кухнята... на законодателството — Сената“. Годишите обаче не бяха пожалили нито Елън, нито Ал Болитар („Ние сме Ел-Ал, като израелските авиолинии“, обичаше да се шегува майка му), при все че ги бяха преживели далеч по-щастливо от огромното мнозинство

застаряващи семейни двойки — но ето как в крайна сметка приключваше щастието им.

То и Бог има едно чувство за хумор...

— Добре. Разбрахме ли се? — попита тихо майката.

Майрън не ѝ отговори. Най-красивата лъжа срещу най-грозната истина. Майрън така и не си беше извлякъл поуката още тогава, преди шестнайсет години, когато за последен път излъга най-великия и най-обичания човек на този свят. Не че нещата бяха толкова прости. Но пък най-грозната истина можеше да съсипе всичко. Да разбие целия им свят.

Дори да посее смърт.

Така че, когато бащините клепачи потрепнаха и най-скъпият в очите на Майрън човек погледна своя първороден син умоляващо, като някакво съвсем объркано дете, Майрън се извърна към майка си и бавно кимна. После преглътна сълзите си и се приготви да излъже баща си за последно.

ГЛАВА 2

Шест дни по-рано

— Майрън, имам нужда от твоята помощ.

Майрън сякаш се озова в някакъв фантастичен свят: в офиса му влезе идеално оформена и изключително красива благородна девица, изскочила сякаш от някой стар филм с Хъмфри Богарт. С тази разлика, че бавната ѝ походка бе по-скоро патешко поклащане, а идеалното оформление се дължеше на факта, че красивата и благородна девица беше бременна в осмия месец, което — с извинение — успя да унищожи някак си целия фантастичен елемент.

Новодошлата се казваше Сузи Т., съкратено от Тревантино, и беше бивша звезда на тениса, прочула се не толкова с играта си, колкото като сексапилна палавница с провокиращи въображението екипи, пиърсинги и татуси. Но все пак имаше зад гърба си и победа в един от най-важните турнири и бе натрупала сума ти пари от рекламна дейност, най-вече като говорителка (Майрън страшно ценеше този евфемизъм) на „Ла-Ла-Лат“ — верига кафе-барове с голи до кръста сервитьорки, в които студентската младеж умираше да си поръчва закачливо „да им цръкнат допълнително млекце“. Хубави времена.

— Знаеш, Сузи, че за теб съм на разположение двайсет и четири часа в денонощието, седем дни седмично — разпери ръце Майрън.

Намираха се в офиса му на Парк авеню — седалището на „МБ Пред“, където „М“ означаваше „Майрън“, „Б“ — Болитар, а „Пред“ — факта, че бяха представители на разни атлети, актьори и писатели. „Школа за буквални фирмени наименования“.

— Кажи ми само какво се очаква от мен.

Сузи закричи напред-назад.

— Чудя се откъде да започна. — И понеже Майрън понечи да вметне нещо, тя вдигна предупредително ръка. — Ха си посмял да ми кажеш „Започни от началото“, ха съм ти откъснала единия тестикул.

— Що само единия?

— Щото вече си сгоден. Жал ми е за горката ти годеница.

Краченето се превърна в нещо като маршировка — толкова забързано и енергично стана, че някъде навътре в себе си Майрън взе да се притеснява да не вземе да роди наскоро обновения му офис.

— Тъъ... мокетът... — обади се плахо. — Съвсем нов е.

Тя се намръщи, помарширува още малко и взе да гризе старателно маникюрираните си нокти.

— Сузи?

Тя спря. Погледите им се срещнаха.

— Кажи ми — помоли я.

— Помниш ли как се запознахме?

Майрън кимна. Нямаше и година, откакто бе завършил право и се бе заел да полага основите на фирмата си. По онова време, в зародиша си, „МБ Пред“ се подвизаваше под името „МБ Спортпред“, тъй като в началото Майрън представляваше само спортисти. Но когато се захвана да привлече като клиенти и актьори, писатели, хора на изкуството и разни други знаменитости, „спорт“ отпадна от наименованието и му остана само „МБ Пред“. Пак буквализъм.

— Разбира се — потвърди.

— Изправена бях пред тотален провал, нали?

— Беше страхотно надарена тенисистка.

— Но пред провал. Няма какво да се лъжем.

— Но пък беше пълнолетна — на осемнайсет — разтвори длани към тавана Майрън.

— На седемнайсет.

— Добре де, на седемнайсет, да речем. — И в съзнанието му се появи окъпаният от слънце образ на Сузи: вързани на опашка руси коси, дяволита усмивка на лицето и форхенд, с който млатеше топката така, сякаш ѝ беше нанесла лична обида. — Беше в самото начало на професионалната ти кариера. Подрастващите младежи лепяха по стените си плакати с твои снимки. Очакваше се да започнеш да биеш легендите на тениса още от първия ден. Родителите ти придаваха нов смисъл на понятието „агресивност“. Цяло чудо е, че не се поквари още тогава.

— Много точно казано.

— Добре, какъв е проблемът в такъв случай?

Сузи изгледа корема си така, сякаш току-що се беше издул.

— Бременна съм.

— Мда, от пръв поглед си личи.

— Животът е хубаво нещо, да ти кажа — рече тя тихо, почти замечтано. — След всичките онези години на безпътица... накрая срещнах Лекс. Оттогава музикалното му творчество достигна нови висоти. И моята тенис академия се развива чудесно. И изобщо всичко вече е така, както би трябвало да бъде.

Майрън изчакваше. Тя не отделяше поглед от корема си, обхванала го внимателно с ръце, сякаш крепеше съдържанието му — което, според Майрън, до голяма степен отговаряше на истината. Но за да не замре съвсем разговорът, взе че я попита:

— Приятно ли ти е да си бременна?

— Имаш предвид самото състояние на носене на дете ли?

— Да.

— Не че съм разцъфтяла или нещо от този род — сви тя рамене. — Напротив, ще се радвам, като го родя. Но не бих казала, че ми е безразлично. Знам, че много жени обожават състоянието на бременност.

— Но не и ти, така ли?

— Имам чувството, че някой е паркирал булдозер върху пикочния ми мехур. Според мен жените обичат да са бременни, понеже то ги отличава. Прави ги нещо като знаменитости за известно време. На повечето жени никой не обръща внимание през живота им, но хората се впечатляват, като забележат, че са бременни. Колкото и грубо да ти звучи, бих казала, че бременните се радват на аплодисментите. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Май да.

— Аз обаче на аплодисменти съм се наситила. — Отиде до прозореца и за миг погледна навън. И пак се извърна към Майрън. — Забеляза ли впрочем колко са ми наедрили циците?

— Ммм — отвърна Майрън и реши да не се разпростира повече по темата.

— Което ме навежда на мисълта, че може би няма да е зле да се обадиш на „Ла-Ла-Лат“ и да уредиш нова фотосесия.

— Със заснети от стратегически ъгъл кадри?

— Точно така. Би се получила страхотна нова рекламна кампания с тия две мои съкровища. — И ги повдигна леко с длани, да

не би Майрън да не е схванал за кои съкровища точно става дума. — Е, какво ще кажеш?

— Казвам, че според мен още не си стигнала до същността.

Очите ѝ се бяха вече навлажнили.

— Дяволски щастлива се чувствам.

— Да де, доколкото схващам, точно в това би трябвало да е проблемът ти.

Тя се засмя на репликата му.

— Отдавна се преборих със злите си демони. Дори с майка ми се сдобрих. С Лекс сме абсолютно готови за новото попълнение на семейството ни. Искам единствено въпросните демони да не се появяват отново.

— Да не си се закачила пак? — подскочи Майрън.

— О, не, за бога. Нямам предвид този демон. Двамата с Лекс отдавна скъсахме с тези неща.

Съпругът на Сузи, Лекс Райдър, съставляваше половината от легендарния дует „Хорс Пауър“ — несравнимо по-малката половинка, ако трябва да сме честни, спрямо надарения със свръхестествена харизма водещ вокалист Гейбриъл Уайър. Колкото и добър музикант да беше, Лекс си имаше своите лични проблеми, които неизбежно щяха винаги да го държат на второто място — така както Джон Оутс е на позаден план от Дарил Хол^[1], Андрю Риджли — от Джордж Майкъл^[2], и всички останали от „Пусикет Долс“ от Никол Шерци Не-знам-коя-си^[3].

— За какви демони говориш тогава?

Сузи бръкна в дамската си чантичка и извади нещо. На седналия от другата страна на бюрото Майрън му се стори, че е снимка. Тя я изгледа, после му я подаде. Той ѝ хвърли един поглед и пак се опита да я изчака.

Но по някое време реши, че все пак следва да каже нещо, и обяви очевидното:

— Това значи, е ехограмата на бебето ти.

— Да. На двасет и осем седмици.

Ново мълчание. И пак Майрън го наруши:

— Някакъв недъг ли има бебето?

— Нищо му няма. Той си е направо идеален.

— Той?

— Моят малък син — не успя Сузи Т. да сдържи усмивката си.
— Много гот.
— Аха. И това е една от причините, които ме водят насам. Вече го обсъдихме с Лекс. И искаме да му станеш кръстник.
— Кой, аз ли?
— Мда.
Майрън нищо не каза.
— Е?
Сега беше ред на Майрън да примига с навлажнени очи.
— Голяма чест ми оказвате.
— Ти да не би да плачеш?
Майрън нищо не каза.
— Голям женчо си — рече тя.
— Какъв е проблемът ти, Сузи?
— Може и да няма такъв. — И след кратка пауза: — Имам чувството, че някой си е наумил да ме съсипе.
Майрън задържа погледа си върху ехограмата.
— И как по-точно?
Чак сега тя му ги показва: двете думи, които щяха още много дълго да отекват глухо в сърцето му.

[1] Daryl Hall & John Oates — американски поп дует, особено популярен в края на 70-те до средата на 80-те години на XX в. — Б.пр.

↑

[2] George Michael, Andrew Ridgeley — британският дует „Wham!“. — Б.пр. ↑

[3] The Pussycat Dolls — известна американска музикална група, съставена изцяло от жени. В нея влизат Никол Шерцингър, Мелъди Торнтън, Кармит Бахар, Ашли Робъртс, Джесика Сута и Кимбърли Уайът. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Час по-късно в офиса на Майрън влезе наперено Уиндзър Хорн Локуд III — известен на онези, които се боят от него (а това включва горе-долу всички останали), като Уин. Уин ходеше извънредно наперено, сякаш носеше черен цилиндър и фрак и въртеше в ръката си бастун. Само че в случая се беше изтупал с розово-зелена вратовръзка на „Лили Пулицър“, син блейзър с някакъв извезан монограм и бежов панталон с ръбове, достатъчно остри, че да пуснат кръв. Мокасините му бяха обути на бос крак и изобщо имаше вид на човек, завръщащ се от пътешествие с яхтата си „Наследствено състояние“.

— Сузи Т. Току-що си тръгна — обяви Майрън.

— Срегнах я на влизане — кимна Уин със силно издадена напред брадичка.

— Имаше ли вид на разтревожена?

— Не обърнах внимание — каза Уин и седна. И след малко: — Гърдите ѝ страшно са се уголемили.

Типичен Уин.

— Има проблем — рече Майрън.

Уин се облегна назад и кръстоса крака с обичайното си напрегнато спокойствие.

— Да чуем.

Майрън извъртя монитора на компютъра си така, че и Уин да го вижда. Нещо сходно бе сторила и Сузи Т. само час по-рано. Оттогава двете думи не му излизаха от главата. Безвредни сами по себе си, но на този свят всичко зависи от съответния контекст. А в конкретния контекст двете думи смразяваха помещението.

Уин се взря в екрана. Бръкна във вътрешния джоб на сакото си. Извади оттам чифт очила за четене. Нямаше и месец, откакто се беше сдобил с тях, и колкото и да се струваше невероятно на Майрън, му придаваха още по-надменен и наперен вид. Освен дето действаша потискащо на Майрън. Нито един от двамата им не беше на възраст — опазил ги господ — но както се изрази Уин, прибягвайки до голф

терминологията, когато за пръв път ги извади: „Ние двамата вече официално играем в обратен ред останалите ни девет дупки от живота“.

— Това страница от „Фейсбук“ ли ще да е? — попита Уин.

— Да. Сузи каза, че я ползва да рекламира тенис академията си.

— А това тук ехограмата ѝ ли е? — приведе се по-наблизо Уин.

— Да.

— И по какъв начин една ехограма рекламира тенис академията ѝ?

— И аз ѝ зададох същия въпрос. А тя отговори, че личният елемент играел голяма роля. Хората не искали да четат единствено самореклама.

— Поради което тя поставя ехограмата на един плод? И това ти се струва смислено, така ли? — Уин погледна въпросително към Майрън.

Честно казано, ни най-малко. И пак се усети, че остарява, като видя Уин с очилата за четене и си даде сметка как са седнали двамата да се жалват от новия свят на социалните мрежи.

— Обърни внимание на коментарите под снимката — насочи го Майрън.

Уин го изгледа невярващо.

— Хората и ехограми ли коментират вече?

— Просто ги прочети.

Уин се зачете. Майрън зачака. Почти беше наизустил страницата — общо двайсет и шест коментара, най-вече пожелания за щастие. Майката на Сузи — застаряващ еталон за нахъсана майка на тенис звезда — например беше написала: „Ура! Ще ставам баба!“. Някоя си Ейми беше писала: „Ах, каква прелест!!!“. Закачливо „на баща си се е метнал!“ от студийен барабанист, работил по някое време с „Хорс Пауър“. „Поздравления!!!“ от някой си Келвин. И „Кога се очаква да се роди бебчо?“ от Тами.

Уин се спря на третото преди края послание.

— Смешник.

— Кой по-точно?

— Някакво човекоподобно лайно на име Ерик — прокашля се Уин и се приближи още повече към екрана. — Написал е „Бебето ти прилича на морско конче!“. След което остроумният Ерик е добавил „LOL“.

— Не той й е проблемът.

Но Уин не мирясваше.

— Може би няма да е зле да посетим добрия стар Ерик.

— Карай нататък.

— Добре. — Изражението на Уин рядко се променяше. Както в бизнеса, така и в двубоите се беше тренирал да поддържа каменно лице. И въпреки това само след секунди Майрън забеляза как нещо помръкна в погледа на стария му приятел. Уин вдигна очи. Майрън кимна. Понеже усети, че Уин е стигнал до двете думи.

А те си стояха там, най-отдолу на страницата. Бяха коментар от „Авеона S“ — име, което нищо не му говореше. Снимката от профила бе всъщност изображение на някакъв символ, може би китайски йероглиф. А след снимката — с главни букви, без никакви препинателни знаци: двете прости, но и потрисащи думи:

НЕ НЕГОВО

Тишина.

След което Уин промълви:

— Йес, сър.

— Нали ти казах.

Уин свали очилата си.

— Нужно ли е да задам на глас натрапващия се въпрос?

— А той е?

— Вярно ли е?

— Сузи се къльне, че бебето било от Лекс.

— А ние вярваме ли й?

— Вярваме й — отвърна Майрън. — Има ли значение?

— От гледна точка на морала — не. Каква е моята теория ли? Че е дело на някакъв скопен откаченяк.

Майрън кимна.

— Най-великото качество на интернет е, че дава всекиму глас. А най-лошото на интернет е това, че дава всекиму глас.

— Могъщата крепост на страхливците и анонимните — съгласи се Уин. — Най-добре ще е Сузи да го махне, докато не го е видял Лекс.

— Късно е, чадо. И това е част от проблема. Лекс май нещо е вазирал.

— Разбирам — рече Уин. — И тя разчита на нас да ѝ го намерим ли?

— Да. И да го върнем у дома.

— Откриването на една рок звезда не би трябвало да ни затрудни. А коя е другата част от проблема?

— Държи да разбере кой го е написал.

— Тоест самоличността на господин Скопен откаченяк?

— Според Сузи става дума за нещо много по-съществено. Някой наистина си бил поставил за цел да я унищожи.

— Не може да е друго, освен скопен откаченяк — завъртя глава Уин.

— Стегни се. И ще напише „Не негово“? Това е крайно гадно.

— Значи става дума за гаден скопен откаченяк. Ти никога ли не четеш глупостите, които вървят по интернет? Отвори на която си щеш новина и виж след нея всичките там расистки, хомофобски и параноични „коментари“. — И той изобрази кавички с пръстите си. — Идва ти да виеш по луната.

— Знам, но вече ѝ обещах да направя нещо по въпроса.

Уин въздъхна, сложи си отново очилата и се приведе към екрана.

— Лицето, постнало коментара, е с името „Абеона S“. Разумно ли е да допуснем, че си имаме работа с псевдоним?

— Съвсем. Абеона е името на някаква римска богиня. За S-а нямам представа какво може да значи.

— А какво ще кажеш за снимката на профила? Що за символ изобразява?

— Не знам.

— И Сузи ли не знае?

— И тя. Вече я питах. Лично на мен ми прилича на китайски йероглиф.

— Ще трябва да намерим някой да ни го разтълкува. — Уин се облегна назад и допря върховете на пръстите си. — Направи ли ти впечатление в колко часа е направен коментарът?

Майрън кимна.

— В три и седемнайсет след полунощ.

— Ужасно късен час.

— И на мен това ми мина през ум — съгласи се Майрън. — Което вероятно в социалните мрежи е равнозначно на пращане на есемеси в пияно състояние.

— Някой бивш, който не може да ѝ прости — подсказа Уин.

— Какви други видове бивши познаваш?

— А доколкото съм запознат с буйната младост на Сузи, кандидатите би трябвало, по най-консервативна преценка, да са поне неколцина.

— Тя обаче не може да си представи нито един от тях да е способен на подобно деяние.

Уин не откъсваше поглед от екрана.

— И каква ще е първата ни крачка в този случай?

— Ама ти сериозно ли?

— Моля?

Майрън тръгна да се разхожда из наскоро обновения си офис. Бояджиите бяха изпосвалили разните плакати от бродуейски постановки и сувенири от снимането на „Батман“ и Майрън още не беше решил дали всъщност иска да ги върне по местата им. Липсваха и всичките му спортни трофеи и награди от спортната му кариера — пръстените, ознаменуващи спечелените университетски шампионати, грамотата му за участие в почетния Отбор на университетските звезди на САЩ, наградата му за университетски „Играч на годината“. С едно изключение: в самото навечерие на първия му мач като професионален баскетболист в отбора на „Бостън Селтикс“, тъкмо когато най-последно предстоеше да се сбъдне мечтата му, Майрън бе получил сериозна контузия на коляното. Списанието „Спортс Илюстриейд“ беше поставило снимката му на корицата с въпроса „Крайт на една кариера?“. И макар да не даваха отговор на въпроса си, в крайна сметка се беше получило едно мощно, звучно „Да!“. Защо тъкмо тази поставена в рамка корица бе оставил на стената си, и той не можеше да каже. Когато го питаха, отговаряше, че иска да служи като предупреждение към всяка влизаща в офиса му „суперзвезда“ колко бързо може да се изпари една мечта. Но вътре в себе си Майрън подозираше, че нещата стоят много по-дълбоко.

— Това не е обичайният ти метод на действие — каза Майрън.

— А той е?

— Обикновено на такъв етап ти ми напомняш, че съм импресарио, агент, а не частен детектив и че не виждаш никакъв смисъл да се заемем с въпроса, тъй като няма да донесе никаква финансова изгода на фирмата.

Уин си замълча.

— След това обикновено се оплакваш, че страдам от героичен комплекс, заради който винаги търся да спася някого, за да се чувствам завършен. И накрая — или по-скоро напоследък — изтъкваш, че намесата ми всъщност е причинявала повече злини, отколкото добро и че в крайна сметка вероятно съм наранил, та дори и убил повече хора, отколкото съм спасил.

— И каква е поантата? — прозя се Уин.

— За мен поантата е очевидна, но ако толкова държиш, ще ти я кажа: на какво се дължи това твое внезапно желание — да не кажа ентузиазъм — да се нагърбиш с тази конкретна спасителна мисия, след като в миналото...

— Не забравяй, че в миналото винаги съм ти помагал — прекъсна го Уин.

— В повечето случаи — да.

Уин вдигна очи и опря показалец в брадичката си.

— Как да ти го обясня? — Млъкна, замисли се, кимна. — Ние двамата с теб сме склонни да вярваме, че хубавите работи са вечни. Такива са ни характерите. Вземи „Бийтълс“ например. Те са вечни. Или сериала „Семейство Сопрано“ — и той ще е вечен. Или поредицата на Филип Рот за Цукерман. Концертите на Брус Спрингстийн. Хубавите неща са редки. И трябва да ги ценим, понеже винаги ни оставят прекалено рано.

Уин стана и се отправи към вратата. Но преди да излезе, се извърна.

— А онова, което правим двамата с теб, е също нещо хубаво.

ГЛАВА 4

Да открият Лекс Райдър се оказа съвсем проста работа. Деловата съдружничка на Майрън в „МБ Пред“ Есперанца Диас му се обади в единнайсет вечерта.

— Лекс току-що е използвал кредитната си карта в „Три Даунинг“.

Както често му се случваше, Майрън беше отседнал в апартамента на Уин в легендарния Дакота Билдинг на ъгъла на Седемдесет и втора улица с изглед към Сентръл Парк Уест. Там имаше поне две-три свободни стаи за гости. Самата сграда е била завършена през 1884 г., което обяснява защо приличащата на крепост конструкция е хем красива, хем мрачна и вълшебно депресираща. Крайно необичайната смесица от разни кулички, балкони, орнаменти, корниз, балюстради, полусводове, чугун, арки, натруфени парапети и разхвърляни стъпаловидно капандури всъщност създава впечатление за целокупност, за подкупваща безупречност, без да зашеметява.

— Това пък какво е? — попита Майрън.

— Не си чувал за „Три Даунинг“? — не пожела да повярва Есперанца.

— А трябва ли?

— Най-нашумелият бар в града в момента. Всички ходят там — и Диди, и разни супермоделки, фешънисти и прочее. Намира се в Челси.

— Ооо.

— Леко съм разочарована — каза Есперанца.

— От кое?

— От това, че играч от твоята величина не знае разните модни заведения.

— Когато тръгнем по клубовете с Диди, ползваме белия стреч хамър и влизаме през подземните входове. И имената се разбъркват в мозъка ми.

— Според мен по-скоро фактът, че си сгоден, ограничава свободата ти на действие — отбеляза Есперанца. — Имаш ли

намерение да отидеш дотам и да го забереш?

— По пижама съм вече.

— Да. Истински играч. А пижамката ти няма ли си краченца?

Майрън пак хвърли око на часовника си. Щеше да успее да стигне до центъра преди полунощ.

— Тръгвам.

— Уин там ли е?

— Още не се е прибрал.

— Значи отиваш сам, така ли?

— Страх те е, че апетитна хапка като мен може да се озове съвсем сама в нощен клуб?

— Страх ме е, че няма да те пуснат. Ще те чакам там. След половин час. На входа откъм Седемнайсета улица. И се изтупай, за да създадеш необходимото впечатление.

Есперанца затвори. Коего изненада Майрън. Откакто беше родила, бившата неуморна бисексуална купонджийка Есперанца беше престанала да излиза по нощите. Поначало се отнасяше сериозно към работата си — вече притежаваше 49-процентова дял в „МБ Пред“ и в действителност вършеше лъвския пай от работата заради странните пътувания на Майрън в последно време. Но след повече от десетилетие живот, изпълнен с хедонистични удоволствия, на които и Калигула би завидял, Есперанца изведнъж спря, омъжи се за хиперхетеросексуалния Том и му роди син на име Хектор. Превъплъщението от Линдзи Лоън на Карол Брейди — от щура знаменитост на примерна съпруга — й отне точно четири секунди и пет десети.

Майрън направи оглед на гардероба си и се зачуди как се облича човек за модерен нощен клуб. Есперанца бе споменала, че трябвало да произведе необходимото впечатление, което го подтикна да прибегне към изпитаните дрешки: джинси, син блейзър и скъпи мокасини — господин Небрежен шик, най-вече защото бяха единствените, които му се сториха подходящи за случая. Поначало в гардероба му нямаше почти нищо, освен джинси-с-блейзър и строго официални костюми, освен ако не искаше да прилича на продавач в магазин за електроника.

Успя да хване такси на Сентръл Парк Уест. Клишето гласи, че манхатънските таксиджии са до един чужденци и почти не говорят английски. Клишето може и да е вярно, но бяха минали поне пет

години от последния разговор на Майрън с шофьор на такси. Противно на всички нови закони, таксиметровите шофьори в Ню Йорк вече до един бяха с втъкнато устройство блутут за мобифон в ухото, което стоеше там денонощно, и говореха тихо на своя си език с някого на отсрещната страна. Като се изключеше въпросът за доброто възпитание, Майрън не преставаше да им се чуди кой заема толкова ценно място в живота им, че да си приказват с него по цял ден. В такъв смисъл можеше да се твърди, че това са едни изключително щастливи мъже.

Очакваше да види опашка покрай кадифен шнур или нещо от този род, но не видя нищо, което да говори за наличието на нощен клуб, когато приближиха към адреса на Седемнайсета улица. И чак тогава се сети, че „Три“ означава „на третия етаж“ и че „Даунинг“ е всъщност наименованието на жилищната кооперация, пред която се намираха. Изглежда, и други бяха посещавали „Школата на «МБ Пред» за буквални фирмени наименования“.

Асансьорът спря на третия етаж. И още с отварянето на вратата му Майрън усети в гръдния си кош мощното бумтене на басите от музиката. Дългата опашка от отчаяни мераклии да влязат настръхна моментално. Предполага се, че хората ходят в клубове като тукашния, за да прекарат хубаво, но истината е, че повечето си остават на опашката, докато не им стане ясно до болка, че все още не са достатъчно куул, за да обядват на една маса с популярните си съученици. ВИПове ги отминават почти без да ги погледнат, с което всъщност подклаждат още повече желанието им да намерят начин да влязат. Налице, естествено, бе и обозначаващият niskия им статут кадифен шнур, охраняван от трима натъпкани със стероиди охранители с бръснати глави и оттренирани смръщени изражения.

Майрън ги приближи наперено, с най-добрата възможна имитация на Уин.

— Здравейте, момчета.

Охранителите не му обърнаха никакво внимание. Най-едрият от тримата беше в черен костюм, но без риза. На голо. Нищо под сакото. Гръдният му кош бе добре епилиран и подчертаваше внушителната метро сексуална цепка между гърдите му. В момента човекът се занимаваше с група от четири предполагаемо двайсет и една годишни момичета, всичките на ужасно високи токчета — май такива бяха

модерни в момента — та залитането им пречеше да докарат желаните пози. Полите им бяха достатъчно къси, че да ги обвинят в проституция, но и в това нямаше нищо ново.

Охранителят ги оглеждаше така, сякаш преценява добитък. Момичетата се мъчеха да го заслепят с усмивки. Майрън имаше чувството, че онзи ще ги накара да зяпнат, че да им огледа и зъбите.

— Вие трите ставате — рече Цепката, — но приятелката ви е малко дебелшка.

Дебелшката приятелка, чиито мерки надали превишаваха 36-и размер, ревна. Трите ѝ свръхкльощави дружки оформиха кръг и обсъдиха възможността да влязат и без нея. Дебелшкото момиче се отдалечи, ридаейки. Приятелките ѝ свиха рамене и влязоха. Тримата охранители се ухилиха самодоволно.

— Класика в жанра — каза Майрън.

Самодоволните усмивки се извърнаха към него. Цепката го изгледа право в очите, да го предизвика. Майрън не отклони погледа си. Цепката го огледа от глава до пети и явно не одобри външността му.

— Хубави дрешки — рече. — Да не си тръгнал за съда да обжалваш глоба за неправилно паркиране?

Двете му приятелчета, по тишъртки на „Ед Харди“, които стягаха бицепсите им като в турникет, се захилиха одобрително.

— Ясно — посочи Майрън цепката на оня. — Трябвало е да дойда без риза.

Вардиянинът отляво на Цепката сви устата си на „О“ да покаже колко е изненадан.

А Цепката извърна палец с жест на бейзболен съдия.

— Най-отзад на опашката, брато. Или още по-добре — изчезвай.

— Имам среща с Лекс Райдър.

— Кой казва, че изобщо е тука?

— Аз ти казвам.

— А ти кой си?

— Майрън Болитар.

Тишина. Единият примига. Майрън за една бройка да се провикне тържествуващо „Та-дааа“, но се въздържа.

— Аз съм агентът му.

— Няма те в списъка — каза Цепката.

— А и ние не те познаваме — добави Изненаданото О.

— Така че — размаха пет тлъсти пръста третият охранител — бай-бааай.

— Ама че ирония — рече Майрън.

— Какво?

— Ама вие наистина ли не долавяте иронията? — учуди се Майрън. — Охранявате дверите на място, в което самите вас никой не би пуснал. Но вместо да го проумеете и да бъдете по-човечни, държите се като още по-големи комплексарски задници.

Нови примигвания. Тримата пристъпиха към него — гигантска стена от пекторални мускули. Майрън усети как кръвта му взе да пулсира мощно. Пръстите му се свиха в юмруци. Отпусна ги и си наложи да диша равномерно. Онези дойдоха още по-близо. Майрън не отстъпи назад. Цепката, очевидно водачът им, се наклони към него.

— Я вземи да си ходиш, брато.

— Защо? Да не би да съм възпълен? Най-сериозно ви питам: много голям ли ми изглежда задникът в тия джинси? Вие поне от тия работи разбирате.

При това предизвикателство дългата опашка от чакащи притихна. Охранителите се спогледаха набързо. Майрън се ядоса на себе си. Започваше сам да си пречи. Дошъл бе да прибере Лекс, а не да се сбие с трима пощурели стероидни типове.

Цепката се изхили.

— Опааа, като гледам, май сме попаднали на смешник.

— Да — потвърди Изненаданото О. — На истински комик. Ха-ха.

— Да бе — рече партньорът му. — Голям смешко си, нали, брато?

— С риск да ви прозвучи нескромно — каза Майрън, — освен това съм и надарен вокалист. Обикновено първо пея „Сълзите на клоуна“, после един динамичен вариант на „Лейди“ — по-близо до стила на Кени Роджърс, отколкото на Лайънъл Ричи. Не остава непросълзен човек в публиката.

Цепката, усещащ близостта на двамата си колеги, се приближи към ухото му.

— Надявам се, ясно ти е, че ще трябва да ти сритаме задника.

— А на теб, надявам се, ти е ясно, че от стероидите ти се свиват топките.

В този момент иззад гърба му се обади Есперанца:

— Той е с мен, Кайл.

Майрън се извърна, видя Есперанца и успя да сдържи възклицанието си, макар никак да не бе лесно. С Есперанца се познаваха вече от две десетилетия, работили бяха рамо до рамо, а когато виждаш една жена всекидневно и се сдружавате, склонен си да забравиш каква тотална красавица имаш до себе си. Когато се запознах, Есперанца беше съвсем леко облечена звезда на професионалната борба, известна с прозвището Малката Покахонтас. Гъвкава хубавица и толкова страстна на вид, че зъбите ти да се стопят, тя заряза кариерата си на „лице“ на ФДБ („Фамозните дами на борбата“) и стана негова лична помощничка, а същевременно се записа вечерно да следва право. Постепенно се изкачи по йерархията и сега му беше съдружник в „МБ Пред“.

Лицето на Кайл Цепката се разтопи в усмивка.

— Пока? Ама това ти ли си бе, маце? Толкова си хубава, че ще те оближа като фунийка сладолед.

— Сполучлив комплимент, Кайл — кимна Майрън.

Есперанца поднесе на оня бузата си за целувка.

— Радвам се да те видя.

— Отдавна не бях те мяркал, Пока.

Смуглата красота на Есперанца предизвикваше видения на окъпани в лунна светлина небеса, нощни разходки по плажа, полюляващи се на бриза маслинени дръвчета. От ушите ѝ висяха огромни кръгли обици. Дългата ѝ черна коса бе, както винаги, идеално разрошена. Фината ѝ бяла блузка бе скроена от някое великодушно божество; дори да беше разкопчана с едно копче в повече, отколкото допускаше благоприличието, перфектно изпълняваше ролята си.

Тримата юначаги отстъпиха назад. Единият откачи кадифения шнур. Есперанца го възнагради с ослепителна усмивка. Докато Майрън вървеше подире ѝ, Кайл Цепката застана така, че да се сблъска. Майрън обаче се стегна, та Кайл пострада повече от двамата. „Мъже“, промърмори Есперанца.

— Още не сме приключили, брато — прошепна Кайл Цепката на Майрън.

— Каня те на обяд — отвърна Майрън. — Пък после може да отидем и на кино. На някое дневно представление на „Южен Пасифик“.

На влизане Есперанца стрелна с поглед Майрън и завъртя глава.

— Какво има?

— Казах ти да се изтупаш така, че да създадеш необходимото впечатление. А ти имаш вид на баща на петокласник, тръгнал на родителска среща.

— Дори с мокасините „Ферагамо“? — посочи нозете си Майрън.

— И за какво ти беше да се счепкваш с ония там неандерталци?

— Казаха на едно момиче, че е дебелшко.

— И ти се хвърли да я спасяваш?

— Е, не точно. Но той ѝ го рече в очите: „Приятелките ти може да влязат, но ти си малко дебелшка“. Що за изказване, питам!

Главната зала на клуба беше тъмна, с неонов акценти. В едната ѝ част имаше широкоекранни телевизори, понеже несъмнено телевизия си решил да гледаш, щом си дошъл в нощен клуб, заключи Майрън. Озвучаването, с габарити и мощност като за концерт на „Дъ Ху“ на стадион, буквално поразяваше сетивата. Дисководещият забиваше „хаус музика“ — практика, при която „талантливият“ диджей взема някоя иначе що-годе прилична песен, след което я съсипва окончателно, като ѝ добавя нещо като синтезиран бас или електронен бийт. Имаше и лазерно шоу — от ония, на които, според Майрън, модата им беше минала още след турнето на „Блу Ойстър Кълт“ през 1979 г. В същото време орляк кльоцави младежи охкаха и ахкаха върху дансинга на фона на специалния ефект, състоящ се от изригваща от пода на въпросния дансинг пара — нещо, което можеше да се види най-спокойно и на улицата до всеки аварияен камион на топлофикацията.

Майрън се опита — безуспешно — да се надвиква с музиката. Есперанца го отведе в един тих ъгъл с не какво да е, а терминали за връзка с интернет. Всичките до един бяха заети. При което Майрън пак завъртя учудено глава. Значи на нощен клуб се ходи и когато искаш да сърфираш из нета, а? Извърна се към дансинга. В задимената атмосфера жените му изглеждаха предимно привлекателни, макар и млади, и облечени така, сякаш се правеха на пълнолетни, без да са такива. Повечето държаха мобифон в ръка и чукаха текстове с

кльощавите си пръсти; танцуваха отпуснато, на границата на безсъзнанието.

Есперанца се подсмиваше за нещо.

— Какво? — попита Майрън.

А тя му посочи десния край на дансинга.

— Глей какво дупе върти оная кифла в червено.

Майрън огледа алените танцуващи кълки и си спомни една песен на Алехандро Есковедо: „По гот ми е да я гледам как се отдалечава“. Отдавна не беше чувал Есперанца да използва подобни изрази.

— Хубава е — съгласи се Майрън.

— Хубава?

— Страхотна?

Есперанца кимна, без да спре да се смее.

— Знаеш ли на какви чудеса е способно дупе като нейното?

Като огледа първо доста еротичната танцьорка, а след това и Есперанца, Майрън се принуди да прогони моментално възникналия в съзнанието му образ. Има места, на които мозъкът ти не бива да се озовава, особено ако се мъчиш да се съсредоточиш върху други неща.

— Бас държа, че на мъжа ти много би му харесало.

— Като съм омъжена, да не съм умряла? И аз имам очи.

Майрън впери поглед в лицето ѝ, в появилата се там възбуда, и имаше странното усещане, че Есперанца се е озовала в свои води. Още с раждането на сина ѝ Хектор преди две години бе превключила мигновено на майчински режим. И бюрото ѝ за нула време се беше запълнило с потпури от изтъркани класически образи: Хектор с Великденското зайче, Хектор с Дядо Коледа, Хектор с разни герои на Дисни и на люлки и въртележки в Хърши Парк. Най-хубавите ѝ работни тоалети често носеха петна от бебешко повърнато, а вместо да ги крие, тя обясняваше гордо на всички как точно са се озовали там. Стана приятелка с разни майчета, от които дотогава ѝ се беше повдигало, и неспирно си бърбеше с тях за летни колички „Макларън“, забавачки „Монтесори“, редовно акане и на каква възраст съответната им рожба е пролазила/проходила/проговорила. И с извинение за сексисткото изказване, както при много други майки преди нея, целият ѝ свят се бе свил до една дребна маса бебешка плът.

— Та къде смяташ, че може да е Лекс? — попита Майрън.

— Вероятно в някоя от ВИП стаите.

— А как се влиза там?

— Като разкопча още едно копче — отвърна Есперанца. — Не. Най-сериозно ти казвам: дай ми една минута за самостоятелен подход. Ти в това време огледай тоалетната. Обзалагам се на двайсет долара, че няма да можеш да се изпикаеш в писоара.

— Моля?

— Абе хващай се на бас и изчезвай — рече тя и го насочи надясно.

Майрън сви рамене и се отправи към тоалетната. Всичко вътре беше черно, тъмно и мраморно. Приблужи се до писоара и веднага проумя думите на Есперанца. Писоарите бяха монтирани на огромна стена от огледално стъкло, каквото ползват и в полицейските стаи за разпит. С други думи, пред очите му се простираше целият дансинг. Гъвкаво виещите се жени бяха само на два-три метра от него и понякога се оглеждаха в стъклото, без да съзнават (или може би напълно съзнавайки), че гледат право в някой мъж, който се мъчи да се облекчи.

Излезе. Есперанца го очакваше с протегната длан. Майрън й шарна двайсет долара.

— Значи още си със стеснителен пикочен мехур.

— И в женската тоалетна ли е същото?

— По-добре не питай.

— И какво правим сега?

Есперанца посочи с брадичка мъжа със сресана плътно назад коса, който ги приближаваше мазно. Майрън ни най-малко не се съмняваше, че в заявлението му за постъпване на работа пише: „Фамилно име: Траш. Собствено име: Евро“. И погледна дали онзи не оставя лигава диря след себе си.

Евро се изхили с гризачески зъбки.

— Пока, ми амор.

— Антон — поздрави го тя и му позволи да целуне ръката й с леко излишен ентусиазъм.

Майрън се притесни да не би онзи да я заръфа до кокал.

— Така си и остана зашеметяваща красавица, Пока.

Акцентът му беше странен, полуунгарски, полуарабски, сякаш го беше измислил специално за някой комедиен скеч. Беше небръснат и

наболата му брада лъщеше неприятно по лицето му. Макар в клуба да беше тъмно като в пещера, носеше и черни очила.

— Запознай се с Антон — рече Есперанца. — Според него Лекс бил в залата за питейно обслужване.

— О — каза Майрън, който си нямаше представа какво означава „питейно обслужване“.

— Елате — подкани ги Антон.

Прекосиха през море от човешки тела. Есперанца вървеше отпред, а Майрън се кефеше от факта, че нямаше врат, който да не се извърне подире ѝ. Докато си проправяха път през тълпата, няколко чифта женски очи задържаха погледа на Майрън, макар и не така, както се случваше преди година, две или пет. Най-малко от това имаше нужда: да му се напомня, че годинките се трупат. А може и на друго да се дължеше. Нищо чудно жените просто да усещаха, че Майрън вече е сгоден, че благодарение на прекрасната Териса Колинс се е оттеглил от пазара за годеници и не става вече за плакнене на очите.

Аха, това ще да е, рече си Майрън.

Антон извади ключ за врата, която водеше в друга стая и — поне видимо — в друга епоха. Докато самият клуб бе в техно стил, с остри ръбове и гладки повърхности, ВИП залата бе обзаведена като някогашен американски публичен дом. Плюшени дивани в цвят бордо, кристални полилеи, кожени корнизи и свещи по стените. И тази зала беше оборудвана с еднопосочна огледална стена, та ВИП персоните да оглеждат танцуващите момичета и евентуално да си изберат кои да поканят при себе си. Няколко „манекенки“ като от порнофилми, добре подплатени със силикон, по старовремски корсети и с вид на весели вдовици разнасяха табли с бутилки шампанско, откъдето, заключи Майрън, произтичаше и понятието „питейно обслужване“.

— Гледаш ли колко бутилки се разнасят? — попита Есперанца.

— Мда. Най-внимателно.

Есперанца кимна и се усмихна на една особено надарена прислужница по черен корсет.

— Хм, не бих възразила и аз срещу малко питейно обслужване, нали ме разбираш?

Майрън се позамисли.

— Май не съвсем. Но и двете сте жени, нали? Така че нещо ми се губи във връзка с обслужването.

— Боже мой, голям буквалист си.

— Ти какво искаше да кажеш, като ме попита дали гледам колко бутилки се разнасят?

— Исках да ти обърна внимание върху марката на шампанското — „Кристал“ — отвърна Есперанца.

— Е, и?

— Колко бутилки виждаш в момента?

Майрън се огледа.

— Девет, да кажем. Евентуално десет.

— И всяка една струва осем бона, плюс бакшиша.

Майрън притисна с длан сърцето си да не подскача. И забеляза излегналия се на един диван Лекс Райдър, заобиколен от разноцветен асортимент красавици. Всички други мъже в залата бяха очебийно с вид на застаряващи музиканти и роудита^[1] — дълги къдрави коси, кърпи около вратовете или челата, лицево окосмяване, жилести ръце, провиснали коремчета. Майрън си проправи път към тях.

— Здравсти, Лекс.

Лекс килна глава на една страна и се провикна без особен ентузиазъм:

— Майрън!

Опита се безуспешно да стане, та се наложи Майрън да му подаде ръка. Лекс се възползва от помощта, успя да се изправи на крака и да прегърне Майрън с оня лигав ентузиазъм, присъщ на мъжете след много пиене.

— Много се радвам да те видя, пич.

„Хорс Пауър“ („Конска Сила“) се бе зародила като скромен дует в състав Лекс и Гейбриъл в родния им австралийски град Мелбърн. Названието произхождаше от фамилното име на Лекс — Райдър (като в Horse Ryder — ездач на кон) и фамилното име на Гейбриъл — Уайър (като в Power Wire — силова жица), но от самото начало всичко се въртеше единствено около Гейбриъл. А Гейбриъл Уайър имаше чудесен глас, да не говорим, че беше и безобразно красив, с почти свръхестествена харизма, но най-важното бе, че притежаваше онова неуловимо, нематериално качество — „усещаш го, щом го видиш“ — което превръща великата личност в легенда.

Сигурно на Лекс — а и на всеки друг — не му е било никак лесно да живее в подобна сянка, мина му през ум на Майрън. Вярно,

Лекс също се бе прочул и забогатял, а и строго погледнато, всичките им песни се водеха на името „Уайър-Райдър“, но в качеството на финансист на Лекс, Майрън знаеше, че Лекс получава само 25 на сто, а Гейбриъл — 75 на сто от приходите. И мацките му падаха в нозете, и мъже търсеха приятелството му, докато в същото време Лекс бе редовният прицел на подигравки в късните забавни шоута, неминуем обект на всички вицове за неизменно втория, абсолютно незначителен партньор.

Дуетът „Хорс Пауър“ продължаваше да е на върха на славата си — може би по-високо от всякога — независимо че Гейбриъл Уайър бе преминал в пълна нелегалност преди цели петнайсет години след един завършил трагично скандал. Оттогава не бе имало и следа от Гейбриъл Уайър — никакви турнета, никакви интервюта, никакви изявления пред печата, никакви публични появи — ако не се смятат няколко снимки, направени от папараците, и купища слухове. Тайнственост, която подхранваше още повече хорското любопитство към Уайър.

— Май е време да се прибиращ, Лекс.

— Чакай бе, Майрън — запъна се Лекс, заваляйки думите. Дано да е само от пиенето, рече си Майрън. — Тъкмо почна да става весело. Нали, народе?

Чуха се няколко израза на съгласие. Майрън се огледа. Със сигурност бе срещал поне двама-трима от тях някога, но за един бе съвсем сигурен — Бъз, отколешния бодигард и личен асистент на Лекс. Бъз улови погледа на Майрън и сви рамене, един вид „Нищо не можеш да направиш“.

А Лекс обви с ръка рамото на Майрън и се обеси на врата му като ремък на фотоапарат.

— Сядай бе, приятел. Пийни едно, отпусни се, почини си.

— Сузи се притеснява за теб.

— Сериозно? — изви вежда Лекс. — Затова ли е пратила старото си момче за всичко? Да ме прибере?

— Строго погледнато, аз съм и твое момче за всичко, Лекс.

— О, да — моят агент. Най-продажният занаят на света.

Лекс беше по черен панталон и черно кожено елече, сякаш токущо напазарувани от „Дом на рокерското облекло“. Косата му бе вече посивяла и бе ниско остригана. Той се тръшна на дивана.

— Сядай де, Майрън.

— Я ела да се поразходим, Лекс.

— Нали си и мое момче за всичко? Сядай, щом ти казвам.

В това отношение беше прав. Майрън си избра местенце и се настани дълбоко и бавно сред възглавниците. Лекс завъртя някакво копче вдясно от него и музиката поутихна. Някой подаде на Майрън чаша шампанско, като, без да иска, разля малко. Повечето дами с тесни корсети — а ако трябва да сме честни, подобни тоалети винаги, през всяка епоха са били ефективни — се бяха изпокрили безшумно, все едно бяха потънали в стените. Само Есперанца си разменяше приказки с онази, която си беше набелязала на влизане. Останалите мъже в залата наблюдаваха флирта между двете с учудените погледи на диваци, видели за пръв път огън.

Бъз опъваше някаква цигара с... да го наречем особен... вкус. По някое време я подаде на Майрън. Майрън завъртя глава и се извърна към Лекс, който се беше плъоснал така, сякаш му бяха дали нещо за отпускане на мускулите.

— Сузи показва ли ти постинга? — попита Лекс.

— Да.

— И на какво мнение си, Майрън?

— Някакъв случаен лунатик си прави психологически експерименти.

— Наистина ли така смяташ? — Лекс яко отпи от шампанското.

— Да — отвърна Майрън. — Но, така или иначе, не забравяй, че вече сме в двайсет и първи век.

— В смисъл?

— В смисъл, че всичко е много просто. Щом имаш някакви съмнения, правиш ДНК тест и окончателно се убеждаваш кой е бащата.

Лекс кимна бавно и пак отпи. Майрън се опита да изключи от режима „агент“, но от главата му не излизаше фактът, че 8000 долара, делено на 750 мл, прави близо 11 долара на милилитър.

— Чух, че си се сгодил — каза Лекс.

— Тъхъ.

— Да пием по случая.

— Но на малки глътки. По-евтино излизат.

— Стига бе, Майрън. Червив съм с пари.

Което си беше истина. Пиха по случая.

— Какво те мъчи тогава, Лекс?

Лекс не обърна внимание на въпроса му.

— А защо досега не си ме запознал с бъдещата ти булка?

— Дълга история.

— Тя къде е сега?

— В чужбина — отвърна мъгляво Майрън.

— Мога ли да ти дам някой и друг съвет по отношение на брака?

— От рода на „не вярвай на тъпи слухове по интернет във връзка с бащинството“ ли?

— Много точен — захили се Лекс.

— Няма значение — отвърна Майрън.

— Друг съвет искам да ти дам: бъдете откровени един с друг. Абсолютно откровени.

Майрън зачака, но Лекс не продължи по-нататък.

— Само това ли е?

— Ти нещо много по-мъдро ли очакваше?

— Горещо-долу — сви рамене Майрън.

— Има една песен, която много обичам — каза Лекс. — „Сърцето ти е като парашут“. Знаеш ли защо?

— Доколкото си спомням, текстът гласеше нещо от рода на това, че умът е като парашут — действа само ако е отворен.

— Знам я тая. Но моята повече ми харесва: „Сърцето ти е като парашут — отваря се само когато падаш“. Добре казано, не мислиш ли? — И се захили.

— Не е лошо.

— Всеки има приятели в живота си, като например аз — тия мои приятелчета. Обичам ги, купонясвам с тях, говорим си за времето, за спорт и за готини мацки, но ако не ги видя цяла година... или изобщо не ги видя повече... няма да се отрази особено на живота ми. Това се отнася до повечето ни познати.

Отпи нова глътка. Вратата зад тях се отвори. Влезе групичка кикотещи се жени. Лекс завъртя глава и те се изпариха обратно през вратата.

— Но рядко, много рядко ти се случва да срещнеш и истински приятел. Като Бъз например. С него всичко можем да си кажем. И знаем истината един за друг — с всичките ни гадни, отвратителни кусури. Ти имаш ли си такъв приятел?

— Есперанца знае, че имам стеснителен пикочен мехур — подметна Майрън.

— Какво?

— Няма значение. Давай нататък. Разбирам какво искаш да кажеш.

— Та за тия истински приятели ставаше дума. Споделяш с тях и най-гадните си мисли. Най-грозните. — Той седна с изправен гръб да покаже, че е настроен за сериозен разговор. — И знаеш ли кое е най-странното в такива случаи? Знаеш ли какво става, след като се разкриеш напълно пред някого и той открие, че си напълно покварен?

Майрън завъртя глава.

— Тогава приятелят ти те заобичва още по-силно. За всички останали си създаваш фасада, зад която да криеш гадостите, че да те харесват. Но на истинските си приятели показваш всички тия гадости и това ги прави съпричастни. Премахването на фасадата насърчава близостта. И точно затова искам да те попитам, Майрън: защо не можем да постъпваме така спрямо всички?

— Предполагам, че ти можеш да ми отговориш.

— Проклет да съм, ако знам. — Лекс се облегна, отпи солидна глътка и килна замислено назад глава. — Но едно ми е ясно: фасадата е по същество една лъжа. В много случаи — необходима. Но не се ли разкриеш пред най-обичания човек, не си ли покажеш недостатъците — няма да осъществиш истинска връзка. Защото ще криеш някакви тайни. А такива тайни гноят и съсипват.

Вратата пак се отвори. Нахълтаха четири жени с двама мъже със смях, кикот и с неприлично скъпо шампанско в ръце.

— И кои са тайните, които криеш от Сузи? — попита Майрън.

— Улицата е двупосочна, приятелю — завъртя глава Лекс.

— Добре де, кои тайни крие Сузи от теб?

Лекс не му отговори. Беше се загледал в отсрещния край на залата. Майрън проследи погледа му.

И в този миг я видя.

Или поне така му се стори. Всичко стана за времето, необходимо на окото да мигне в осветената със свещи задимена зала. Майрън не я беше виждал от онази снежна нощ преди шестнайсет години, когато коремът ѝ бе надут, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а между пръстите ѝ

се процеждаше кръв. Не беше се интересувал оттогава и къде точно се намират, макар последно да бе чул, че са някъде из Южна Америка.

Погледите им се засякоха през залата за не повече от секунда. И колкото и да бе невероятно, Майрън усети, че е тя.

— Кити?

И макар музиката да заглуши гласа му, Кити изобщо не се поколеба. Очите ѝ леко се разшириха — от страх може би? — след което тя рязко се извъртя и хукна към вратата. Майрън направи опит да скочи от мястото си, но тресавището от възглавници по дивана го забави. Докато успее да се изправи, Кити Болитар — снаха му, жената, която толкова много му беше отнела — изчезна отвъд вратата.

[1] Roadie (англ.) — човек, който се занимава с инструментите и апаратурата на група музиканти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Майрън хукна след нея.

На излизане от ВИП залата в съзнанието му се мярна образ: Майрън на единайсетгодишна възраст, брат му Брад — на шест, с буйни къдрави коси. Двамата седят в общата си стая и играят детски баскетбол. Таблото е от тънка мукава, топката на практика е просто кръгла гъба от дунапрен. Рингът с мрежата е закрепен към горния край на вратата на килера с помощта на две вакуумни чашки, които, ако не ги оближеш предварително, падат. Двамата братя играят по цели часове: измислят си отбори, кръщават се с прякори и се правят на известни играчи — Сам Снайпера, Джим Забивача и Летящия Лени. В ролята си на батко Майрън ръководеше играта им, населваше измисления им свят с „добри“ и „гадни“ съперници, създаваше драматични ситуации и оспорвани двубои с победен кош в последната секунда. Но в крайна сметка оставяше Брад да го бие в повечето случаи. А вечер, на загасена лампа, легнали в двуетажното си легло — Майрън горе, Брад долу — подлагаха на подробен анализ завършилите мачове като истински телевизионни коментатори.

От спомена отново го заболя сърцето.

— Какво има? — опита се да го спре Есперанца.

— Кити.

— Какво?

Нямаше време за обяснения. Отвори вратата с рамо и се озова отново в клуба с оглушителната музика. И възрастният у него се запита как ли общуват помежду си присъстващите, като изобщо не се чуват един друг. Но основната му мисъл бе съсредоточена върху настигането на Кити.

Високият му ръст — метър и деветдесет и три — му позволяваше да се огледа над по-голямата част от тълпата само с повдигане на пръсти. Но от предполагаемата Кити нямаше и следа. В какво беше облечена? Тюркозна блуза. Зашари с поглед дано някъде му се мерне тюркоаз.

Ето я. С гръб към него. Устремила се е към изхода на клуба.

Нямаше друг избор, освен да я последва. С викове „пардон“ се опита да преплува хорското море, но то се оказа прекалено пренаселено. Присвяткващата лазерна цветомузика още повече го затрудняваше. Кити. Какво, по дяволите, търси Кити тук? Преди години и Кити беше дете чудо в тениса и тренираше със Сузи. Така се бяха запознали двете. Възможно бе старите приятелки да са възобновили контактите си, но това ни най-малко не отговаряше на въпроса какво търси в този клуб Кити сама, без брат му, и то точно в тази нощ.

Да не би пък и Брад да е някъде тук?

Забърза се. Мъчеше се да не се блъска в никого, но това, разбира се, се оказа невъзможно. Почнаха да го стрелкат с мръсни погледи и да му подвикват: „Ей!“ или „Къде е пожарът?“. Майрън обаче не им обръщаше внимание. Устремен напред, започваше да се поддава на чувството, че е попаднал в един от ония сънища, в които тичаш, без да стигаш доникъде, краката ти внезапно натежават или газиш дълбок сняг.

— Ау! Размаза ми пръстите бе, глупак! — изпищя някакво момиче.

— Извинявай — каза Майрън и се опита да продължи.

Някаква яка ръка обаче го хвана за рамото и го извъртя. Друг го натисна силно отзад и насмалко не го събори. Майрън успя да си възвърне равновесието и се озова в нещо като открит кастинг за сървайвър шоуто „Джърси Шор“ по Ем Ти Ви: смесица от мус за коса, различни степени на изкуствен загар, скубани вежди, епилирани гръдни кошове и позьорски мускули. И всички го гледаха с мутренски физиономии — нещо съвсем неуместно върху лицата на хора, чиято основна цел в живота е да се кипрят и пудрят. От удар в лицето щеше да ги заболи, но още повече щеше да ги заболи, ако някой им развалеше прическата.

Бяха четирима, а може би петима или шестима — поначало се сливаха в някаква хлъзгава гнусна маса, доминирана от одеколон „Акс“ — и ги вълнуваше перспективата да докажат мъжествеността си в защита на нечии девичи пръсти на краката.

Майрън се постара да се измъкне с дипломатичност.

— Извинявайте, момчета, но случаят е спешен.

При което единият от лигавата маса се изрепчи:

— Полека де. Къде е пожарът? Виждаш ли някъде пожар, Вини?

Вини:

— Да бе, къде ли ще да е пожарът? Щото и аз не го виждам. Ти да виждаш нещо, Слап?

Майрън обаче изпревари отговора на Слап.

— Ясно. Схванах. Пожар няма. Повтарям ви: наистина съжалявам, но много бързам.

Слап обаче не можеше да пропусне току-така реда си.

— Мда. И аз не виждам никакъв пожар.

Времето течеше. Майрън се опита да тръгне — по дяволите, Кити вече изобщо не се виждаше — но младежите стегнаха редицата си. Първият простак, все още с длан върху рамото на Майрън, се опита да го стегне в менгеме.

— Извини се на Сандра.

— Нали вече казах, че наистина съжалявам. Кое по-точно не ти е ясно?

— На Сандра го кажи — повтори оня.

Майрън се извърна към момичето, което, ако се съдеше по облеклото ѝ и по тълпата, с която движеше, никога не се бе радвала на бащино внимание. И тръсна рамо да отмахне досадната лапа.

— Много извинявай, Сандра.

Каза го, понеже беше най-разумното, което можеше да направи. Да постигне помирение и да продължи по пътя си. Макар да усещаше, че е безсмислено. Забелязал бе зачервените лица и влажните им очи. Хормоните се бяха задействали. Затова се и обърна към оня, който пръв го блъсна, и не се изненада, като видя насочения към лицето му юмрук.

Сбиванията обикновено не траят повече от няколко секунди — а във въпросните секунди изобилстват три неща: объркване, хаос и паника. И когато човек вижда как към лицето му се носи юмрук, обикновено реагира прекомерно. Гледа да гмурне глава силно надолу или да се отдръпне силно назад. И там му е грешката. Щом загубиш равновесие или престанеш да виждаш противника, опасността става още по-голяма. Майсторите на боя тъкмо затова понякога посягат не толкова да ударят противника, колкото да го поставят в по-уязвима позиция.

Така че Майрън се отмести съвсем леко, само на няколко сантиметра, за да избегне удара. Дясната му ръка беше вече вдигната. Не е нужно да отбиеш юмука с някое силно движение от карате. Достатъчно е леко да го отклониш от пътя му. Точно това и направи Майрън.

Целта му беше проста: да свали онзи с минимални усилия, без да го наранява. Отклони летящия юмрук, моментално събра показалеца и средния пръст на същата вдигната ръка и с тях нацели като със стрела гръкляна на нападателя. Ударът му бе точен. Младежът от Джърси се задави. И двете му ръце се отправиха инстинктивно към гърлото му, с което съвсем се разкри. В нормален бой — ако приемем, че такова нещо съществува — Майрън щеше да го свали окончателно на пода. Но в случая не това беше целта му, а да продължи по пътя си.

Така че тръгна да минава покрай него, без да се подготви да нанесе нов удар. Оказа се обаче, че пътят му за бързо отстъпление е отрязан. Посетителите на претъпкания клуб се бяха струпали, привлечени от миризмата на предстоящ бой и долното им желание да видят как някой бива пребит или осакатен.

Друга ръка се пресегна и го хвана за рамото. Майрън лесно я отърси от себе си. Някой се хвърли в краката му и обгърна глезените му в опит да приложи хватка от американския футбол. Майрън сви колене. Опря се в пода да запази равновесие, а с другата ръка удари с длан и свити пръсти нападателя по носа. Онзи пусна нозете му. Музиката спря. Чу се нечий писък. Тела взеха да се свличат по земята.

Объркване, хаос и паника. В един претъпкан нощен клуб тези неща са и пресилени, и ужасно заразни. Някой бутва някого от зяпачите и той се паникьосва. Нанася напосоки удар с юмрук. Народът се дръпва назад. Наблюдавалите до този момент пасивно и в сравнителна безопасност зрители изведнъж осъзнават, че и тях ги грози заплаха. Хукват да бягат и събарят съседите си. Настава безредие.

Някой удари Майрън по тила. Той се извъртя. Друг го удари в корема. Ръката на Майрън се изстреля и инстинктивно го сграбчи за китката. Колкото и да си изучавал техниката на боя, и то при най-добрите инструктори, нищо не е така безценно, колкото страхотната координация между очите и ръцете, ако си се родил с такава. Или, както разправяха в баскетболното му минало, „Ръст не се учи“. Още

по-малко пък координация, атлетичност или инстинктивна спортна злоба, дори и да си най-амбициозният родител.

Благодарение именно на тези вродени качества, съвършеният спортист Майрън Болитар успя да хване китката на оня в движение. Дръпна го към себе си и се възползва от инерцията му да му нанесе удар с долната част на ръката.

Онзи се свлече на пода.

И пак писъци. И пак паника. Майрън се извъртя и в цялата лудница успя да види предполагаемата Кити до вратата. Тръгна към нея, но тя се изгуби зад нашествието от охранители, включително и двама от ония, които бяха създавали ядове на Майрън при пристигането му. Охранителите — а те вече бяха неколцина — се понесоха право срещу Майрън.

Ооо!

— Спокойно, момчета, спокойно! — вдигна ръце Майрън да им покаже, че няма намерение да се съпротивлява. И ги задържа вдигнати, докато те се приближаваха. — Друг започна, не бях аз.

Един се опита да му направи „вълчи капан“ — абсолютно любителско изпълнение. Майрън спокойно се изплъзна от хватката му и каза:

— Край, окей? Няма...

Трима от яките охранители му се нахвърлиха и го тръшнаха на пода. Един седна отгоре му. Друг взе да го ритва по краката. Яхналият го се опита да притисне с дебелия си ръка гърлото му. Но Майрън приведе брада и го блокира. Оня обаче упорстваше и така близо се приведе, че Майрън усети застоялата миризма на кренвирши от устата му. Нов ритник. Лицето се приближи още. Майрън се изтъркаля и го перна с лакът. Онзи изпсува и се отдръпна.

Докато се мъчеше да се изправи, Майрън усети как под гърдния кош го ръгна нещо твърдо, метално. Но не му остана повече от една, максимум две десети от секундата да се запита какво е то. После сърцето му експлодира.

Или поне с такова чувство остана. Сякаш нещо гръмна в гърдния му кош, все едно бяха допрели жици с ток о всичките му нервни окончания, та цялата му парасимпатична система изживя тотален спазъм. Нозете му се втечиха. Ръцете му се отпуснаха, неспособни и на най-малката съпротива.

Електрошокова палка.

Майрън се тръшна като риба на кей. Погледна нагоре и видя нахилената физиономия на Кайл Цепката. Оня дръпна пръст от спусъка, та болката изчезна, макар и за не повече от секунда. Заобиколен от останалите охранители, така че никой от посетителите да не вижда какво става, Кайл притисна палката към долните ребра на Майрън и пак му пусна ток. Нечия длан върху устата на Майрън успя да приглуши писъка му.

— Два милиона волта — прошепна му Кайл.

От познанията му в областта на електрошоковите палки и тейзърите на Майрън му беше известно, че е достатъчно да натиснеш спусъка само за няколко секунди, не повече, и ще обездвижиш противника си, без да го нараниш сериозно. Но с включена докрай маниакална усмивка, Кайл не пускаше. Болката нарасна, стана непоносима. Цялото тяло на Майрън се разтресе и затърчи. Кайл натискаше спусъка. Дори един от охранителите се притесни и рече: „Ей, Кайл?“. Но онзи не миряса, докато Майрън не подбели очи и не изпадна в пълен мрак.

ГЛАВА 6

Вероятно само секунди по-късно Майрън усети как някой го понесе метнат през рамо, по пожарникарски. Със затворени очи и отпуснато тяло, макар и на границата на безсъзнанието, той усещаше къде е и какво му се случва. Нервните му окончания бяха парализирани. Чувстваше се пребит и безсилен. Онзи, който го носеше, беше едър и мускулест. Чу, че пак задъни музиката и някой се провикна по микрофона: „Окей, народе, циркът свърши! Нека купонът течее!“.

Майрън се остави онзи да го мъкне. Реши, вместо да се съпротивлява, да използва времето, за да се свести, да се възстанови и да набележи следващите си действия. Чу да се отваря врата, после да се затваря, при което музиката утихна. И през затворените си клепачи усети колко по-силно е осветлението.

Оня, едрият, който го носеше, каза:

— Да го изхвърлим навън, Кайл. Стига му толкова, а?

Същият глас, който бе рекъл „Ей, Кайл“, докато електрошоковете действаха. И в този глас имаше лека нотка на страх. Което никак не се понрави на Майрън.

— Пусни го, Брайън — нареди Кайл.

Брайън го стори с изненадваща загриженост. Проснат на пода, с все още затворени очи, Майрън пресметна набързо наум какви да са следващите му стъпки: Дръж очите затворени, преструвай се, че си в несвяст — и бавно прокрадвай ръка към блекбърито в джоба ти.

Още през 1990-те години, когато клетъчните телефони бяха започнали да навлизат масово, Майрън и Уин бяха изобретили начин на комуникиране, който беше хитър в техническо отношение, а понякога и животоспасяващ: щом някой от тях (Майрън, естествено) закъсаше, натискаше бутона „1“ за бързо набиране на телефона си, другият (Уин, разбира се) включваше своя, изключваше микрофона му и чуваше какво става, след което или се втурваше, или намираще друг начин да помогне на приятеля си. Навремето, преди петнайсет години,

това беше страхотно авангарден метод; днес можеше да се сравнява по напредничавост с някой видеокасетофон, използващ стандарта „Бетамакс“.

Което, естествено, бе подтикнало двамата да го усъвършенстват. Благодарение на съвременните технологии, Майрън и Уин бяха в състояние да си оказват взаимно много по-ефикасна подкрепа. Един от техничарите на Уин беше добавил към блекбъритата им специални сателитни радиопредаватели, което им позволяваше да действат дори извън обсега на наземните клетъчни станции, а освен това и устройства за аудио- и видеозапис и джипиес предавател, който моментално осведомяваше приемащия сигнала къде се намира другият с точност до един метър. И всичко това се задействаше с натискането само на един бутон.

Тъкмо затова ръката на Майрън се прокрадваше към джоба с блекбърито. Изстена нарочно със затворени очи, за да има повод да се отърколи леко, та ръката му да стигне по-близо до джоба...

— Това ли търсиш?

Въпросът идваше от Кайл Цепката. Майрън примига и отвори очи. Намираще се в помещение с тъмночервен гетинаксов под. И стените бяха в същия цвят. Мебелировката се състоеше от една-единствена маса с нещо като кутия с книжни салфетки отгоре. Извърна поглед към Кайл. А оня се хилеше насреща му.

И държеше в ръка блекбърито на Майрън.

— Мерси — каза Майрън. — Тъкмо него търсех. Хвърли ми го, ако обичаш.

— Няма да стане.

В стаята имаше и трима други охранители, и тримата с обръснати глави, огромни от прекомерна употреба на стероиди и часове във фитнеса. Майрън забеляза сред тях един с вид на леко уплашен и изчисли, че той беше преносвачът му, така да се каже. А уплашеният предложи:

— Ще отида да видя всичко ли е наред там, в залата.

— Хубаво, Брайън — съгласи се Кайл.

— А пък и оная, бившата боркиня, приятелката му, знае, че е тук.

— Ти нея не я мисли — каза Кайл.

— Не си прав, Кайл — вметна Майрън.

— Моля?

Майрън направи опит да седне.

— Ти не гледаш много телевизия, нали, Кайл? Но поне си гледал по разни шоута как засичат с триангулация къде се намира даден клетъчен телефон и откриват собственика му. Точно това става и сега. Нямам представа колко време ще им отнеме, но...

Вперил в блекбърито поглед на самодоволство на трета степен, Кайл натисна бутона за изключване на устройството.

— Та какво искаше да кажеш?...

Майрън нищо не отговори. Едрият, уплашеният, излезе.

— Първо — рече Кайл и подхвърли на Майрън портфейла му, — изведете, ако обичате, господин Болитар от заведението. А вас ви молим повече никога да не стъпвате тук.

— Дори ако обещава да не обличам риза?

— Тези двама от хората ми ще ви съпроводят до задния изход.

Това вече беше неочаквано: пускаха го да си върви. Майрън реши да поизчака все пак, да се убеди, че наистина толкова леко ще му се размине. Понеже беше, меко казано, скептичен. Двамата му помогнаха да се изправи.

— А блекбърито?

— Ще го получите при напускане на заведението — обеща Кайл.

Единият от юнаците го хвана за дясната ръка, другият — за лявата. И го поведоха по коридора. Кайл затвори вратата след себе си и ги последва. И чак след като и четиримата се озоваха извън стаята, Кайл рече:

— Хайде, стига му толкова. Върнете го.

Майрън се смръщи. Кайл отвори същата врата. Двамата стиснаха по-яко Майрън и взеха да го влачат назад към стаята. Щом Майрън направи опит да се съпротивлява, Кайл му показа електрошоковата палка.

— Искаш ли пак два милиона волта?

Майрън нямаше подобно желание. Затова влезе в тъмnochервената стая.

— Е, и за какво беше целият този цирк?

— Само за фасон — отвърна Кайл. — Застани в далечния ъгъл, ако обичаш. — А когато Майрън не изпълни моментално заповедта му, показа заплашително палката.

Майрън запристъпва полека заднишком, без да се извързва с гръб към Кайл. До вратата имаше малка маса. Кайл и другите двама охранители издърпаха от кутията, в която трябваше да има салфетки, хирургически ръкавици и напъхаха в тях ръцете си пред очите на Майрън.

— Позволете ми да отбележа за протокола — каза Майрън, — че се възбудям при вида на хирургически ръкавици. Ще трябва ли и да се надупя?

— Самозащитен механизъм — отбеляза Кайл и остави ръкавицата да шляпне върху китката му с малко прекален ентузиазъм.

— Какво?

— Използваш хумора като самозащитен механизъм. Колкото по те е страх, толкова повече плямпаш.

„Охранител психотерапевт“ мина през ума на Майрън, доказвайки донякъде правотата на думите на онзи.

— Налага се да ти разясня положението с думи прости, та и ти да схванеш за какво става дума — изрече напевно Кайл. — Намираме се в така наречената „стая за бой“. Което обяснява защо е тъмночервена. За да не личи кръвта, както след малко сам ще се убедиш.

Кайл млъкна и се усмихна. Майрън не помръдна.

— Преди малко заснехме как сам, по своя воля, излизаш от стаята. И, както се досещаш, камерата вече е изключена. Така че официално ти си излязъл по свое желание, сравнително читав. Освен това разполагаме със свидетели, които ще потвърдят, че си им налетял, че ние сме реагирали съразмерно на опасността, която си представлявал, и че ти си започнал конфликта. Сред отдавнашните ни клиенти и служители има такива, които ще подпишат всичко, което им поднесем. Никой няма да подкрепи твоите думи. Въпроси има ли?

— Само един — каза Майрън. — Наистина ли използваш сложни думи като „съразмерно“?

Кайл не се отказа от усмивката си.

— Самозащитен механизъм — повтори.

Тримата се раздалечиха със свити юмруци и готови за действие мускули. Майрън се оттегли още малко към ъгъла.

— И какво по-точно възнамеряваш да правиш, Кайл? — попита.

— Нищо особено, Майрън. Ще те поотупаме само. Колко — зависи единствено от степента на съпротивата ти. В най-добрия случай

ще влезеш в болница. Известно време ще пикаеш кръв. Е, може и някой и друг кокал да ти строшим. Но ще останеш жив и евентуално може и да се оправииш. Но ако се съпротивляваш, ще те парализирам с електрошоковата палка. Което ще е крайно болезнено. А боят ще трае по-дълго и ще е по-жесток. Стана ли ти ясно?

Започнаха да се приближават. Ръцете им се стегнаха. Единият разкърши врат. Кайл Цепката дори си свали самото.

— Да не се изцапа — поясни. — Не ща петна от кръв, нали разбираш?

Майрън посочи по-надолу.

— А гащите?

Кайл бе вече гол до кръста. И разигра гръдните си мускули.

— Тях не ги мисли.

— Ама как да не ги мисля? — възрази Майрън.

И докато ония се приближаваха, той се ухили и скръсти ръце пред гърдите си. Жестът му ги накара да спрат за миг. След което Майрън попита:

— Споменах ли ти впрочем за джипиес системата в блекбърито ми? И за сателитния радиопредавател? И че всичко това се включва с натискането само на един бутон?

— Блекбърито ти е изключено — отвърна Кайл.

Майрън завъртя глава и избръмча с устни така, сякаш онзи е дал погрешен отговор в някоя телевизионна викторина. А от металното високоговорителче на блекбърито се разнесе гласът на Уин:

— Боя се, че сбърка, Кайл.

Тримата замръзнаха.

— Позволи ми сега аз да ти разясня положението с думи прости — опита се Майрън да изимитира напевната интонация на Кайл, — та и ти да схванеш за какво става дума. С кой бутон се включват всички тези модерни екстри? Позна: с бутона за изключване. Казано на разбираем език, всичко изречено от теб дотук го има на запис. А и джипиесът е включен. След колко време да те очаквам, Уин?

— В момента влизам в клуба. Включил съм и на конферентен режим. Така че и Есперанца слуша в момента с изключен микрофон. Есперанца?

Чу се как тя включва микрофона си. И през говорителчето на блекбърито долетя музиката от клуба.

— Намирам се до страничната врата, накъдето бяха повлекли Майрън. И знаеш ли какво стана между другото? Съвсем случайно налетях на един стар приятел — полицай на име Роланд Димонти. Роли, я кажи „здрости“ на приятеля ми Кайл, ако обичаш.

Чу се мъжки глас:

— Имаш трийсет секунди да изкараш грозната непокътната муцуна на Болитар, лайнян гъз.

Дори дващсет се оказаха предостатъчни.

— Възможно е да съм се припознал — призна си Майрън.

Двамата с Уин се бяха прибрали в Дакота Билдинг чак към два след полунощ. И сега седяха в една от онези стаи, които заможните хора наричат „работен кабинет“, пълна с дървени мебели от епохата на Луи Не-знам-кой-си, мраморни бюстове, огромен античен глобус и етажерки с подвързани в кожа първи издания. Майрън седеше на стол в цвят бордо със златни кабари по облегалките за ръцете. Докато утихне данданията в клуба, Кити се беше изпарила, сякаш изобщо не се бе вясвала. Лекс и Бъз също се бяха омели.

Уин дръпна настрана етажерка с подвързани в кожа първи издания, зад която се появи хладилник. Извади бутилка с шоколадово мляко „Юху“ и я подхвърли на Майрън. Майрън я хвана, прочете упътването „Разклати преди употреба“ и го изпълни. А Уин отпуши една гарафа и си наля ужасно скъп коняк с невероятното име „Последна капка“.

— Може и да съм се заблудил — рече Майрън.

Уин повдигна разлатата конячена чаша и я огледа на фона на лампата.

— Да не забравяме, че оттогава минаха цели шестнайсет години, нали? Цветът на косата ѝ е друг. Самото помещение беше тъмно, а аз я мярнах само за секунда. Така че изобщо не изключвам вероятността да не беше тя.

— „Да не е била тя“ — поправи го Уин. — Бъркаш наклонението.

Типичен Уин.

— Но е била Кити — заключи Уин.

— Ти пък откъде знаеш?

— Теб те знам. Подобни грешки не са в стила ти. Друг вид — да. Но точно такива — никога.

И Уин отпи от коняка си. Майрън се нагълта с „Юху“. Леден нектар с шоколадова сладост. Няма и три години, откакто Майрън почти бе на път да се откаже от любимата си напитка в полза на разните маркови кафета, които ти разяждат стомашната лигавица. Но като се прибра у дома след всичкия преживян в чужбина стрес, пак се върна към „Юху“, по-скоро като утешение, а не заради самия му вкус. И сега пак бе влюбен в еликсира.

— От една страна, всъщност няма никакво значение — заяви Майрън. — Кити отдавна не фигурира в живота ми.

Уин кимна.

— А от друга страна?

Брад. Точно той беше другата страна, че и първата, та дори и двете — и всички останали страни. Възможността след всичките тези години да се срещне с братчето си и евентуално да се помирят. Майрън млъкна за миг и се намести върху стола си. Уин го гледаше безмълвно. И по някое време Майрън продължи:

— Изключено е да е случайност. Кити в един и същ нощен клуб — та дори и в една и съща ВИП зала — с Лекс.

— И според мен не е случайно — съгласи се Уин. — И каква е следващата ни крачка?

— Да открия Лекс. Да намеря Кити.

Майрън впери поглед в етикета на „Юху“ и не за пръв път се запита каква, по дяволите, е тая съставка, наречена „суроватка“. Умът блокира. Започва да шикалкави, да хитрува, да открива какви ли не странни работи по разни опаковки, само и само да избегне неизбежното. И се сети как за пръв път опита тази напитка в къщата им в Ливингстън, в щата Ню Джърси, която сега бе негова собственост. И как и Брад настояваше да пие и той, понеже винаги държеше да подражава на батко си Майрън. Спомни си и часовете, прекарани край баскетболното табло в задния им двор, където на Брад се падаше честта да събира отскочилите топки, за да има Майрън повече време да тренира стрелбата си. Колко часове бе посветил Майрън на хвърлянето на топката в кошата: финт, поемане на паса от Брад, отскок, изстрел; плюс още сума ти часове сам. Но Майрън не съжаляваше за нито един миг, отдаден на тези занимания, макар понякога да се чудеше що за

приоритети беше имал — приоритетите на повечето забележителни спортисти. Май излизаше, че онази „целенасочена преданост“, от която толкова се възхищаваме, не е нищо повече от „маниакална себеотдаденост“. И кое по-точно ѝ е възхитителното?

Прекъсна ги телефонен сигнал — онази чегъртаща по слуха „мелодия“, която производителите на блекбъритата, кой знае защо, са кръстили „Антилопа“. Майрън хвърли поглед на мобифона и изключи дразнещия шум.

— По-добре се обади — изправи се Уин. — И без това трябва да излизам.

— В два и половина през нощта? Каж ми поне как се казва.

— Друг път — захили се Уин.

Предвид пълната заетост на единствения компютър в апартамента, в два и половина след полунощ нюйоркско време — седем и половина сутринта в Ангола — май беше най-удобният момент, в който Майрън да остане насаме с годеницата си Териса Колинс, пък било то и само от техническа гледна точка.

Майрън влезе в „Скайп“ — интернет еквивалента на видеотелефона — и зачака. Само след секунда на монитора се появи видео прозорче с лицето на Териса. Обзе го вълнение и му олекна на сърцето.

— Божичко, колко си хубава! — рече той.

— Много ефективен начален ход.

— Винаги с него започвам.

— Хубавото му е, че не остарява.

Териса наистина изглеждаше великолепно, седнала зад бюрото по бяла блуза, със ключени пред себе си длани, така че да се вижда годещият пръстен, с коси с цвета на кафява бутилка — по рождение беше блондинка — вързани на опашка на тила.

Няколко минути по-късно Майрън спомена:

— Снощи се срещнах с един мой клиент.

— Кой?

— Лекс Райдър.

— По-малката половинка от „Хорс Пауър“ ли?

— Не е лош човек. Та той между другото спомена, че тайната на успешния брак била в откровеността.

— Обичам те — каза тя.

— И аз те обичам.

— Не исках да те прекъсвам, но ми е много хубаво, че мога по всяко време да ти го кажа. За пръв път ми се случва. Мислех си, че вече съм прекалено стара за подобни изживявания.

— Винаги си оставаме на осемнайсет, в очакване животът ни да започне — рече Майрън.

— Егати изтъркания лаф.

— Да, ама ти умираш за изтъркани лафове.

— И това е вярно. Та значи, според Лекс Райдър трябвало да сме откровени един с друг. Това важи ли за нас?

— Откъде да знам? Той има една теория за недостатъците. Че трябвало да си ги признаем един пред друг — дори и най-лошите — понеже по този начин сме ставали по-човечни и още повече сме се сближавали.

Майрън ѝ цитира още някоя и друга реплика от разговора. А когато свърши, Териса отбеляза:

— Смислено ми звучи.

— А аз твоите знам ли ги? — попита я той.

— Майрън, помниш ли как пристигнахме навремето в хотелската ни стая в Париж?

Мълчание. Много добре помнеше.

— В такъв случай — изрече тихо тя — знаеш моите недостатъци.

— И така може да се каже. — Намести се на стола и се помъчи да улови погледа ѝ, като впери очи право в камерата. — Но не съм сигурен, че ти знаеш всички мои.

— Недостатъците ти ли? — престори се на шокирана тя. — Че какви недостатъци можеш да имаш ти?

— Че се стеснявам да пикая пред хора например.

— И защо си мислиш, че не ми е известно?

Той се изсмя, може би прекалено силно.

— Майрън?

— Да.

— Обичам те. И нямам търпение да се оженим. Ти си много добър, може би най-добрият човек, когото познавам. И нито една истина не може да промени това. Онова, което засега не исках да ми кажеш? Не го оставяй да гнои, или каквото там му вика Лекс. Може и

да не загnoi. Понякога хората разчитат прекалено много на честността. Така че не се измъчвай. Каквото и да стане, няма да спра да те обичам.

Майрън се облегна на стола.

— Казвал ли съм ти каква великолепна личност си?

— Това не ме интересува. По-добре пак ми кажи, че съм красива.

Страшно си падам по такива клишета.

ГЛАВА 7

„Три Даунинг“ приключваше работното си време.

Уин наблюдаваше как клиентите излизат с нестабилна походка, примижали срещу неестествената светлина на Манхатън в четири сутринта. Продължи да чака. Няколко минути по-късно видя оня, якия, който бе използвал електрошоковата си палка срещу Майрън, да изхвърля някого навън така, както се хвърля чувал с пране. Уин запази самообладание. Но се и сети за един не съвсем отдавнашен случай, когато Майрън изчезна в продължение на цели седмици, през които вероятно го бяха подложили на изтезания — случай, в който Уин не успя не само да се притече на помощ на най-добрия си приятел, но дори и да отмъсти заради него впоследствие. Спомни си онова ужасно чувство на безсилие. Не го беше изпитвал от юношеските си години в богатите предградия на Филадельфия, когато онези, които само при вида му изпитваха омраза, го тормозеха и пребиваха. Още тогава Уин се беше закълел пред себе си да не допусне завръщането на това усещане. След което предприе необходимото. Същото правило важеше и сега, когато вече бе зрял мъж.

Ако някой ти причини болка, отвърни на удара. И то масирано. Но и целенасочено. Майрън невинаги се съгласяваше с този негов принцип. Но това беше без значение. Двата бяха приятели, най-добри приятели. Готови бяха да убият един за друг. Но това не ги правеше еднакви личности.

— Здравсти, Кайл — провикна се Уин.

Кайл вдигна поглед и се смръщи.

— Имаш ли секунда време за един частен разговор? — попита Уин.

— Не ме размивай.

— Поначало съм страхотен комик, на нивото на Дом Делуис, но в конкретния случай, Кайл, нямам никакво намерение да те размивам. Наистина искам да си поговорим насаме.

При което Кайл всъщност облиза устните си.

— Само че този път без мобифони, а?

— Никакви мобифони. И никакви електрошокови палки.

Кайл се озърна да се убеди, че пословичният хоризонт е чист.

— Онова ченге нали си отиде?

— Отдавна.

— Така че сме само двамата — аз и ти.

— Само аз и ти — повтори Уин. — Да ти кажа честно, зърната ми настръхват при тази мисъл.

Кайл се приближи.

— Не ми пука кои са приятелите ти, красавце. Ще ти спукам задника, да знаеш.

Уин се ухили и го подкани с жест.

— Ох, нямам търпение.

Сънят служеше за убежище на Майрън.

Но това беше едно време. Сега прекарваше часове наред в леглото, вперил поглед в тавана от страх да не затвори очи. И по този начин се връщаше често на място, което би предпочел да забрави. Даваше си сметка, че трябва да се пребори с проблема си — да отиде на психоаналитик или нещо от този род — но в същото време съзнаваше, че най-вероятно нищо няма да предприеме. Колкото и изтъркано да звучеше, Териса всъщност бе за него един вид лечение. Когато спеше с нея, нощните ужаси стояха на разстояние.

Звънецът на часовника го върна в настоящето и първата му мисъл бе същата онази, която го занимаваше при заспиване: Брад. Което беше необичайно. Обикновено минаваха дни, понякога седмици, че и цели месеци, през които не се сещаше за брат си. Споменът за раздялата им му носеше скръб. Скърбящият често чува да казват, че времето е най-добрият лечител. Пълна глупост. Човек всъщност се чувства съсипан, безутешен и плаче до степен, при която има чувството, че никога няма да спре — но точно тогава стига до етапа, в който се намесва инстинктът за самосъхранение. И спира. Просто не желае или не допуска повече „да се връща към онзи момент“ заради прекомерната болка. И я блокира. Отрича я. Но това изобщо не е лечение.

Срещата с Кити предната вечер бе разбила отрицанието му, от което Майрън още не можеше да се съвземе. Какво да прави сега? Елементарно: ще се обади на двамата, които могат да му кажат нещо по адрес на Кити и Брад. Вдигна телефона и набра номера на дома си в Ливингстън, Ню Джърси. Родителите му бяха дошли от Бока Ратон да му гостуват за една седмица.

— Ало? — обади се майка му.

— Здравей, мамо. Как си?

— Чудесно се чувствам. А ти?

Гласът ѝ бе едва ли не прекалено тревожен. Сякаш погрешният отговор би разбил сърцето ѝ.

— И аз се чувствам чудесно. — Понечи да я попита за Брад, но реши, че ще трябва да подходи по-тактично. — Питам се... дали да не излезем някъде на вечеря тримата?

— Само не в „Ниро“ — отвърна тя. — Отказвам да ходя в „Ниро“.

— Няма проблем.

— Не съм в настроение за италиански ястия. А в „Ниро“ предлагат най-вече италиански.

— Разбрано. Да не е „Ниро“.

— На теб не ти ли се е случвало?

— Кое?

— Ами в някакъв момент да не ти се яде определен вид храна. Защото в момента аз не искам и да помисля за италианска кухня.

— Разбирам те. А има ли нещо, което да ти се е прияло?

— Китайско, да речем. Защото във Флорида китайските ресторанти са отвратителни. Страшно мазно готвят.

— Дадено. Какво ще кажеш за „Баумгарт“ тогава?

— Обожавам как правят пиле „Кунг Пао“. Но все се каня да те питам: що за име на китайски ресторант е „Баумгарт“? Звучи ми като еврейска закусвалня.

— Каквато е имало там навремето.

— Сериозно ли?

Поне десет пъти ѝ беше обяснявал откъде идва наименованието на ресторанта.

— Ще трябва да излизам, мамо. Но ще се прибера преди шест. Предай и на татко.

— Добре. Пази се, миличък.

Пак с нежния тон. И той ѝ пожела същото. След като затвори, реши да изпрати есемес на баща си да потвърди за вечерята. Не му беше особено приятно, направо имаше чувството, че обижда майка си, но с нейната памет... добре де, стига с тия отрицания, а?

Взе набързо душ и се облече. По доста категоричното настояване на Есперанца, откакто се бе върнал от Ангола, Майрън превърна ходенето пеша на работа в сутрешен ритуал. Влезе в Сентръл Парк при ъгъла със Западна седемдесет и втора улица и пое в посока на юг. Есперанца обожаваше ходенето пеша, но Майрън нямаше подобна привычка. Самият му характер не допускаше прочистване на мозъка, успокояване на нервите, утеха или каквото там друго се постигало, като слагаш единия си крак пред другия. Есперанца успя все пак да го убеди, че ще е полезно за ума му, и го накара да обещае, че ще го прави в продължение на поне три седмици. Уви, оказваше се, че Есперанца никак не е права. Не че и той полагаше максимално старание де. Повечето време слушалката на блутута беше в ухото му, докато той водеше разговори с клиенти и ръкомахаше диво — като повечето обитатели на парка впрочем. Но наистина се чувстваше по-добре, по в свои води, когато бе ангажиран с повече дейности едновременно. Мотивирал се по този начин, напъха блутута в ухото си и се обади на Сузи Т., която вдигна на първото позвъняване.

— Намери ли го? — моментално попита тя.

— Намерихме го. После го изгубихме. Чувала ли си за нощен клуб „Три Даунинг“?

— Разбира се. Разбира се.

— Ами Лекс беше там снощи. — И Майрън ѝ разказа как го бе открил във ВИП залата. — А той взе да ми говори за гноящи тайни и за нуждата от откровеност.

— Ти спомена ли му, че постингът е лъжа.

— Да.

— И той какво каза?

— Всъщност нещо ни прекъснаха. — Майрън подмина плацикащите се във фонтана на детската площадка „Хекшър“ малчугани. Може би някъде другаде в този слънчев ден имаше и пощастливи деца от тях, но той силно се съмняваше. — Искам обаче да те попитам нещо.

— Вече ти казах. Бебето е негово.

— За друго става дума. Мога да се закълна, че снощи в клуба мярнах Кити.

Мълчание.

Майрън се спря.

— Сузи?

— Тук съм.

— Кога за последен път се видя с Кити?

— Преди колко време избяга тя с брат ти?

— Преди шестнайсет години.

— В такъв случай отговорът ми е: преди шестнайсет години.

— Искаш да кажеш, че съм се припознал?

— Не съм казала такова нещо. Напротив, бас държа, че тя е била.

— В смисъл?

— Имаш ли компютър наблизо? — попита Сузи.

— Не. Трамбовам към офиса като някое добиче. Но до пет минути ще съм там.

— Няма смисъл. Не можеш ли да хванеш такси и да наминеш край академията? Искам да ти покажа нещо.

— Кога?

— Сега започвам един урок. След час, да речем?

— Окей.

— Майрън?

— Кажи.

— Как ти се видя Лекс?

— Добре, защо?

— Имам някакво предчувствие. Че пак ще се закача.

— В никакъв случай!

— Точно това става, Майрън.

— Не и този път. Агентът ти няма да ти го позволи.

— „Няма да ти го позволи“ — повтори тя, а той си я представи как върти глава. — Ако го беше казал някой друг, а не ти, щях да го обявя за най-неубедителното нещо, което съм чула през живота си. Но от твоите уста... всъщност извинявай, но и от теб ми звучи неубедително.

— Ще се видим до един час.

Майрън забърза крачка, влезе в Лок Хорн Билдинг — точно така, пълното име на Уин беше Уиндзър Хорн Локуд, а от там нататък ти си го изчисли, както казваха в гимназията — и взе асансьора до дванайсетия етаж. Вратите му се отваряха право в приемната на „МБ Пред“ и ако някое дете сбъркаше номера на етажа, обикновено след отварянето им се чуваха ужасени детски писъци.

Понеже детето виждаше насреща си Голямата Синди — невероятната рецепционистка на „МБ Пред“.

— Добро утро, господин Болитар! — изпищя тя тънко, като момиченце, срещнало случайно своя тийнейджърски идол.

Голямата Синди беше висока метър и деветдесет и шест и съвсем наскоро бе минала четиридневна „прочистваща“ сокова диета, така че в момента тежеше само 140,6 кг. Имаше длани с размерите на възглавнички за диван. А главата ѝ приличаше на бетонна тухла четворка.

— Здравей, Голяма Синди.

Наричаше я така по нейно настояване — в никакъв случай не приемаше да ѝ викат само „Синди“ или, не дай си боже — „Голямата“. А на нея, изглежда, ѝ беше приятно да се обръща към него с официалното „господин Болитар“. Личеше си, че настроението ѝ в този ден е добро. Понеже за няколко дни диетата буквално бе помрачила обичайното лъчезарно поведение на Голямата Синди. И говорът ѝ се беше превърнал в ръмжене. Гримът ѝ, обикновено конкуриращ Йосиф и фантастичната му пъстра дреха, се бе свел до контрастно черно и бяло, нещо средно между готите от средата на 1990-те години и рокбандата „Кис“ от 1970-те. Но днес лицето ѝ сякаш бе разкрасено с всичките шейсет и четири боички на пастелите „Крейола“, след като бе изкарало сеанс под ултравиолетовата лампа.

Голямата Синди рипна на крака и Майрън — който отдавна бе престанал да се шокира от разните ѝ бюстиета и бодита от спандекс — насмалко да отстъпи сащисан назад. Роклята ѝ вероятно беше от шифон, но видът ѝ по-скоро подсказваше, че се е опитала да се увие с гирлянди от някакво парти. Воланите от нещо като крехка лилаво-розова разтегателна хартия започваха от горния край на гърдите ѝ и се сучеха около тялото ѝ чак до под бедрата и завършваха доста високо над коленете ѝ. Материята на места беше и поразкъсана, та се получаваше същият визуален ефект като след превръщането на Брус

Банър в Невероятния Хълк. Тя обаче се засмя и се фръцна силно на един крак, с което накара Земята да се разлюлее около оста си. Да не говорим, че и ниско на гърба ѝ, към опашката, също зееше отвор с формата на диамант.

— Какво ще кажеш, а? — попита го.

— Става.

Голямата Синди се извърна с лице към него, сложи ръце на обвития си в разтегателна хартия ханш и се нацупи.

— Само толкова ли?

— Страхотна е.

— Сама си я измислих.

— Изключителен талант си.

— Как мислиш? Териса дали ще я одобри?

Майрън отвори уста. Спря. Затвори я. Опааа.

— Изненада! — провикна се Голямата Синди. — С такива рокли ще са всички шаферки на сватбата ви. Това ще е моят сватбен подарък за вас двамата.

— Но ние изобщо не сме обсъждали дата.

— Истинската мода надживява времето, господин Болитар. Много се радвам, че я харесваш. Мислех си дали да не използвам цвят морска пяна, но после реших, че онези цветя, обичките, имат много по-топъл оттенък. Понеже и аз си падам по топлите тонове. Както и Териса, не мислиш ли?

— Мисля — отвърна Майрън. — И тя умира за обички.

Голямата Синди му пусна бавната си усмивка — ситни зъбки в голяма уста — която докарваше дечицата до писъци. И той ѝ се усмихна. Божичко, колко обичаше тази огромна луда жена.

— Есперанца дойде ли? — кимна Майрън към вратата вляво.

— Да, господин Болитар. Да ѝ съобщя ли, че си тук?

— Няма нужда. Сам ще вляза.

— Би ли ѝ съобщил, че след пет минути ще довърша нейната проба?

— Дадено.

Почука леко на вратата и влезе. Есперанца седеше зад бюрото си. И тя бе в рокля с цвета на обички, макар при нея стратегически разположените прокъсани участъци да имаха по-скоро ефекта като при

Ракел Уелч в „Милион години преди Христа“. Майрън едва се въздържа да не се изкикоти.

— Само една думичка да си рекъл, и ще умреш — заплаши го Есперанца.

— Моа? — учуди се Майрън и седна. — Макар че, ако искаш да чуеш най-искреното ми мнение, на теб морската пяна ще ти отива повече. Ти не си човек на топлите тонове.

— Имаме насрочена среща в дванайсет на обяд — съобщи му тя.

— Дотогава би трябвало да съм се върнал, а се надявам и ти да си се преоблякла. Нещо ново по кредитните карти на Лекс?

— Нищо.

Отказваше да вдигне очи и да го погледне. Нещо прекалено старателно проучваше някакви листове върху бюрото си.

— Е, в колко се прибра снощи? — попита Майрън с тон, който трябваше да е неангажиращ.

— Не се тревожи, татенце. Преди вечерния час.

— Нямах това предвид.

— На друг ги разправяй.

Майрън огледа наобиколилите я „банални, но истински“ семейни фотографии по бюрото ѝ.

— Не искаш ли да споделиш с мен?

— Не, доктор Фил, нямам такова желание.

— Щом казваш.

— И не ми излизай с тая лицемерно набожна физиономия, ако обичаш. Снощи не си позволих нищо повече от флирт.

— Не съм дошъл да те съдя.

— Но точно този ефект постигаш. Накъде всъщност си се запътил?

— Тенис академията на Сузи. Уин виждала ли си го?

— Струва ми се, че още не е пристигнал.

Майрън се метна в едно такси и пое на запад, към река Хъдсън. Тенис академията „Сузи Т.“ се намираше близо до кейовете Челси Пайърс и се помещаваше в нещо като огромен бял балон. Като влезеше, човек имаше чувството, че ще му се пукнат тъпанчетата от високото въздушно налягане, благодарение на което балонът стоеше надут. Вътре имаше четири корта, заети от млади жени/тийнейджърки/момичета, които играеха тенис с инструктори. Сузи, с цялата си

осеммесечна бременност, беше на първи корт и демонстрираше на две почернели от слънцето тийнейджърки блондинки с конски опашки как се атакува при мрежата. На втори корт тренираха форхенд, на трети — бекхенд, а на четвърти — сервиси. В ъглите на полето за сервис бяха сложени обръчи за въртене, да служат за мишени. Сузи зърна Майрън и му даде знак да я изчака една минута.

Майрън се оттегли в чакалнята с изглед към кортовете. Там се бяха събрали и майките — всичките в бели тенис екипи. Тенисът май беше единственият спорт, в който зрителите се обличат като участниците, да не би случайно някой да ги извика от трибуните да се включат в играта. И колкото и да не беше политически коректно, Майрън трябваше все пак да отчете колко секси изглежда една мама в бял тенис екип. Затова си и позволи да ги гледа. Не да зяпа директно — прекалено възпитан бе за подобно нещо. Но това не му пречеше да ги гледа.

Похотта, ако изобщо я имаше, бързо се изпари. Майките наблюдаваха прекалено задълбочено рожбите си, сякаш от всеки удар им зависеше животът. Докато гледаше през прозореца как Сузи се смее на нещо, подхвърлено от една от ученичките, се сети и за майка ѝ, която използваше понятия от рода на „импулсирана“ и „фокусирана“, за да прикрие нещо, което си беше чиста проба „вродена жестокост“. Според някои хора родителите прекаляват, понеже изживявали живота си посредством своите деца, което не може да е вярно, тъй като никой родител не би се отнасял така коравосърдечно към собствената си особа. В конкретния случай майката на Сузи се бе зарекла да създаде тенисистка — и точка. И най-добрият начин за постигане на тази цел, според нея, бе като разпердушинва всичко, което би могло да донесе на детето ѝ радост или самоувереност, и я направи напълно зависима от това как замахва с ракетата. Щом си била противничката си — значи си добра. Загубиш ли — нищо не струваш. И лишаваше дъщеря си не само от обич. А и от най-малкия намек, че притежава някаква стойност.

Самият Майрън израсна в епоха, в която всеки винеше родителите си за собствените си проблеми. Повечето му връстници само се оплакваха, без капка желание да се погледнат в огледалото и да се стегнат. Обвиняващото поколение намираше вината у всеки друг и у всичко друго, освен в себе си. При Сузи обаче положението бе съвсем

различно. И той бе станал жив свидетел на мъките, на борбите ѝ, на опитите ѝ да се бунтува против всичко свързано с тениса, на желанието ѝ да скъса с този спорт, но и на истинска любов към самата игра. И как кортът се бе превърнал за нея и в зала за мъчения, но и в единственото място, където можеше да намери спасение — две крайности, които трудно се съчетаваха. И как постепенно, но и почти неизбежно това я докара до дрогата и самоунищожителното ѝ поведение до деня, в който дори Сузи, която имаше едва ли не законни основания да играе играта с обвиненията, се погледна в огледалото и намери отговора.

Майрън седеше и прелистваше някакво тенис списание. След пет минути курсистите почнаха да се изнизват от кортовете. Усмивките им взеха да изчезват още с напускането на надутия балон, свели глави пред укоризнените майчини погледи. След тях излезе и Сузи. Някаква майка понечи да я спре, но тя се задоволи да ѝ отговори съвсем кратко. Мина покрай Майрън, без да намали ход, само му даде знак да я последва. Подвижна мишена, прецени я Майрън. По-трудна за прехващане от родителите.

Тя влезе в офиса си и затвори вратата след Майрън.

— Нищо не се получава — каза.

— С кое?

— С академията.

— Като гледам, не можеш да се оплачеш от липса на посещаемост.

Сузи се тръшна на стола зад бюрото си.

— Първоначалната ми концепция беше забележителна: тенис академия за най-добрите играчи, но и място, където ще могат да дишат и живеят спокойно и да се развиват всестранно. Ползата ми се струваше очебийна. Тук при мен щяха да израснат като по-лесно адаптиращи се и по-щастливи личности. А това, убеждавах се, в крайна сметка ще се отрази положително и на качеството на играта им.

— И?

— И. Кой може да каже какво всъщност означава „в крайна сметка“? Истината обаче е, че концепцията ми се проваля. Не стават по-добри играчи. Най-добри стават онези, които се интересуват единствено от тениса, но ни най-малко от изкуство, от театър, от

приятели. Победители стават само онези, които искат да те пребият, да те размажат без капчица милост.

— Ти наистина ли си вярваш?

— Нима ти си на друго мнение?

Майрън не ѝ отвърна.

— Родителите също го забелязват. Че децата им са по-щастливи тук. Не изгарят така бързо, но пък по-добрите играчи напускат и отиват в сериозните лагери за подготовка.

— Разсъждават в краткосрочен план — отбеляза Майрън.

— Може и да си прав. Но че щели да изгорят към двайсет и пет годишна възраст — голяма работа, тогава кариерата им бездруго щяла да е близо до залеза. Те искат сега да побеждават. На нас това ни е ясно, нали, Майрън? И двамата сме надарени спортисти. Но нямаш ли онзи инстинкт на убиец — онова, което те прави голям състезател, ако не голям човек — много е трудно да влезеш в елита.

— Да не искаш да кажеш, че и ние сме били като тях? — попита Майрън.

— Не. Но мен ме шпореше майка ми.

— А мен?

Сузи се засмя.

— Помня те, когато играеше за „Дюк“ във финала на студентския шампионат. И изражението на лицето ти... готов беше да умреш, но да не загубиш.

Замълчаха и двамата. Майрън бе вперил поглед в тенис трофеите, в онези лъскави вещи, представляващи успеха на Сузи. Накрая тя попита:

— Наистина ли снощи видя Кити?

— Да.

— А брат си?

— Може и да е бил с нея, но не го видях — завъртя глава Майрън.

— Мислиш ли това, което и аз си мисля?

Майрън се размърда на стола си.

— Ти смяташ, че Кити е постнала това „не негово“?

— Допускам тази възможност.

— Дай да не прибързваме с изводите. Каза, че искаш да ми покажеш нещо. Във връзка с Кити.

— Точно така. — И задъвка долната си устна — нещо, което Майрън отдавна не я бе виждал да прави. Изчака я, остави ѝ известно свободно време и пространство. — И вчера, след като разговаряхме с теб, се поразгърсих.

— За какво по-точно?

— И аз не знам — рече с известна нотка на нетърпение. — Нещо, което да ми подсказже какво става.

— Окей.

Сузи затрака по клавиатурата на компютъра.

— Започнах от моята си страница във „Фейсбук“, където е постната лъжата. Имаш ли представа как някой може да ти стане фен във „Фейсбук“?

— Предполагам, че просто се регистрира.

— Точно така. И се захванах да направя нещо подобно на онова, което ти предложи. Да търся сред тях някое старо гадже, стара съперница на корта или изгонен музикант — някой, който би имал причина да ни навреди.

— И?

— Започнах отзад напред, от най-новите записали се на фен страницата ми. Все пак не забравяй, че вече имам четирийсет и пет хиляди фенове. Така че ми отне доста време. Но в крайна сметка...

Сузи все още чукаше по клавишите.

— Окей, ето го. Изведнъж гледам профил на лице, което се е регистрирало преди три седмици. Доста странно ми се видя, особено в светлината на казаното от теб снощи.

Направи знак на Майрън, а той стана и заобиколи да види екрана. Името, изписано с едри букви най-отгоре на профилната страница, никак не го изненада.

Кити Хамър Болитар.

ГЛАВА 8

Кити Хамър Болитар.

След като се върна на спокойствие в офиса си, Майрън разгледа по-подробно „Фейсбук“ страницата. Като видя и снимката, съвсем се убеди: това беше снаха му. Е, поостаряла, естествено. И поочукана от годините. Не беше онова очарователно създание от дните ѝ в големия тенис, но лицето ѝ все още ловеше окото. Втренчи се в образа ѝ и се помъчи да потисне омразата, която избиваше на повърхността, щом се сетеше за нея.

Кити Хамър Болитар.

Есперанца влезе и безмълвно седна до него. Друг би си помислил, че Майрън предпочита в такъв момент да е сам. Но Есперанца го познаваше добре. Погледна екрана.

— Първата ни клиентка — каза.

— Тъхъ — потвърди Майрън. — Ти не я ли видя снощи в клуба?

— Не. Само те чух да викаш името ѝ, но докато се обърна, нея вече я нямаше.

Майрън прегледа постингите на стената си. Слаба работа. Играещи на „Мафиотски войни“ и любители на викторините. Направи му впечатление, че приятелите на Кити наброяват четирийсет и трима.

— Предлагам за начало да разпечатаме списъка с приятелите ѝ да видим дали пък не познаваме някого.

— Окей.

Майрън кликна на иконката на фотоалбум, озаглавен „Брад и Кити — любовна история“. И заедно с Есперанца взе да разглежда снимките в него. Дълго мълчаха. Майрън цъкаше с мишката. Живот. Тъкмо това разглеждаше. Досега се беше подигравал с тия социални мрежи; не ги разбираше и се дразнеше от всичките идиотщини, от едва ли не перверзните писания, които се срещаха по тях, но ето че в момента бе свидетел на нещо, което представляваше цял един живот, в случая — дори два.

Животът на брат му и на Кити.

И гледаше как двамата остаряват пред очите му. На пясъчна дюна в Намибия. Катерене по скали в Каталония. Екскурзия на Великденските острови. В помощ на местното население на Куско. Скокове от скали в морето в Италия. Планински преходи в Тасмания. На археологически разкопки в Тибет. На част от снимките, например на онези с планинските обитатели на Мианмар, бяха в местни носии. На други бяха по шорти и тениски. Почти винаги с раници. Често се бяха снимали опрели буза един о друг и усмивките им едва ли не се докосваха. Косата на Брад си беше останала тъмна, къдрава и рошава, понякога толкова дълга, че можеше да го вземеш за растафарианец. Всъщност братчето му не се беше променило чак толкова. Огледа носа му и му се стори, че е станал по-крив — но пък можеше и да се дължи на ракурса.

Кити бе отслабнала. Във физиката ѝ вече имаше нещо хем жилесто, хем крехко. Майрън не спираше да цъка. И истината — истина, която трябваше да го радва — бе, че и Брад, и Кити сияеха на всяка снимка.

Сякаш прочела мислите му, Есперанца отбеляза:

— Дяволски щастливи изглеждат.

— Така е.

— Но това са ваканционни снимки. Нищо не ти казват.

— Не са ваканционни — поправи я Майрън. — Те така живеят.

Коледа в Сиера Леоне. Ден на благодарността в Ситка, Аляска. Някакъв друг фестивал, този път в Лаос. Като текущ адрес Кити бе вписала „Отдалечени кътчета на планетата Земя“, а като професия — „Бивше нещастно дете чудо в тениса, а сега щастлив номад, с желание да подобри света“. Есперанца посочи с пръст „професията“ и го пъхна в устата си в знак, че ѝ иде да повърне.

Приключиха с първия албум и се върнаха в началото за останалите два — „Моето семейство“ и „Най-хубавото в живота ни — синът ни Мики“.

— Добре ли си? — попита Есперанца.

— Нищо ми няма.

— Пускай следващия тогава.

Майрън кликна върху папката „Мики“ и зареди куп иконки с изображения. За миг замръзна с мишка в ръка. Есперанца също не помръдваше. Майрън взе да цъка почти механично една по една

снимките на момчето — от новородено до някакви съвсем скорошни, на които изглеждаше към петнайсетгодишен. Есперанца се приведе да ги разгледа по-отблизо и по някое време прошепна: „Господи!“.

Майрън продължаваше да мълчи.

— Върни назад — каза тя.

— На коя?

— Знаеш на коя.

Върна се на снимката, на която Мики играеше баскетбол. Подобни снимки имаше много — заснети и в Кения, и в Сърбия, и в Израел — но на тази специално Мики стреляше в баскета с отскок назад, с чупка в китката, почти опрял топката в челото си. По-високият му противник се мъчеше да му направи чадър, но очевидно нямаше начин да успее. Освен отскок, Мики притежаваше и способността да го прави с отдръпване, та вдигнатата ръка на другия да не може да стигне до топката. Майрън буквално си представи лекия тласък и кривата, по която щеше да полети въртящата се безупречно назад топка.

— Мога ли да изкажа на глас очебийното? — попита Есперанца.

— Давай.

— Това е твоят специалитет. На снимката можеше да си ти.

Майрън не отвърна.

— Като не се смята смехотворната студено къдрена лимба над челото ти от ония години.

— Не беше студено къдрена.

— Да бе, да. Естествените ти къдрици, които внезапно изчезнаха, когато стана на двайсет и две.

Мълчание.

— Той на колко трябва да е сега? — попита Есперанца.

— На петнайсет.

— Май те е надминал на ръст.

— Възможно е.

— И няма съмнение, че е от рода Болитар. Конструкцията му е като твоята, но очите му са на баща ти. Много обичам бащините ти очи. Вечно прочувствени.

Майрън нищо не каза. Не откъсваше поглед от снимката на племенника, с когото не се познаваше. Помъчи се да определи

емоциите, които рикошираха из душата му, накрая реши да ги остави на мира.

— И сега каква е следващата ни стъпка? — заинтересува се Есперанца.

— Да ги намерим.

— Защо?

Майрън реши, че или въпросът ѝ е риторичен, или не разполага с подходящ отговор. Така или иначе, остави го без последствие. Есперанца си отиде, а той взе пак да разглежда снимките на Мики, само че този път по-бавно. Когато свърши, кликна на бутона за съобщения. Появи се профилната снимка на Кити. Написа ѝ съобщение, изтри го, написа ново. Но нещо не му харесваше в избраните думи. Както винаги. Прекалено дълго, претрупано с обяснения, доводи и извинения, куп „но от друга страна“. Направи последен опит, само от две думи: „Прости ми“.

Огледа ги, завъртя глава, но преди да се разколебае, щракна бутона за изпращане.

Уин така и не се появи. Допреди време офиса му бе в единия ъгъл на горния етаж, където беше и борсовата зала на „Лок Хорн Секюрити“, но когато Майрън се оказа неразположен за доста дълъг период от време, Уин слезе (и в буквален, и в преносен смисъл) на нивото на „МБ Пред“, за да е в помощ на Есперанца, а и клиентите да са сигурни, че все още са в надеждни ръце.

Да не дойде, без да се обади, си беше съвсем в стила на Уин. Напоследък не се губеше така за дълго, както преди, но и в редките случаи, когато изчезваше, обикновено не беше на хубаво. Майрън изгаряше от желание да му се обади, но както Есперанца бе вече изтъкнала, не беше нито негова майка, нито нейна.

Остатъкът от деня посвети на клиентите си. Един беше разстроен от това, че наскоро го бяха продали на друг отбор. Друг — от отказа да го продадат. Трета пък бе разстроена от факта, че се принудила да отиде на филмова премиера с най-обикновена, а не със стреч лимузина, каквато ѝ били обещали. Четвърти се бе разстроил (забелязвате ли тенденцията?), тъй като не можел да намери ключа от хотелската си стая във Финикс.

— Защо изобщо трябва да използват тия пластмасови карти вместо ключове, Майрън? Помниш ли какви големи ключове ни даваха навремето, с огромните ключодържатели? Не си спомням да съм губил дори един от тях. Така че погрижи се, ако обичаш, следващия път да ме настаниш в хотел с такива ключове, окей?

— Обещавам — каза Майрън.

Какви ли не роли изпълнява един агент — води преговори, урежда трансфери, служи за приятел, финансов консултант (последното беше работа най-вече на Уин), посредник по недвижими имоти, личен пратеник да пазарува, специалист по минимализиране на щети, специалист по брандове, шофьор, детегледач и дори родител; клиентът обаче най-много харесва онзи агент, който взема присърце интересите му повече от самия него. По време на напечените преговори със собственика на един отбор преди десет години клиентът беше заявил най-хладнокръвно на Майрън: „Изобщо не приемам думите му на лична основа“. На което Майрън беше отговорил: „Да, обаче агентът ти точно така ги приема“. А клиентът му се бе разсмял: „Ами аз тъкмо затова не те сменям с друг“.

Кое то горе-долу обобщава оптимално продуктивните отношения между агент и клиент.

В шест следобед Майрън зави в до болка познатата му пряка към дома в райското предградие, известно с името Ливингстън — Ню Джърси. Като повечето предградия около Манхатън, и Ливингстън бил навремето пустееща селскостопанска земя, докато през 1960-те години някой се усетил, че оттам до големия град може да се стигне за по-малко от час. И се започнало победното нашествие на двуетажните жилища. А през последните няколко години — и на така наречените макманшъни — отличаващите се с пълна безвкусица резиденции, които отговарят на дефиницията: колко квадратни метра жилищна площ могат да се вместят в един миниатюрен парцел? Слава богу, до тяхната улица поне още не бяха стигнали. В мига, в който Майрън спря пред познатата му къща, втората от ъгъла, където бе прекарал почти целия си живот, майка му цъфна на входната врата.

Само допреди няколко години в такива случаи майка му хукваше по бетонната алея, сякаш беше летищна писта, а той — завръщащ се

военнопленник. Днес обаче остана на вратата. Майрън я целуна по бузата и буйно я прегърна. Усети лекия тремор, дължащ се на Паркинсоновата болест. Малко по-назад стоеше баща му и, както си му беше навикът, изчакваше реда си. Майрън и него целуна по бузата, понеже такъв им бе обичаят.

Като си помислеше на колко е години, сигурно вече не трябваше да се трогва чак толкова от радостното им посрещане, но той си се трогваше. И какво от това? Баща му се пенсионира преди шест години от нюаркския склад и двамата с майка му решиха да се пренесат в Бока Ратон, та Майрън взе че купи от тях родния си дом. Голяма работа, че психиатрите щели да се чешат по брадите и да си мърморят за неизживяно детство и непрекъснатата пъпна връв; Майрън лично смяташе, че е постъпил крайно практично. Родителите му често му гостуваха и така имаше къде да отседат. Пък и като инвестиция не беше зле — Майрън не притежаваше друг недвижим имот. Така че, ако му се приискаше да избяга от града, винаги можеше да се прибере тук; в противен случай отсядаше в Дакота Билдинг.

Майрън Болитар — царят на самоанализа.

Няма значение. Така или иначе, неотдавна бе направил основен ремонт: модернизира тоалетните и баните, боядиса стените в неутрален цвят, преустрои кухнята и — най-важното — превърна кабинета на долния етаж в самостоятелна спалня, та да не се налага на стареещите му родители да се катерят по стълбите. Първата реакция на майка му: „Това няма ли да понижи пазарната стойност на имота?“. Но след като я убеди, че няма такава опасност — макар че всъщност не беше наясно какво да очаква — тя се успокои и взе да одобрява промените.

Телевизорът работеше.

— Какво гледате? — попита Майрън.

— С баща ти вече нищо не гледаме на живо. Всичко записваме на касетофона.

— На видеокасетофона — поправи я баща му.

— Благодаря ви, господин Телевизия. Дами и господа — мистър Ед Съливан! Видеокасетофон или каквото там му викат. Записваме шоуто, после го гледаме, като прескачаме рекламните. Сума ти време си спестяваме. — И се почука с пръст по слепоочието, да му подсказже колко интелигентни са.

— Добре де, какво гледахте?

— Аз — натърти баща му — вече нищо не гледам.

— Ами да! Господин Умник вече не желаел и да поглежда телевизор. А само допреди време се канеше да си купи пълния комплект със записи на шоуто на Карол Бърнет и още тъгува за саркастичните смешки на Дийн Мартин.

Баща му само сви рамене.

— Майка ти — продължи майка му, явно изпитваща удоволствие да говори за себе си в трето лице — е далеч по-отракана, по-съвременна и гледа риалити шоута. Съдебни дела, брадъри и прочее. Дори се каня да пиша на Кортни Кардашиян. Знаеш ли я?

— Да приемем, че я знам.

— Нищо няма да приемаш. Знам, че я знаеш. В това няма нищо срамно. Срамното е там, че тя все още е с онова пиянде с пастелния костюм, дето прилича на огромна великденска патица. А тя е хубавица. Сигурно може да си намери някой много по-свестен, не мислиш ли?

— Добре. Да видим сега кой е гладен — потри длани Майрън.

Отидоха с колата му до „Баумгарт“ и си поръчаха пиле „Кунг Пао“ заедно с куп предястия. Едно време родителите му се хранеха като прегладнели ръгбисти, попаднали на барбекю, но напоследък апетитът им се беше смалил, дъвчеха по-бавно и изобщо се държаха изненадващо изискано.

— Кога ще ни запознаеш с годеницата си? — попита го майка му.

— Скоро.

— Ще ми се да вдигнем голяма сватба. Като на Клоуи и Ламар.

Майрън погледна въпросително баща си.

— Клоуи Кардашиян — поясни баща му.

— При това — продължи майка му — майка й Крис и пастрокът й Брус се запознаха с Ламар преди сватбата, когато той и Клоуи едва се познаваха! А вие с Териса се знаете от колко?... От десет години най-малко.

— Горе-долу.

— И къде смятате да живеете? — запита майка му.

— Елън! — предупреди я баща му с оня специален негов тон.

— Ти там мълчи. Къде, питам.

— Още не знам — отвърна Майрън.

— Нямам желание да ви се меся — поде тя, което си беше чисто въведение към намесата, — но на ваше място бих се отървала от старата ни къща. В смисъл, не ви препоръчвам да живеете в нея. Прекалено много те свързва с миналото ти. За теб ще е по-добре да сте на ново място.

— Ел... — понечи пак да я прекъсне бащата.

— Ще си помисля, мамо.

— Приеми го просто като идея.

След вечеря Майрън ги откара с колата у дома. Майка му помоли да я извинят, тъй като се чувствала уморена и искала да си полегне.

— Ама вие, момчета, си приказвайте.

Майрън хвърли загрижен поглед на баща си. А бащата му отговори с поглед в смисъл „не се притеснявай“. И вдигна предупредително пръст, докато вратата не се затвори. И само след секунди до Майрън достигна металическият глас, принадлежащ вероятно на някой от семейство Кардашиян: „Боже мили, ако тази рокля е още малко по-разголена, ще е готова за алеята на срама“.

— Луднала е по това шоу — сви рамене баща му. — Но поне е безобидно.

Преместиха се на дървената задна веранда. Строежът ѝ бе отнел близо година, но беше толкова яка, че и на цунами щеше да издържи. Взеха си по един стол с избелели възглавнички и се загледаха в залеза над задния двор, който за Майрън продължаваше да си е стадионът му за уифълбол^[1]. По цели часове бяха играли с Брад. Дървото с двойния дънер им служеше за първа база, петното с прогоряла трева — за втора, а едва подаващата се над земята скала — за трета. При някой посилен удар топката им падаше в зеленчуковата градина на госпожа Даймънд, която се появяваше по своя така наречен „пеньоар“ и им се разкрещяваше да не са посмели да стъпят в имота ѝ.

— Барбекю ли правят у Лубеткин? — попита Майрън, като чу носещия се през три къщи групов смях.

— Лубеткин се изнесоха още преди четири години — каза баща му.

— И кой живее сега там?

— Откъде да знам. Самият аз вече не живея тук — сви рамене баща му.

— Навремето всеки канеше съседите си, когато правеше барбекю.

— Това беше нашето време — кимна баща му. — Познавахме всичките си съседи, децата ни бяха малки, посещаваха едно училище и играеха в един отбор. Сега е ред на други. И така си е редно. Просто трябва да се отърсиш от миналото.

— Не ти е в стила да си толкова прям — смръщи се Майрън.

— Съжалявам, но това е положението — засмя се баща му. — Та докато съм още в новата си роля, казвай какъв е проблемът.

Майрън реши, че няма смисъл да шикалкави. Баща му носеше бяла блуза за голф, но това не означаваше, че някога е играл тази игра. През V-образния отвор стърчаха сиви косми. Бащата се загледа настрана, тъй като знаеше, че Майрън не обича двубоите с поглед.

Затова Майрън реши да пристъпи право към същността.

— Чувал ли си се с Брад напоследък?

Дори да го изненада името — Майрън не беше споменавал брат си пред баща им поне от петнайсет години — бащата не го показва. Отпи от чая си с лед и се направи на замислен.

— Ами получихме имейл... някъде преди месец.

— От къде?

— Перу.

— А Кити?

— Какво Кити?

— С него ли е?

— Предполагам. Защо? — извърна се на свой ред към него бащата.

— Защото ми се струва, че снощи видях Кити в Ню Йорк.

— Не е изключено — облегна се назад баща му.

— Нямахте ли да ти се обадят, ако са тук?

— Възможно е. Ще му пратя имейл да го питам.

— Ти сериозно ли?

— Разбира се. Няма ли все пак да ми кажеш за какво става дума?

Реши да не се впуска в подробности. Търсел всъщност Лекс Райдър, когато я видял. Баща му слушаше и кимаше, а когато Майрън свърши, рече:

— Не се обаждат много често. Понякога цели месеци не ги чувам. Но той — брат ти имам предвид — е добре. Имам чувството, че

е бил щастлив.

— „Бил“ ли?

— Моля?

— Ти каза, „че е бил щастлив“. Защо не каза просто, че е щастлив?

— Последните му имейли не са като предишните. Някак си по-постни са, по-информативни. Но пък и ние двамата с него не сме си толкова близки. Не ме разбирай погрешно. Обичам го. Обичам го не по-малко, отколкото обичам теб. Но не сме си особено близки.

И пак отпи от чая си с лед.

— А бяхте — отбеляза Майрън.

— Реално погледнато, не е точно така. Естествено, когато той беше по-малък, ние всички представлявахме по-голяма част от живота му.

— И кое промени нещата?

— Според теб Кити — усмихна се баща му.

Майрън си премълча.

— Как смяташ? Ще имате ли деца с Териса?

Смяната на темата го обърка. Не знаеше как точно да отговори. Затова бавно изрече:

— Доста деликатен въпрос. — Териса не можеше да има повече деца. Още не го беше съобщил на родителите си, тъй като искаше първо да я заведе на лекари специалисти, понеже и на него му беше трудно да го възприеме. Така или иначе, моментът не беше подходящ за подобен разговор. — Вече сме на години, но знае ли човек?

— Ще ти дам все пак един съвет, който няма да намериш в нито една книга за отглеждането на деца — приведи се към него баща му. — Ние, родителите, сме склонни да си приписваме по-голямо значение, отколкото в действителност имаме.

— Прекалено скромничиш.

— Ни най-малко. Известно ми е, че според теб ние с майка ти сме най-страхотните родители. И това ме радва. Наистина. Може би за теб сме били точно такива, при все че си блокирал в съзнанието си много от лошите аспекти.

— Като кое например?

— Нямам намерение да анализирам точно сега грешките си. И не е в това въпросът. Предполагам, че може и да сме били добри

родители. Повечето хора са такива. И ако допускат грешки, то е от престараване. Но истината е, че в най-добрия случай ние, родителите, не сме нищо повече от едни автомонтьори. Способни сме да регулираме двигателя и да му осигурим необходимото смазване. Да поддържаме колата в движение, да ѝ проверяваме маслото. Но колата си е такава, каквато е. Идва при нас като ягуар, тойота или приус. И не можем да превърнем тойотата в ягуар.

— Тойота в ягуар ли? — вдигна вежда Майрън.

— Разбираш какво искам да кажа. Знам, че аналогията ми не е най-подходящата, пък и като се замисля, не е и издържана технически в смисъл, че не е задължително ягуарът да превъзхожда тойотата. Просто са създадени различни и имат различни нужди. Има деца, които са срамежливи, други са отворени, трети обичат да четат, четвърти са спортисти — в този смисъл ти говоря. Но възпитанието не променя кой знае колко тези неща. Дори и да успеем да внушим определени ценности, обикновено объркваме онова, което вече е налице.

— Тоест когато тръгнеш да правиш от тойотата ягуар — обади се Майрън.

— Сарказмът ти е излишен.

И Териса му беше изтъкнала абсолютно същия аргумент преди време на заминаване за Ангола, макар и при коренно различни обстоятелства. Природата надделява над възпитанието, твърдеше и тя. С което целеше и да го успокои, и да го утеши, но сега, седнал на верандата срещу баща си, Майрън не беше съвсем готов да го приеме.

— Природата му нямаше да остави Брад да си седи у дома, на едно място — рече баща му. — Него все го сърбяха ходилата. Писано му е било да скита — да е номад, като прадедите ни. Затова ние с майка ти го пуснахме да върви. Като малки и двамата бяхте невероятни спортисти. Но ти имаше и спортна злоба, а Брад — не. Направо я ненавиждаше. Което не значи, че беше по-добър или по-лош от теб, а просто различен. Ох, уморих се. Стига толкова. Предполагам, че не си се захванал току-така, без причина да търсиш брат си след всичките тези години.

— Имаш право.

— Хубаво. Понеже въпреки всичко, което казах дотук, разривът помежду ви винаги е бил една от най-големите ми болки. И много ще

се радвам, ако се сдобрите.

Тишина. Наруши я след време жужащият мобифон на Майрън. Погледна екранчето и се изненада, че го търси не кой да е, а Роланд Димонти — полицаят от нюйоркското управление, който му беше помогнал предната нощ в „Три Даунинг“. С Димонти ги свързваше стара дружба — вражда.

— Ще трябва да отговоря — каза Майрън.

Баща му даде знак да не се притеснява.

— Ало?

— Болитар? — излая насреща му Димонти. — Той не беше ли престанал с неговите щуротии?

— Кой?

— Много добре знаеш кой. Къде, по дяволите, е оня психопат Уин?

— Нямам представа.

— Съветвам те в най-скоро време да го откриеш.

— Чакай. Какво е станало?

— Една голяма шибана беля е станала. Така че побързай да го намериш.

[1] Wiffleball — вариант на бейзбола за игра в ограничено или затворено пространство с лека, мека гумена топчица и дълга пластмасова бухалка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Майрън надникна през зарешетения прозорец на спешната приемна. От лявата му страна стоеше Роланд Димонти и вонеше на тютюн за дъвчене, но и на цяла бутилка вкиснат одеколон „Хай Карате“. Роден и израснал в манхатънския район, известен с прозвището „Кухнята на ада“, Димонти бе поклонник на модата „градски каубой“ и сега се беше изтупал в тясна лъскава риза с тик-так копчета и везани ботуши, достойни за нозете на мажоретка към отбора по американски футбол „Сан Диего Чарджърс“. Косата му бе оформена в стила на бившия хокеист и понастоящем коментатор за една от местните телевизии. Майрън усещаше, че Димонти го оглежда.

Проснат по гръб, с вперени в тавана изцъклени очи и с тръбички, излизаци от най-малко три места по него, лежеше Кайл Цепката — охранителят от „Три Даунинг“.

— Какво му е? — попита Майрън.

— Много работи — отвърна Димонти. — Основното обаче е разкъсаният му бъбрек. Според доктора било причинено — цитирам — „от целенасочена и мощна коремна травма“. Голяма ирония на съдбата, мен ако питаш.

— „Ирония“ в какъв смисъл?

— В този, че това наше приятелче доста време ще пикае кръв. Нещо, което лично той предсказваше на теб, ако си спомняш какво стана снощи. — И Димонти кръстоса ръце пред гърдите си, за да подсили ефекта.

— И ти сега си мислиш, че това е мое дело, така ли?

Димонти се намръщи.

— Да си представим поне само за миг, че не съм умствено дехидриран тъпак, а? — И изплю част от сдъвкания тютюн в кена от кока-кола в ръката си. — Не, не смятам, че това е твое дело. Но и двамата много добре знаем кой е извършителят.

— Кайл какво казва? — посочи с брадичка Майрън.

— Че му били скочили неколцина, които нахлули в клуба. Не успял да види лицата им, не можел да ги разпознае и не искал да подава оплакване.

— Може и наистина така да е станало.

— Да, и може наистина една от бившите ми жени да ми казва, че повече не желае да ѝ плащам издръжка.

— И какво очакваш да кажа на това място, Роли?

— Мислех, че вече си го озаптил.

— Но не знаеш дали е бил Уин.

— И двамата знаем, че това е негово дело.

— Добре де — отстъпи от прозореца Майрън. — Другояче формулирано, нямаш доказателства, че го е извършил Уин.

— Напротив. Охранителната камера на една банка до клуба покрива доста голям периметър и е заснела Уин как заговаря нашия приятел тук. Поприказвали са си известно време, след което и двамата влезли в клуба. Което е необичайно. — Димонти млъкна и се загледа настрани.

— Кое му е необичайното?

— Не е в стила на Уин. Но изглежда, с годините е станал по-невнимателен.

Съмнявам се, рече си Майрън.

— Ами записите от камерите в клуба?

— Какво?

— Твърдиш, че Уин и Кайл са влезли заедно в клуба. В такъв случай какво са записали вътрешните камери?

Димонти пак се изплю в кена в желанието си да прикрие откровения език на тялото си.

— Още ги проучваме.

— Аха. Да си представим поне само за миг, че не съм умствено дехидриран тъпак, а?

— Добре де. Няма такива, не разбра ли? Според Кайл били са отмъкнати от онези, които му скочили.

— Има логика.

— Хубаво го огледай, Болитар.

Майрън го огледа. Очите на Кайл продължаваха да са приковани в тавана. И бяха насълзени.

— Когато го намерихме рано сутринта, тейзърът, с който те бе парализирал, бе до него на пода, с източена докрай батерия. Той целият се тресеше, беше на границата на кататоничен ступор. И се беше насрал. Дума не можа да обели в продължение на цели дванайсет часа. Като му показах снимка на Уин, взе да реве, та се наложи докторът да му бие успокоително.

Майрън пак погледна Кайл. И се сети за тейзъра, и за блясъка в очите на Кайл, докато натискаше спусъка, и си даде сметка, че за една бройка той щеше да е на негово място в болницата. Погледна Димонти. И рече с абсолютно равен глас:

— Уау. Страшно. Му. Съчувствам.

Димонти само завъртя глава.

— Мога ли вече да си вървя? — попита Майрън.

— В „Дакота“ ли отиваш?

— Да.

— Там един от нашите чака Уин. Ще ми се да си поприказваме, като се прибере.

— Добър вечер, господин Болитар.

— Добър вечер, Владимир — мина забързан покрай портиера Майрън и влезе през прословутата порта от ковано желязо. На улицата наистина чакаше кола, изпратена от Димонти.

В апартамента Майрън завари Уин да си пие коняка на съвсем слабо осветление.

Присъствието му ни най-малко не го изненада. Като повечето стари сгради с легендарно минало, и „Дакота“ си имаше своите тайни подземни входове. Уин вече му беше показвал един, водещ началото си от мазето на висок жилищен блок близо до Кълъмбъс авеню, и втори — от съседната пряка покрай Сентръл Парк. Владимир сто на сто знаеше, че Уин си е у дома, но никога нямаше да го обяви. Коледните му бонуси не се плащаха от полицията.

— А пък аз снощи реших, че си тръгнал да се отдаваш на случаен секс — рече Майрън. — И чак сега разбирам, че си ходил да пребиеш Кайл.

— Не виждам с какво едното пречи на другото — захили се Уин.

— Нямаше нужда.

— От секса ли? Той поначало не е задължителен, но това не възпира мъжете.

— Много смешно.

Уин допря пръстите на двете си ръце.

— Да не би да си мислиш, че си първият, когото Кайл е завлякъл в оная тъмночервена стая? Или си просто първият, на когото му се е разминало, без да постъпи в болница?

— Добре де, какво да правиш, като има лош характер?

— Много лош характер, бих казал. Само за миналата година е имало три оплаквания от побой, но всеки път са го отървавали свидетели от клуба.

— И ти реши да вземеш нещата в свои ръце, така ли?

— Такъв ми е навикът.

— Но не ти влиза в служебните задължения.

— Обаче ми доставя удоволствие.

Спорът им бе свършено излишен.

— Димонти иска да говори с теб.

— Известно ми е. Но аз нямам желание да говоря с него. Така че до половин час адвокатът ми ще му се обади да го уведоми, че никакви приказки няма да има, освен ако не извади заповед за задържането ми. Така че — край на историята.

— Би ли имало някаква полза да ти казвам, че според мен не е трябвало да го вършиш?

— Чакай първо да си настроя въображаемата цигулка — прекъсна го Уин и започна пантомимичния си номер.

— И какво точно му стори?

— Не са ли намерили тейзъра? — поинтересува се Уин.

— Намерили са го.

— Къде по-точно?

— Как къде? До тялото му.

— До самото му тяло? Е, вероятно е можел сам да си помогне.

Поне мъничко.

Мълчание. Майрън отвори хладилника и извади бутилка „Юху“. По екрана на телевизора танцуваше логото за диск блу рей.

— Какъв беше оня лаф на Кайл? — попита Уин, докато въртеше с поруменели бузи разлатата чаша за коняк между пръстите си. —

Известно време ще пикае кръв. Може и да има някой и друг строшен кокал. Но в крайна сметка ще се оправи.

— Но няма да проговори.

— О, не. Никога няма да посмее да проговори.

— Плашиш ме понякога — отбеляза Майрън.

— Затова пък съм скромен и тих.

— И все пак не смятам, че постъпи разумно.

— Напротив. Изключително разумно постъпих.

— В смисъл?

— Не забравяй три неща. Първо — вдигна пръст Уин, — никога не посягам на невинен човек, само на такъв, който си го заслужава. Кайл се вмести в тази категория. Второ — още един пръст, — направих го, за да осигуря нашата безопасност. Колкото повече се бои някой от нас, толкова по-далеч сме от опасността.

Майрън насмалко да се засмее.

— И затова си се оставил да те снимат с улична видеокамера. Всички да знаят, че си бил ти.

— При цялата ми скромност, за която вече споменах — да. И трето — вдигна трети пръст Уин, — никога не го правя заради самото отмъщение.

— А като акт на правосъдие ли?

— Като начин за сдобиване с информация — уточни Уин и насочи дистанционното към телевизора. — В добротата си Кайл стигна дотам, че ми предостави всички снощни записи от охранителните камери. Почти цял ден ги преглеждах да видя дали ще открия Кити и Брад Болитар.

Браво, бе! Майрън се извърна към екрана.

— И?

— Още не съм изгледал всичките, но и онова, което видях дотук, не е на хубаво.

— Обясни, ако обичаш.

— Защо да ти обяснявам, като мога да ти покажа? — Уин наля втора чаша коняк и я предложи на Майрън, който му отказа. Уин сви рамене, сложи чашата до себе си и натисна копчето на дистанционното. Танцуващото лого изчезна и на негово място се появи образът на жена. Уин го остави на „пауза“. — Това е най-качественото изображение, с което разполагаме.

Майрън се приведе напред. Едно от най-забележителните качества на охранителните камери е това, че винаги са разположени много нависоко, така че рядко можеш да разгледаш нечия физиономия. Може и да противоречи на интуицията, но може и просто да няма по-добра алтернатива. Конкретният кадър беше леко поразмазан едър план, което наведе Майрън на мисълта, че вероятно някой е изрязал и е уедрил лицето. Но така или иначе, вече нямаше спор относно самоличността на жената.

— Добре. Сега вече сме сигурни, че е била Кити — заключи Майрън. — А Брад?

— От него няма и помен.

— Тоест, както ти се изрази, „никак не е на добро“.

Уин се замисли.

— Може би не се изразих достатъчно красноречиво. — И почука брадичката си с показалец. — Всъщност нещата са много, много зле.

Майрън усети, че го побиват тръпки, и пак загледа екрана. Уин натисна друго копче на дистанционното и камерата се отдръпна назад.

— Кити влиза в клуба в десет и трийсет и три вечерта с десетина други хора — антуража на Лекс, да ги наречем.

Ето я пак — тюркоазната блуза, бледото лице. Камерата беше от онези, които снимат на всеки две-три секунди, така че движенията на хората бяха накъсани, като на стар кинопреглед.

— А това тук е заснето в малка стая до ВИП залата в десет и четирийсет и седем.

Малко преди да влезем двамата с Есперанца, отчете наум Майрън. Уин забърза записа, после задържа един кадър върху екрана. Пак сниман отвисоко. Лицето на Кити почти не се различаваше. Беше заедно с някаква друга жена и с мъж с вързана на опашка коса. И двамата непознати на Майрън. Онзи с опашката държеше нещо като въже. Уин пусна записа и актьорите в малката драма оживяха. Кити протегна ръка. Онзи се приведе и уви... не, не беше въже... около бицепса ѝ и го стегна. Чукна с два пръста ръката ѝ и извади спринцовка. Сърцето на Майрън се свлече в петите му при вида на умелите привични движения, с които онзи заби иглата, натисна буталото и накрая охлаби турникета.

— Уау! — промълви Майрън. — Преминала е на нов етап.

— Да — съгласи се Уин. — Вече не шмърка кокаин, а си бие хероин. Внушителна работа.

Майрън завъртя глава. Би следвало да се шокира, но някак си не успя. Сети се за снимките във „Фейсбук“, за широките усмивки и семейните пътешествия. Очевидно беше сбъркал. Разглеждал бе не живот, а лъжа. И то яка, най-умишлена лъжа. Класическо изпълнение на Кити.

— Майрън?

— Кажу.

— И това не е най-лошото.

Майрън едва успя да погледне стария си приятел.

— Следващото е много трудно за гледане.

Уин обикновено не хиперболизираше. Майрън се извърна наново към телевизора и зачака Уин да пусне филма. Без да отлепя очи от екрана, остави „Юху“-то върху подложката и хвана с благодарност приготвената предварително от Уин чаша с коняк. Отпи, затвори очи и остави течността да прогори гърлото му.

— Прескачам четиринайсет минути — поясни Уин. — По-точно, започва се няколко минути преди да я видиш как влиза във ВИП залата.

И най-сетне натисна копчето. Същият план — малката стаичка, отвисоко. Само че сега присъстваха само двама — Кити и онзи с конската опашка. Разговаряха. Майрън си позволи да хвърли кратък поглед на Уин. Както винаги, лицето на Уин беше безизразно. А на екрана Конската опашка взе да увива косите на Кити около пръстите си. Майрън се ококори. Кити го зацелува по врата, мина на гърдите му, заразкопчава копчетата на ризата му, докато накрая главата ѝ излезе от кадъра. Мъжът отметна главата си назад. На лицето му се изписа усмивка.

— Спри го — рече Майрън.

Уин натисна дистанционното. Екранът потъмня. Майрън затвори очи. В душата му се бореха пълна скръб и мощна ярост. Слепоочията му пулсираха. Обхвана глава с двете си ръце. Уин вече бе застанал до него с ръка върху рамото му. Но нищо не казваше. Само чакаше. След няколко секунди Майрън отвори очи и се изправи на стола.

— Ще я намерим — зарече се. — Каквото и да ни струва.

— Нищо ново от Лекс — каза Есперанца.

Майрън седеше зад бюрото си след поредната нощ недостатъчен сън. Цялото тяло го болеше. Главата му дънеше. Есперанца седеше насреща му. Голямата Синди се беше облегла на рамката на вратата с усмивка, която някой с отслабено зрение би определил като „свенлива“. Опаковала се бе в лъскав лилав костюм на Батгърл — доста по-уголемена по размер версия на онзи, който Ивон Крейг бе прославил в старата телевизионна поредица. Материята комай беше готова да се пръсне по шевовете. Зад едното котешко ухо на Голямата Синди стърчеше молив, а в другото бе натикана слушалка от блутут.

— Никакво движение по кредитната му карта — добави Есперанца. — И мобифона си не е ползвал. Сетих се дори да помоля стария ни приятел ПТ да проследи движенията му по джипиеса на смартфона му. И той е изключен.

— Окей.

— Успяхме обаче да се сдобием с доста сполучлив едър план на онзи с конската опашка, който е... гъст с Кити в „Три Даунинг“. Голямата Синди ще се отбие в клуба след няколко часа със снимката, да разпита персонала.

Майрън хвърли един поглед на Голямата Синди, а тя запримига ситно насреща му. Представете си две тарантули, проснали се по гръб на пустинното слънце.

— Освен това направихме справка и за брат ти и Кити — продължи Есперанца. — Нищо в Съединените щати: никакви кредитни карти, никакви шофьорски книжки, имоти, задължения, данъчни декларации, глоби за неправилно паркиране, брачни или бракоразводни свидетелства. Абсолютно нищо.

— Имам една идея — каза Майрън. — Да попитаме Бъз.

— Роудито на Лекс ли?

— Той не му е само роуди. А и знам истинското му име — Алекс И. Ховайло. Предлагам да проверим неговите кредитни карти и мобифона му — може да не го е изключил.

— Извинявайте — обади се Голямата Синди. — Търсят ме по телефона. — Чукна с пръст блутута и заговори с гласа на рецепционистка: — Да, Чарли? Окей, прието, благодаря. — Доколкото му беше известно на Майрън, Чарли беше охраната на партера.

Голямата Синди изключи блутута. — В асансьора е Майкъл Дейвис от „Шиър“.

— При теб ли идва? — попита Есперанца.

Майрън кимна.

— Покани го да влезе.

„Шиър“, „Жилет“ и „Шик“ са трите големи фирми, владеещи пазара за самобръсначки. А Майкъл Дейвис беше вицепрезидент по маркетинга. Голямата Синди изчака новодошлия пред асансьора. Обикновено новодошлите оставаха без дъх, като я видеха да ги посреща. На Майкъл обаче и окото не му трепна. Подмина забързано Голямата Синди и нахлу право в кабинета на Майрън.

— Имаме проблем — обяви Майкъл.

— Целият съм в слух — разпери ръце Майрън.

— След месец изтегляме от пазара „Шиър Дилайт Севън“.

„Шиър Дилайт Севън“ беше самобръсначка — а ако се вярва на маркетинг отдела на „Шиър“ — „последната дума на техниката“, предлагаща „по-ергономична ръкохватка“ (колко ли е трудно човек да държи една самобръсначка?), „професионален стабилизатор на острието“ (Майрън нямаше никаква представа това пък какво може да значи), „седем по-тънки, прецизно подострени остриета“ (щото другите сигурно са много дебели и непрецизни) и „микроимпулсен двигател“ (което ще рече, че вибрирала).

Главното „лице“ на рекламата на „Шиър Дилайт Севън“ беше представляваният от Майрън защитник от американската професионална футболна лига Рики Сюзс, по прякор „Гладкия“. „Бъди двойно по-гладък“ — гласеше рекламата, но Майрън нещо не я схващаше. Рики се бръснеше на екрана с доволна усмивка, сякаш участва в полов акт, и обявяваше, че „Шиър Дилайт Севън“ му осигурявала „възможно най-късото и най-комфортно бръснене на света“, след което някаква готина мадама ахваше „Ах, колко си гладък...“ и прокарваше длан по бузите му. Казано накратко: реклама, която и трите големи фирми пробутваха от 1968-а година досега.

— С Рики бяхме останали с впечатлението, че се продава масово.

— Така е — призна Дейвис. — Или поне така беше. Наистина върви на пазара, и то страхотно.

— Тогава?

— Прекалено успешна е.

Майрън изчака да чуе какво ще последва. Но тъй като Дейвис онемя, наложи се да попита:

— Какъв по-точно е проблемът ви?

— Продаваме и ножчета за бръснене.

— Знам.

— И точно от тях печелим. А не от самобръсначките. Та ние сме готови едва ли не даром да раздаваме самобръсначки. Парите идват след това, от продажбата на ножчетата за тях.

— Чудесно.

— Така че идеалното за нас положение е човек да си сменя ножчето всяка седмица, да речем. „Шиър Дилайт“ обаче надмина всички очаквания. От клиенти научаваме, че карали с по едно ножче цели шест, та дори и осем седмици. Това е недопустимо.

— Недопустимо е ножчетата ви да са толкова добри, така ли?

— Точно така.

— В резултат на което се каните да оттеглите цялата рекламна кампания?

— Никакви такива. Покрай този артикул си създадохме страхотна репутация. Потребителите го обожават. А ние смятаме просто да предложим на пазара нов, усъвършенстван продукт — „Шиър Дилайт Севън Плюс“ с нова овлажняваща ивица за удобство при най-приятното бръснене на света. Ще го подаваме постепенно на пазара и ще изтегляме полека „Шиър Севън“ в полза на „Севън Плюс“.

Майрън едва се удържа да не въздъхне.

— Чакай. Искам да съм сигурен, че правилно те разбирам: ножчетата „Плюс“ ще са по-малотрайни от нормалните, така ли?

— Обаче — вдигна пръст нахилено Дейвис — ножчетата „Плюс“ имат ивица за комфорт. А ивицата за комфорт ще ви осигури възможно най-приятното бръснене на този свят. Все едно правите спа масаж на лицето си.

— Спа, чиито ножчета ще трябва да се подменят ежеседмично, а не ежемесечно.

— Страхотен продукт е, казвам ти. Рики ще бъде очарован.

Майрън почти беше готов да оспори етичността на действията, обаче се сети, че основната му задача е да защитава интересите на своя клиент, а в случая с рекламите това означаваше да осигури възможно най-високо заплащане на клиента си. Те, етичните въпроси, поначало

край нямаха. И той обезателно ще осведоми Рики за разликата между „Плюс“ и нормалния модел. Но окончателното решение можеше да вземе единствено Рики, а несъмнено, щом става дума за повече пари, Рики ще е длъжен да ги приеме. Колкото и да се вайка и клейми подобни очебийно мамещи потребителите реклами, човек надали би могъл да посочи продукт — или рекламна кампания — който да не върши същото.

— Тоест — рече Майрън — желаете да ангажирате Рики за рекламно лице на новия артикул.

— Какво значи да го „ангажираме“ — сякаш се засегна Дейвис. — Та нали вече имаме договор с него.

— Да, но намеренията ви са да преработите рекламния клип с новите ножчета „Плюс“.

— Естествено. Няма друг начин.

— Коего ме навежда на мисълта, че Рики следва да получи двайсет на сто увеличение за новата реклама.

— Двайсет на сто увеличение спрямо кое?

— Двайсет на сто увеличение спрямо онова, което му платихте, за да рекламира „Шиър Дилайт Севън“.

— Какво? — викна Дейвис и се хвана за сърцето, сякаш получаваше сърдечен удар. — Ти майтапиш ли се? За едно почти буквално презаснемане на първата реклама. Според юристите ни сме в правото си да поискаме от него да направи нов дубъл, без да му се плати и един цент отгоре.

— В което вашите юристи бъркат.

— Чакай сега. Дай да си говорим като хората. Ние сме щедра фирма, нали? Така че сме готови — макар да не сме длъжни — да му дадем увеличение от десет на сто върху досегашния му хонорар.

— Не е достатъчно — отрязва го Майрън.

— Занасяш се. Усецам те. Голям майтапчия си, Майрън. Признай си, че ме будалкаш, а?

— На Рики сегашната самообръсначка много му харесва — заяви Майрън. — А ако желаете да рекламира един съвършено нов продукт със съвършено нова рекламна кампания, неминуемо ще трябва да му осигурите съответната по-голяма печалба.

— По-голяма ли? Ти луд ли си?

— Да не забравяме, че Рики спечели наградата на „Шиър“ „Бръснещият се мъж на годината“. И това увеличи стойността му.

— Какво? — побесня окончателно Дейвис. — Та нали ние му присъдихме тази награда!

И така нататък.

Когато след половин час Майкъл Дейвис излезе от офиса му, псувайки под носа си, мястото му зае Есперанца.

— Открих Бъз, приятеля на Лекс.

ГЛАВА 10

Остров Адиона е точно осем километра широк, точно три километра дълъг и — според Уин — това е „епицентърът на белите англосаксонски протестанти“. Отстои на някакви си шест километра от брега на Масачузетс. И според Центъра за преброяване на населението се обитава целогодишно от 211 души. Бройката им нараства няколкократно — макар да е трудно да се каже точно колко — през лятото, когато със самолети и с ферибота нахлува синята кръв от Кънектикът, Филадельфия и Ню Йорк. Наскоро „Голф Мегъзин“ включи игрището за голф на Адиона в класацията на най-добрите двайсет и пет. Но това не зарадва, а ядоса членовете на клуба, които смятат остров Адиона за свой частен свят. Не желаят да им идваш на гости, нито дори да знаеш за съществуването на острова им. Вярно, има „обществен“ ферибот, но той е малък, разписанието му е трудноразбираемо, а и дори да стигнеш все пак дотам, установяваш, че плажовете и почти всичката земя на острова са частни и охранявани. На целия остров има един-единствен ресторант — „Тийпот Лодж“ — който е по-скоро място за пиене, отколкото за хранене. Един пазар, една бакалия и една черква. Никакви хотели, никакви частни квартири. Резиденциите, повечето със закачливи наименования от рода на „Типи Котидж“, „Уотърбъри“ или „Триъгълната къща“, са същевременно и забележителни, и със скромна външност. Можеш да си купиш някоя — живеем в свободна страна все пак — но няма да те посрещнат радушно, няма да те допуснат да членуваш в „клуба“, ще те оставят без достъп до тенискортовете и плажовете и ще ти покажат колко нежелателно е присъствието ти в „Тийпот Лодж“. В този частен анклав или идваш по нечия покана, или рискуваш да се явиш на своя глава, като презрян парий — така че почти няма желаещи да рискуват. Островът се охранява не толкова от истински гардове, колкото от старосветски, неодобрително намръщени физиономии.

При липсата на ресторант как се хранят заможните люде ли? Готви им прислуга. Вечерните партита са нещо най-нормално и

домакините се редуват: днес е ред на Боб, утре сме у Флечър, в петък може да сме на яхтата на Конрад, а в събота, живот и здраве — в имението на Уиндзър. Щом летуваш тук — и забележете глаголната форма на думата „лято“ — най-вероятно преди теб тук са летували и баща ти, и дядо ти. Самият въздух ухае на морски пръски и одеколон „Синя кръв“.

От двете страни на острова има по една загадъчна оградена територия. Едната е непосредствено до тревните тенискортове и е собственост на военните. Никой няма представа какво става там, но слуховете за подмолни операции и тайнствеността от типа на онази, с която е забулен Розуел, нямат край.

Другият закрит анклав е в южния край на острова. Земята е собственост на Гейбриъл Уайър — ексцентричният отшелник и солист на дуета „Хорс Пауър“. Осемте и половина хектара на комплекса тънат в пълна секретност, охраняват се от гардове, съоръжени с най-новата техника. В това отношение Уайър бе изключение сред обитателите на острова. Харесваше му да е саможив — затворник, отшелник. Може да се каже, че Гейбриъл Уайър много държи на този си статут, заключи Майрън.

Ако можеше да се вярва на клюките, синьокръвните жители се бяха примирили постепенно със самотния рок певец. Някои твърдяха, че са го виждали по пазара. Според други често плувал привечер, сам или с някоя поразителна красавица. Но както повечето данни за Гейбриъл Уайър, и тези не можеха да се потвърдят.

Единственият реален път до комплекса на Уайър бе черен, с около пет хиляди табели „Влизането забранено“ и караулка с бариера. Майрън отказа да се съобрази с табелите, понеже поначало си беше гламав нарушител на предупредителни надписи. Пристигна с наета моторница, взе назаем от притежаващия имот на острова братовчед на Уин Бакстър Локуд един адски шикозен висман рудстър MF5 с цена на дребно над четвърт милион долара и си зададе въпроса дали да не мине направо през бариерата, но реши, че старият Бакс може и да не се зарадва особено на драскотините.

Гардът вдигна глава от книжката, която четеше. Имаше зла канадска ливада, авиаторски тъмни очила и стойка на професионален военен. Майрън му махна весело и му пусна „Усмивка номер

седемнайсет“ — очарователно стеснителна, копирана от ранния Мат Деймън. Направо заслепяваща.

— Обръщай и се връщай назад — нареди му охранителят.

Грешка. „Усмивка номер седемнайсет“ действа само на дамите.

— Ако беше дама, щеше вече да си заслепен.

— От усмивката ли? О, заслепен съм вече. Само че вътрешно. А ти обръщай и да те няма.

— Не се ли предполага да се обадиш в къщата да не би случайно да ме очакват?

— О — сепна се охранителят. Изобрази с пръсти телефон и се направи, че говори. Накрая окачи пръстите си и рече: — Обръщай и изчезвай.

— Дошъл съм да се видя с Лекс Райдър.

— Не съм убеден.

— Казвам се Майрън Болитар.

— На колене ли трябва да падна?

— Стига ми само да вдигнеш бариерата.

Гардът остави книгата си и бавно се изправи.

— Няма да я бъде, Майрън.

Не че Майрън бе очаквал нещо по-различно. Само шепа хора бяха виждали Гейбриъл Уайър през последните шестнайсет години, след смъртта на младата Алиста Сноу. Когато трагедията се случи, медиите се втурнаха да показват снимки на харизматичния фронтмен. Според някои се беше отървал благодарение на популярността си, а трябвало да го осъдят поне за непредумишлено убийство, но свидетелите се бяха оттеглили и дори бащата на Алиста Сноу по някое време престана да настоява за справедлива присъда. Независимо от това, че му изчистиха името, или по-скоро потулиха цялата история, нещастният инцидент промени завинаги Гейбриъл Уайър. Той изчезна и ако можеше да се вярва на слухове, прекара две години в Тибет и Индия, преди да се върне в Съединените щати обгърнат от такава тайнственост, че и Хауърд Хюз щеше да му завиди.

Оттогава никой не беше виждал Гейбриъл Уайър на обществено място.

Не че нямаше слухове. Уайър бе включен в списъка на легендарните конспирации от рода на кацането на Луната, покушението срещу Джон Ф. Кенеди и отвличането на Елвис от

извънземни. Според едни се дегизирал и се движел свободно, ходел на кино, по клубове и ресторанти. Според други си бил направил пластични операции, обръснал си прочутата къдрава коса и си пуснал остра брадичка. Трети разправяха, че просто си падал по усамотения живот на остров Адiona, където вкарвал тайно и често разни супермодели и всякакви други красавици. Последният слух се възприе от доста народ като достоверен, след като някакъв таблоид засече телефонен разговор между прочута млада старлетка и майка ѝ, в който двете обсъждаха прекарания от нея уикенд „с Гейбриъл в Адiona“, но мнозина, включително и Майрън, подозираха, че е скрита реклама, тъй като „случайно“ излезе само седмица преди голямата премиера на филма ѝ. Случваше се на някой папарак да му пошушнат, че Гейбриъл ще е еди-кога си еди-къде си, но снимките така и не предоставяха убедителни доказателства и се появяваха в поредния жълт парцал под заглавие „Дали това не е Гейбриъл Уайър?“. Четвърти „източници“ твърдяха, че Уайър прекарал дълго време в психиатрия, но пък според пети усамотяването му се дължало на чиста суетност, тъй като при сбиване в мумбайски бар му нарязали красивото лице.

Изчезването на Гейбриъл Уайър обаче не бе ознаменувано края на „Хорс Пауър“. Напротив — легендата за Гейбриъл Уайър се разрасна. Щеше ли някой да помни Хауърд Хюз, ако просто беше поредният богаташ? Нима „Бийтълс“ пострадаха от слуховете за смъртта на Пол Маккартни? Ексцентричността е стока. С помощта на Лекс, Гейбриъл успяваше да поддържа равномерно излизането на новите им албуми, чиито продажби компенсираха донякъде загубите от невъзможността им да правят турнета.

— Изобщо не търся Гейбриъл Уайър — каза Майрън.

— Чудесно — рече гардът, — понеже името ми е съвсем непознато.

— Но ми се налага да се видя с Лекс Райдър.

— И него не го познавам.

— Ще имаш ли нещо против да се обадя по телефона?

— След като обърнеш и се чупиш, и с маймуните да се чукаш, все ми е тая.

Майрън го огледа. Нещо у този човек му беше познато, но не можеше да го определи.

— Не си типично бивше ченге.

— Хм! — изви вежда гардът. — Сега, освен с усмивката ме заслепяваш и с ласкателство, а?

— Двойно заслепяване.

— Ако бях мацка, сигурно вече щях да съм без гащи.

Да. Човекът изобщо не беше типично бивше ченге. Погледът му, маниерите му, привидната отпуснатост бяха все белези на професионалист. Нещо тук не беше наред.

— Как се казваш? — попита го Майрън.

— Познай какво ще ти отговоря. Хайде де, да видим ще улучиш ли от раз.

— Да обърна и да изчезвам?

— Позна!

Майрън реши, че няма смисъл да спори. Даде на заден ход и незабележимо извади модифицираното от Уин шпионско блекбъри. Коего имаше и фотоапарат с варио. Оттегли се до края на алеята, вдигна фотоапарата и щракна набързо гарда. И изпрати снимката по имейл на Есперанца. Нямаше нужда да ѝ обяснява какво да прави с нея. Звънна на Бъз, който, изглежда, бе прочел името Майрън на екранчето си.

— Няма да ти кажа къде е Лекс.

— Първо да те успокоя, че съм добре — каза му Майрън. — И благодаря, че така ме заряза снощи в клуба.

— Плащат ми да пазя Лекс, а не тебе.

— Второ, няма нужда да ми казваш къде е Лекс. И двамата сте в дома на Уайър на остров Адiona.

— Как го изчисли?

— По джипиеса на телефона ти. И в момента съм пред портала.

— Ама ти наистина ли си на острова?

— Да.

— Няма значение. Тук няма да те пуснат да влезеш.

— Мислиш ли? Ами ако се обадя на Уин? Двамата заедно все ще измислим начин да проникнем.

— Голяма досада си, ей богу! Виж какво: Лекс не желае да се върне у дома. Това си е негово право.

— Уважавам го.

— А пък ти си негов агент, дяволите да те вземат. И си длъжен да защитаваш интересите му.

— И това съображение е вярно.

— Така де. Да не си някакъв брачен съветник в края на краищата?

Може да е, а може и да не е.

— Налага ми се да си поговоря с него пет минути.

— Гейбриъл не пуска никого у тях. Дори на мен не ми дават да излизам от къщата за гости.

— Ама и такава ли има?

— Не една, а две. Имам чувството, че във втората държи момиченцата и ги вкарва у тях си една по една.

— Момиченца ли?

— Е, ако искаш да ти го кажа политически по-коректно — жени. Все пак за Уайър говорим, нали така? Та не ги знам на по колко години са. Във всеки случай никого не пуска в звукозаписното студио или в дома си, освен по някакъв там тунел. Тука косите могат да ти настръхнат, Майрън.

— Ти снаха ми познаваш ли я?

— Коя ти снаха?

— Кити Болитар. Макар че може да я знаеш и под името Кити Хамър. Снощи беше с вашата компания в „Три Даунинг“.

— Ама Кити снаха ли ти е?

— Снаха ми е.

Мълчание.

— Бъз?

— Една секунда. — Измина цяла минута, преди Бъз да се върне на телефона. — Знаеш ли къде е „Тийпот“?

— Кръчмата ли?

— Чакай там Лекс след половин час.

Майрън очакваше единственият пъб на остров, населен с богати наследници, да прилича на офиса на Уин — потъмняла ламперия, тъмночервена кожа, античен дървен глобус, гарафи, тежки кристали, ориенталски килими, евентуално и някоя картина с лов на лисици. Оказа се, че „Тийпот Лодж“ с нищо не се различава от квартален бар в по-западната част на Ървингтън, в Ню Джърси. Всичко беше изтъркано. Прозорците бяха закрити с неонов бириени реклами. Подът бе покрит с талаш, а в ъгъла имаше машина за пуканки. Имаше и малък дансинг с въртяща се огледална дискотечна топка. По уредбата

вървеше „Маки Ножа“ на Боби Дерин и дансингът беше претърпан. Възрастова група — широка: от „на 21 от снощи“ до „с единия крак в гроба“. Мъжете бяха или по сини ризи от оксфорд с вързани около раменете пуловери, или по зелени сака, каквито Майрън бе виждал да носят единствено шампионите по голф от турнирите „Мастърс“. Добре поддържаните, макар и недоразкрасявани с пластична хирургия или ботокс жени носеха розови туники на „Лили Пулицър“ и бляскави бели панталони. Лицата им бяха червендалести от бракове с близки роднини, напрежение и пиене.

Леле, на какъв особен остров се бе озовал.

„Маки Ножа“ на Боби Дерин преля незабележимо в дует на Еминем и Риана как наблюдавали изгарящ любим и колко хубаво лъжел. Изтърканото клише, че белите хора не умеят да танцуват, тук намираще своето конкретно и непоклатимо проявление. Дори смяната на песента не доведе до никаква забележима промяна в ограничените танцови стъпки. Не го постигна и смяната на ритъма или по-скоро липсата на такъв. Прекалено голям процент от мъжете щракаха с пръсти по време на танца, явно въобразявайки си, че са Дино Мартин и Франк Синатра на сцената на ласвегаския хотел „Сандс“.

Лицето на бармана се отличаваше с лимба над олисяващото му чело и подозрителна усмивка.

— С какво да съм полезен?

— Бира — рече Майрън.

Лимбата остана неподвижен, с втренчен в него поглед.

— Бира — повтори Майрън.

— Това го чух. Но за пръв път получавам подобна поръчка.

— За бира ли?

— Да. Прието е да се уточни коя марка да е бирата — „Бъд“, „Микълуб“ и така нататък.

— О. И каква предлагате по-точно?

Барманът понечи да изреди поне един милион вида. Майрън го прекъсна, когато стигна до светло пиво „Летяща риба“, най-вече понеже му хареса наименованието. Бирата наистина се оказа фантастична, но пък Майрън не си падаше особено по пивото. Настани се в дървено сепаре в близост до група... момичета жени. Все по-трудно ставаше наистина човек да определи възрастта им. Жените разговаряха на някакъв скандинавски език — дотолкова му стигаха

познанията по чужди езици. Няколко червендалести мъже ги задърпаха към дансинга. Детегледачки, прецени Майрън, и по-конкретно au pair — чужденки, живеещи в нещо като приемни семейства.

Само минути по-късно вратата на бара се разтвори с трясък. Влетяха двама юнаци и се заразтъркваха, сякаш гасяха пламнал шубрак. И двамата носеха тъмни авиаторски очила, дънки и кожени якета, независимо че навън бе над трийсет и осем градуса. Тъмни очила в тъмен бар — как да го наречеш другояче, освен престараване. Единият пристъпи вляво, другият — вдясно. После десният кимна.

Влезе Лекс, разбираемо притеснен от спектакъла, разигран от двамата гардове. Майрън вдигна ръка и леко му махна. Ония двамата се впуснаха насреща му, но Лекс ги възпря. Никак не им стана приятно, че ги пратиха да чакат до вратата. Лекс пристигна с бодра стъпка и се настани в сепарето.

— Хората на Гейбриъл — поясни. — По негово настояване дойдоха.

— За какво им е притрябвало?

— Щото оня шизофреник параноята го перва особено силно през деня.

— Кой, между другото, е оня тип на бариерата?

— Кой тип?

Майрън му го описа. Кръвта се отече от лицето на Лекс.

— На бариерата ли беше? Сигурно на идване си задействал някой сензор. Той поначало седи вътре.

— Питам те кой е.

— Не го знам. Не е от най-разговорливите.

— Преди виждал ли си го?

— Надали — отговори прекалено бързо Лекс. — Виж какво: Гейбриъл не обича да се говори много за охраната му. Нали ти казах, че го мъчи параноята. Майната му. Давай нататък. Това не е важно.

Майрън не възрази. В края на краищата не беше дошъл да изучава как живее една рок звезда.

— Ще пиеш ли нещо?

— Не. Тази вечер смятаме да бачкаме до късно.

— И защо ти е да се криеш?

— Изобщо не се крия. По принцип така работим. Забиваме само двамата с Гейбриъл в студиото. И записваме парчета. — Хвърли поглед на двамата едри бодигардове. — Та кажи сега ти какво търсиш тука. Нали ти казах, че съм окей. Останалото не те засяга.

— Да, но нещата вече не опират само до теб и Сузи.

Лекс въздъхна и се облегна назад. Като у повечето застаряващи рокери, и неговата кожа се бе съсухрила като кората на старо дърво.

— Защо? Да не би изведнъж и теб да е почнало да те засяга?

— Интересува ме Кити.

— Виж кво, пич. Тя също не е моя грижа.

— Искам само да ми кажеш къде е, нищо повече.

— Никаква представа нямам.

— Дори адрес или телефонен номер?

Лекс завъртя глава.

— Как тогава се случихте в една компания в „Три Даунинг“?

— Не беше само тя. Бяхме десетина-дванайсет души.

— Останалите не ме вълнуват. Питам те: Кити как се озова с вас?

— С Кити сме стари дружки — предвзето сви рамене Лекс. — В случая най-неочаквано ми звънна и рече, че ѝ се излизало някъде. А аз ѝ казах къде може да ни намери.

Майрън го изгледа.

— Не ме будалкаш, нали?

— Моля?

— Че най-неочаквано ти звъннала да излезете някъде. Хайде, не на мен тия.

— Чакай, Майрън. Я ми обясни като начало, защо задаваш всичките тия въпроси? Защо не попиташ първо брат си?

Мълчание.

— Аха. Ясно — заключи Лекс. — Защото действаш от името на брат си, така ли?

— Не.

— Нали знаеш, че понякога ме избива на философстване?

— Знам.

— Ще ти кажа нещо съвсем простичко: взаимоотношенията, особено сърдечните, са сложна работа. И най-добре е да оставиш хората сами да си се оправят.

— Къде е Кити, Лекс?

— Казах ти вече. Не знам.

— Ти пита ли я за Брад?

— Да съм я питал за мъжа ѝ? Е, сега е мой ред да река: „Не ме будалкаш, нали?“.

Майрън му подаде снимката на мъжа с конската опашка, направена от охранителната камера.

— В клуба Кити се е срещнала с този човек. Познаваш ли го?

Лекс погледна фотографията и завъртя глава.

— Не.

— Но той беше в свитата ти.

— Не, не е бил с нас — отрече Лекс. Въздъхна, взе една книжна салфетка и започна да я къса на ивици.

— Разкажи ми какво точно стана, Лекс.

— Нищо не е станало. Нищо сериозно, имам предвид. — И погледна към бара, където някакъв шишко в шита по поръчка риза за голф се мъчеше да заприказва една от детегледачките. По уредбата вървеше „Викни!“ на „Тиърс фор Фиърс“ и буквално всички посетители се изцепиха „Викни!“ в съответния момент. Ония на дансинга продължаваха да щракат с пръсти.

Майрън чакаше. Лекс, изглежда, имаше нужда да си събере мислите.

— Виж какво. Кити ми се обади, че искала да говори с мен. Прозвуча ми доста отчаяна. Знаеш колко от отдавна се познаваме с нея. Не си забравил ония времена, нали?

Говореше за миналото, когато боговете на рока купонясваха с изгряващите старлетки на тениса. По някое време във веселбата се беше включил и Майрън, току-що завършил право и търсещ клиенти за новосъздадената си агенция. Като „стажант“ при брат си участваше и Брад през последното му безгрижно лято преди следването. В началото си онова лято наистина им се струваше многообещаващо. А приключи с това, че любовта на живота му разби сърцето на Майрън, след което и Брад изчезна завинаги от живота му.

— Помня ги — каза Майрън.

— Та реших, че на Кити просто ѝ се е прищяло да си кажем по едно „здрости“ заради миналото ни. Винаги съм я съжалявал заради внезапния край на кариерата ѝ. Пък и, честно казано, ми беше

любопитно да я видя. Откакто се отказа, минаха цели петнайсет години все пак.

— Горе-долу.

— Така че Кити се появи в клуба, а аз моментално усетих, че нещо не е в ред.

— В смисъл?

— Цялата трепереше. И очите ѝ бяха помътнели — типичен поглед на закъсал наркоман. Макар самият аз отдавна да не съм ползвал. За нас със Сузи тая война е в далечното минало. А Кити, с извинение, още се друса. И не беше дошла да се видим, а да я захраня. Като ѝ казах, че съм се измъкнал от тия истории, взе да ме врънка за пари. И пари ѝ отказах. И тя ме остави на мира.

— Остави те на мира ли?

— Тъхъ.

— Какво значи това „остави те на мира“?

— Какво не му разбираш бе, човек? Най-елементарно уравнение. Кити беше изперкала и си търсеше доза. Поради което се хвана с някой, който... тъхъ... можеше да ѝ помогне.

— С тоя ли? — Майрън вдигна снимката на Конската опашка.

— Вероятно.

— И после?

— После нищо.

— Нали каза, че с Кити сте стари дружки.

— Е, и?

— Не ти ли дойде наум да се опиташ да ѝ помогнеш?

— По кой начин? — вдигна длани към небето Лекс. — Да ѝ организирам интервенция там, в самия клуб ли? Или да я завлека насила в клиника за рехабилитация?

Майрън нищо не каза.

— Не знаеш какво е да си наркоман.

— Знам те тебе какъв беше — отвърна Майрън. — Как двамата с Гейбриъл хвърляхте всичките си пари за бело и бухалки.

— Бело и бухалки. Добре казано — засмя се Лекс. — А ти защо тогава не взе да ни помогнеш?

— Може би е трябвало.

— И да искаше да ни помогнеш — нямаше как. В такива ситуации човек трябва сам да се оправя.

Майрън се замисли по въпроса. Запита се дали една навременна интервенция спрямо Гейбриъл Уайър е нямало да спаси Алиста Сноу. Насмалко да го каже и на глас, но не видя смисъл.

— Колкото и да се мъчи човек да оправи нещата — каза Лекс, — светът следва своите си приливи и отливи. И ако тях се опиташ да промениш, нещата стават още по-лоши. Невинаги зависят от желанието ти, Майрън. Искаш ли да ти дам веднага пример от... твоето минало, да речем?

— По-добре недей — отвърна Майрън и веднага съжали, че го е казал.

— Когато навремето се запознахме, ти си имаше сериозна приятелка. Джесика, доколкото си спомням, фамилията ѝ съм забравил. Писателката.

Съжалението на Майрън взе да придобива собствена форма и да расте.

— Но между двама ви стана нещо неприятно. Не знам какво точно. А ти беше на колко тогава? Двайсет и четири, двайсет и пет, нещо такова.

— Какво по-точно искаш да кажеш, Лекс?

— А аз бях голям поклонник на баскетбола и знаех наизуст цялата ти биография. Взет директно от университета в професионалния отбор „Бостън Селтикс“. Бъдещата голяма суперзвезда, всичките му планети така били подредени, докато един ден — бам! — в тренировъчен предсезонен мач унищожи коляното си. И край на кариерата ти — ей така, за някакъв си миг.

— Давай по-конкретно — направи гримаса Майрън.

— Добре де, изчакай една секунда. Отиваш да следваш право в Харвард, а оттам слизаш до тенис академията на Ник Болетиери да привлечаш към представителството си млади тенисисти. Без никакви шансове за успех срещу големите фирми от рода на Ай Ем Джи и „Трупро“. Щото кой пък беше ти? Някакъв току-що завършил училище младеж. Ти обаче успя да привлечеш най-многообещаващата млада тенисистка, Кити, а след като тя се отказа от спорта — и Сузи. Даваш ли си сметка как го постигна обаче?

— Не виждам връзката.

— Изтрай още секунда де. Знаеш ли как?

— Благодарение на красноречието си, предполагам.

— Хвана ги по същия начин, по който хвана и мен, когато реши да разшириш дейността си извън спорта. У теб има някакво благоприличие, Майрън, което човек веднага усеща. Признавам: разумно говориш, а и фактът, че Уин ти е финансист, също ти осигурява значително предимство. Но онова, което истински те отделя от останалите, е, че на теб ти пука. Знаем, че винаги можем да разчитаме на теб, ако загазим. И че по-скоро би се лишил от ръка или крак, отколкото да откраднеш от нас и един цент.

— При цялото ми уважение — прекъсна го Майрън, — все още не разбирам накъде биеш.

— И така, Сузи ти се обажда, че сме се скарали, и ти хукваш. Това ти е работата. Затова са те наели. Но ако става дума за друг, ненает човек, аз си имам своя философия: вълничките избиват на повърхността.

— Уау! Чакай да си го запиша, ако обичаш. — Майрън се направи, че изважда писалка и пише: — „Вълничките... избиват... на... повърхността...“ Готово! Черно на бяло.

— Престани да оригиналничиш. Мисълта ми е, че никой не трябва да ни се меси, дори и с най-добри намерения. Опасно е, освен дето е нарушение на личното пространство. Когато между теб и Джесика възникна оня сериозен проблем, да не би да искаше всички ние да се втурнем да помагаме?

Майрън го изгледа тъпо.

— Нима сериозно поставяш на един кантар проблема с гаджето ми и това, че си зарязал бременната си жена?

— В този смисъл единствено: глупаво е, направо си е егоманиащина да си внушаваш, че притежаваш подобна власт. Това между мен и Сузи изобщо не ти влиза в работата. И си длъжен да се съобразяваш с този факт.

— Сега, след като те открих и се убедих, че си в безопасност, ще се съобразя.

— Хубаво. И ако брат ти и снаха ти не са те помолили за помощ, твоето представлява намеса в сърдечните им проблеми. А сърцето е като театър на военни действия. Същото като да те пратят в Ирак или Афганистан. Въобразяваш си, че се бориш героично за нещо, но всъщност само влошаваш положението.

Майрън пак го изгледа тъпо.

— Нима сериозно поставяш моята загриженост за снаха ми на едно ниво със задграничните ни войни?

— Също като Съединените щати, и ти се бъркаш в чужди работи. Животът е река и ако променяш коритото ѝ, ти отговаряш накъде потича водата.

Река. Въздишка.

— Спри, ако обичаш.

— Що не взема да си ходя? — усмихна се Лекс и стана.

— Значи нямаш никаква идея къде може да е Кити?

— Май не си чул и една дума от онова, което ти наговорих — въздъхна Лекс.

— Напротив, слушах те. Но понякога човек закъсва. И някой трябва да го спаси. Да не говорим, че в някои случаи нуждаещият се от помощ няма смелостта да те помоли.

— Е, ако и това можеш да определиш, направо се равняваш с Господ — кимна Лекс.

— Преценката ми невинаги е вярна.

— Никой не е безгрешен. Затова най-добре е да не се бъркаш. Но ако смяташ, че ще ти е полезно, ще ти кажа следното: Кити спомена, че на следващата сутрин заминавала за някъде — Чили, Перу или нещо от този сорт. Та ако все пак си решил да помагаш, имам чувството, че си позакъснял.

ГЛАВА 11

— Лекс е добре — каза Майрън.

Сузи и Лекс имаха собствен мансарден апартамент в многоетажен блок на брега на реката Хъдсън в Джърси Сити, Ню Джърси. Апартаментът заемаше целия горен етаж и имаше повече разгъната площ от средно голям магазин „Хоум Депо“. Макар че се върна от остров Адiona чак в полунощ, Сузи го чакаше на просторната тераса, обзаведена абсолютно охолно с разни там дивани в стил „Клеопатра“, плюшени фотьойли, гръцки статуи, френски гаргойли и римски сводове, което всъщност се явяваше напълно излишно, тъй като единственото, което заслужаваше да се види оттам, бе фантастичният силует на Манхатън.

Майрън предпочиташе да се прибере направо у дома. След като бе изяснил, че Лекс е добре, нямаше какво повече да обсъждат, но по телефона Сузи му се стори особено притеснена. При някои клиенти дундуркането наистина си беше част от взаимоотношението им. Сузи обаче не беше сред тях.

— Кажи ми какво точно ти каза Лекс.

— Че записват с Гейбриъл парчета за следващия им албум.

Сузи бе вперила поглед през лятната мъгла в силуета на Манхатън. В ръката си държеше чаша с нещо, което приличаше на вино. И понеже Майрън не беше сигурен какво следва да каже в този контекст — бременност плюс вино — предпочете само да се прокашля.

— Какво има? — попита Сузи.

Майрън посочи чашата с вино. Самата деликатност.

— Докторът каза, че по една може — отвърна му тя.

— О.

— Не ме гледай по този начин.

— Не те гледам.

С ръце върху корема си, тя огледа отново силуета на града:

— Ще трябва да оправим тия перила. Особено сега, когато бебето е на път. Мен ме е страх дори пияни приятели да пускам тук.

— Добра идея — рече Майрън.

Личеше си, че Сузи се мъчи да печели време. Кое то си беше съвсем нормално.

— Виж какво. Наистина не мога да ти кажа какво измъчва Лекс. Признавам, че се държи доста особено, но в същото време много аргументирано ми разясни защо не било моя работа. Ти поиска от мен да разбера как е. Вече ти докладвах. Но не мога да го принудя да се върне у дома.

— Знам.

— Така че какво друго мога да направя за теб? Мога да продължа да търся кой е авторът на постинга „Не негово“...

— Знам кой е — вметна Сузи.

Това го изненада. Опита се да прочете изражението ѝ, а след като тя нищо не каза, я попита:

— Кой?

— Кити.

И отпи от чашата с вино.

— Сигурна ли си?

— Да.

— По кое съдиш?

— Кой друг би тръгнал да си разчиства сметките по такъв начин?

Влагата натискаше Майрън като тежко одеяло. Огледа корема на Сузи и се зачуди как може да се влачи непрестанно подобно нещо в такава време.

— За какво ѝ е притрябвало да си отмъщава?

Сузи остави въпроса му без отговор.

— Кити беше голяма тенисистка.

— И ти също.

— Но не колкото нея. По-добра от нея не съм срещала. Станах професионалистка, спечелих няколко турнира, четири пъти завършвах сезона в първата десетка. Кити обаче можеше да стане легенда.

— Нямаше начин да стане — завъртя глава Майрън.

— Кое те кара да мислиш така?

— Кити сама се прекара. Дрогата, купоните, лъжите, манипулациите, нарцисизмът ѝ, склонността към самоунищожение...

— Беше млада. Всички бяхме млади. И всички допускахме грешки.

Мълчание.

— Сузи?

— Кажи.

— Защо настояваше да се видим тази вечер?

— За да ти обясня.

— Кое да ми обясниш?

Тя отиде до него, разпери ръце и го прегърна. Майрън я притисна към себе си, усети топлината на корема ѝ. Дори с риск да прозвучи извратено, прегръдката всъщност му беше приятна — поддържа му оздравително. Сузи отпусна глава върху гърдите му и я задържа там. Майрън само я държеше в обятията си.

По едно време Сузи отрони:

— Лекс греша.

— За кое?

— Понякога човек наистина се нуждае от помощ. Колко ноци си ме спасявал, само аз си знам. Държеше ме така в прегръдките си. И ме изслушваше. Нито веднъж не ме укори. Може и да не го съзнаваш, но поне сто пъти си ми спасил живота.

— И сега съм на твое разположение — промълви Майрън. — Сподели какво те мъчи.

Тя не го пускаше. Долепи ухо до гърдата му.

— С Кити ни предстоеше да навършим седемнайсет. А аз страшно се бях навила да спечеля тогавашния шампионат при девойките. Та да се класирам за откритото първенство на САЩ. Кити беше основната ми конкурентка. И когато ме би в Бостън, майка ми буквално пощуря.

— Спомням си го — каза Майрън.

— Моите родители все ми втълпяваха, че в спорта всичко е допустимо, стига да ти донесе победата. Да те избути напред. Нали си чул за „изстрела, прогърмял по целия свят“? Победният удар в последния момент на Боби Томсън, с който „Ню Йорк Джайънтс“ отстраняват „Бруклин Доджърс“ на бейзболните полуфинали през 1951-ва година.

Смяната на темата го завари неподготвен.

— Е, и?

— Томсън си послужил с измама, разправяше баща ми. Което било съвсем нормално за времето си. Нещо като сегашната употреба на анаболни стероиди. Едни засичали тайните сигнали на противниковия отбор. Други повреждали умишлено топката. Треньорът на „Бостън Селтикс“ — същият, който теб те беше привлякъл — нарочно засилвал на макс отоплението в съблекалнята на гостуващия отбор. Може и да не е точно измама, а просто борба за някакво предимство.

— И това те подтикна да се стремиш към подобно предимство?

— Да.

— Как?

— Взех да разпространявам слухове за противничката ми. Изкарах я по-голяма курва, отколкото си беше. Поставих си за цел да наруша концентрацията ѝ, като внеса повече стрес в живота ѝ. На теб например подметнах, че бебето ѝ вероятно не е от Брад.

— Не само от теб съм го чувал. Пък и аз лично познавах Кити. Така че мнението ми за нея ни най-малко не се повлия от твоите приказки. Тя наистина беше пропаднала, нали?

— Не повече от мен.

— С тази разлика, че ти не се гавреше с брат ми. Не му разправяше колко го обичаш, докато в същото време спиш с куп други мъже.

— Кое не ми пречеше да ти говоря постоянно на тази тема — сгуши се още по-плътно Сузи в гърдите му. — Но знаеш ли какво не ти казах тогава?

— Какво?

— Че Кити всъщност обожаваше брат ти. Истински, с цялата си душа. И когато се разделиха, играта ѝ се влоши. Престана да влага сърцето си. А в това време аз я подтиквах да купонясва, да осъзнае, че Брад не е за нея, да не се ограничава в избора си.

Майрън си спомни щастливите снимки на Кити с Брад и Мики на „Фейсбук“ страницата ѝ и се запита какво ли всъщност ѝ е било. Напъна се да се съсредоточи върху тези радостни изображения, но умът му отказа да го слуша. И вместо това взе да изтиква на преден план онова видео с Кити и Конската опашка в стаичката на „Три Даунинг“.

— Кити сама си беше виновна за грешките си — чу се да казва с горчилка в гласа. — Нямахте нужда да се ръководи от онова, което ти казваше или премълчаваше. Постоянно мамеше Брад — и за зависимостта си от дрогата, и за моята роля в малката им драма, дори за това, че взема хапчета против забременяване.

Но в мига, в който изрече последното, усети, че нещо в собствените му думи не се връзва. Как така Кити, на една крачка от това да стане бъдещата Мартина, Криси, Щефи, Серина или Винъс, изведнъж се окаже бременна? Самата тя наистина твърдеше, че е станало погрешка. Нима още от часовете по полова просвета в прогимназията не беше ясно на всички, че хапчетата не са сто на сто ефикасни? Майрън обаче и до ден-дневен отказваше изобщо да отчете подобна вероятност.

— На Лекс всичко това известно ли му е?

— „Всичко“ ли? — засмя се тя. — Не.

— Понеже оттам тръгвали всички проблеми според него. Човек пазел някакви тайни, те загноявали и унищожавали доверието. Не можело да поддържаш нормални взаимоотношения при липсата на пълна прозрачност. Съпрузите в никакъв случай не бивало да имат тайни един от друг.

— Това думи на Лекс ли са?

— Да.

— Колко мило от негова страна. Но пак не е прав.

— В смисъл?

— Няма взаимоотношения, които биха устояли на тоталната прозрачност — вдигна лице от гърдите му Сузи. И Майрън видя, че по бузите ѝ се стичат сълзи, усети как ризата му се е намокрила. — Всеки от нас си има своите тайни, Майрън. Знаеш го не по-зле от всеки друг.

Майрън се добра до „Дакота“ чак към три след полунощ. Погледна и се убеди, че Кити не е отговорила на посланието му „Прости ми“. Допускайки, макар и с незначителна доза убеденост, че Лекс не го е излъгал и че самата Кити не е излъгала самия Лекс, изпрати имейл на Есперанца с молба да потърси името на Кити из списъците на пътниците за полетите от Нюарк и от аерогара „Кенеди“

до Южна Америка. Влезе в „Скайп“ да се убеди, че и Териса я няма онлайн.

И взе да си мисли за Териса. И за старото си гадже Джесика Кълвър, която Лекс беше споменал. След като в продължение на сума ти години — годините, които беше прекарала с Майрън — Джесика не преставаше да твърди, че не е привърженик на брака, съвсем наскоро се беше омъжила за някой си Стоун Норман. Що за име пък е това „Стоун“? Кой знае как го будалкат приятелите му. Но и размишленията на тема „стари любви“, особено онези, за които си искал да се жениш, не са особено ползотворни, така че Майрън си наложи да престане.

Половин час по-късно се прибра и Уин в компанията на най-новата си приятелка — висока азиатка с тялото на модел и с името Ми. А с тях — и друга привлекателна азиатка, която Майрън не бе виждал до този момент.

Майрън изгледа Уин, а в отговор получи многозначително повдигане на вежди.

— Здравсти, Майрън — поздрави го Ми.

— Здравей, Ми.

— Запознай се с приятелката ми Ю.

Майрън потисна въздишката си и я поздрави. Ю му кимна. А когато двете излязоха от хола, Уин му се ухили. Майрън само завъртя глава.

— Ю?

— Тъхъ.

В началото на връзката си с Ми Уин много обичаше да се шегува с името ѝ: „Много Ми се чука... Време Ми е... Идва Ми сам да си го...“.

— „Ю енд ми“ — „теб и мен“ — значи? — уточни Майрън.

— Страхотна комбинация, нали? — кимна Уин.

— Никак. Ти къде се губиш по нощите?

— Между Теб и Мен... — приведе се заговорнически Уин.

— Какво?

Уин отново се захили.

— А! Схванах! — изпъшка Майрън. — Голям майтап.

— Бъди щастлив. До скоро всичко се свеждаше до Ми. Но по някое време си дадох сметка, че се свежда и до Ю.

— И какво се получава? „Ю енд Ми тугедър“, а?

— Е, чатна най-после — зарадва се Уин. — Как мина пътуването ти до остров Адiona?

— Сега ли държиш да чуеш?

— Ю и Ми ще почакаат.

— Имаш предвид момичетата, надявам се, а не нас двамата, нали?

— Да. Макар че доста объркано взе да става.

— Да не говорим, че и на перверзия избива.

— Не се притеснявай толкова. Докато съм зает, Ю ще забавлява Ми. — Уин седна и събра върховете на пръстите си. — Казвай какво си научил.

Когато Майрън приключи с разказа си, Уин отвърна с цитат от „Хамлет“:

— „Мисля, че дамата се зарича много.“

— И ти ли имаш същото усещане?

— Почне ли някой да философства, значи крие нещо.

— Плюс последното му подмятане — че сутринта щяла да заминава за Чили или Перу?

— Това е само за да те заблуди. Иска да стоиш далеч от Кити.

— Смяташ ли, че той знае къде е тя?

— Не бих се изненадал.

Майрън си спомни думите на Сузи по повод прозрачността и това, че всеки човек си има своите тайни.

— А, и още нещо — зачовърка Майрън блекбърито си. — Охранителят на бариерата на Гейбриъл Уайър. Виждал съм го някъде, но не мога да включа къде.

И подаде на Уин устройството със снимката върху екрана му. Уин я проучи за миг и изрече:

— И това не е на хубаво.

— Познат ли ти е?

— От години не бях чувал да го споменават — върна му Уин блекбърито. — Но според мен това е Еван Крисп. Голям професионалист. Сред най-добрите в занаята.

— За кого е работил?

— Винаги е бил самостоятелен наемник. Братята Ейк редовно прибягваха до него, ако работата станеше напечена.

Братята Ейк — Хърман и Франк — бяха видни мафиоти от Стария свят, осъдени най-сетне по РИКО — закона за борба с рекета и корупцията. Сега, като много от по-възрастните си събратя, Франк Ейк беше във федерален затвор с особено строг режим, почти забравен от обществото. А Хърман, който сигурно бе чукнал вече седемдесетака, бе успял да се измъкне от предявените му обвинения и бе изпрал престъпните си доходи, което му бе донесло легитимност.

— Наемен убиец, казваш.

— До определена степен — рече Уин. — До Крисп прибягвах, когато силата трябваше да се поразреди с определен финес. От Крисп не можеше да се очаква да вдигне голяма пукотевица за сплашване. Него го викаха само когато някой трябваше да умре или да изчезне, без да възбужда подозрения.

— И сега Крисп се е цанил за охранител на Гейбриъл Уайър?

— Силно се съмнявам — отвърна Уин. — Островът е съвсем малък. Още с пристигането ти Крисп е бил предупреден и се е приготвил за неминуемата ти поява. Според мен той е знаел, че ще го снимаш и че ще разгадаем самоличността му.

— И по този начин е смятал да ни подплаши — заключи Майрън.

— Да.

— Само че ние не се плашим лесно.

— Хич даже — леко завъртя очи Уин. — Ние с теб сме двама големи мачовци.

— И така. Първо: странният постинг на страницата на Сузи, направен най-вероятно от Кити. Второ: срещата на Лекс с Кити. Трето: при Уайър работи Крисп. Освен това Лекс се крие в дома на Гейбриъл Уайър и най-вероятно се мъчи да ни заблуди.

— И какво се получава като сбор на изброеното досега?

— Нищо на квадрат — обобщи Майрън.

— Достойни думи на достоен водач — стана Уин, наля си коняк и подхвърли на Майрън кен с „Юху“. Но Майрън дори не го разклати, камо ли да го отвори. Просто стискаше студения метал в ръката си. — Но дори и да приемем, че Лекс те заблуждава, това не прави по-малко валидно основното, което ти е казал.

— А то е?

— Че се месиш, воден от най-добри намерения. Което не го прави по-слаба намеса. Каквито и проблеми да има между брат ти и Кити, най-вероятно нямаш работа помежду им. Отдавна си се отдръпнал от живота им.

Майрън се замисли.

— Може би вината е у мен.

— О, само не започвай — примоли се Уин.

— Кое?

— Това, че вината била у теб. Да не би това да значи, че Кити е казала истината, когато е съобщила на Брад, че и ти си я свалял?

— Не значи.

— Тогава? — разпери ръце Уин.

— Може просто да е искала да си върне. Понеже бях наговорил куп гнусотии по неин адрес. Че вкарала Брад в капана си. Че го манипулирала. А и не вярвах бебето да е от него. Може просто да е излъгала като начин на самозащита.

— Бууу — престори се, че циври на глас Уин и взе да свири на въображаема цигулка. — Уааа!

— Не оправдавам действията ѝ. Но нищо чудно и аз да съм разбунил нещата.

— И как по-точно ги разбуди, ако обичаш?

Майрън млъкна.

— Давай де — подкани го Уин. — Нямам търпение да чуя.

— Очакваш да си призная „като съм се намесил“?

— Браво! Позна!

— Тогава да приемем, че сега ми се удава възможност да изкупя грешката си.

Уин завъртя глава.

— Защо?

— Защото как обърка нещата поначало? Като се намеси. И как смяташ сега да изкупиш грешката си? Пак чрез намеса.

— А ти какво предлагаш? Просто да забравя онова, което съм видял от охранителната камера?

— На твоето място така бих постъпил — отпи сериозна глътка коняк Уин. — Но, уви, знам, че на теб ти е невъзможно.

— И какво правим тогава?

— Същото като всеки друг път. Само че утре сутрин. В момента имам други намерения.

— И те пак, строго погледнато, си остават между Мен и Теб?

— Пак бих казал: „Браво! Позна!“. Но мразя да се повтарям.

— Знам — взе да подбира внимателно думите си Майрън — и нямам никакво намерение нито морал да ти чета, нито да те съдя.

Уин кръстоса крака. При което ръбът на панталона му си остана идеален.

— А, жестока беседа се очертава.

— Отчитам, че Ми се задържа в живота ти по-дълго от всички останали жени, които познавам, и че, поне засега, си ограничил апетита си към проститутките.

— Предпочитам да ги наричаш „елитни компаньонки“.

— Супер. Женкарските ти подвизи на плейбой в миналото...

— На разгулен плейбой — поправи го Уин с подобаваща усмивка. — Обожавам тая дума — „разгулен“. А ти?

— Точно те описва — призна Майрън.

— Тогава?

— Докато бяхме на двайсет и нещо или на трийсет и нещо, в нея намирах дори известно очарование.

Уин чакаше.

Майрън впери поглед в кена с „Юху“.

— Няма смисъл...

— А сега смяташ — продължи вместо него Уин, — че поведението ми, като се има предвид на каква възраст съм вече, почти граничи с жалкото.

— Нямах точно това предвид.

— И си на мнение, че трябва да си седна на задника и да мирясам.

— Нищо друго не ти желая, Уин, освен да си щастлив.

— Кое то съвпада и с моето желание — разпери ръце Уин.

Майрън го изгледа тъпо.

— Имаш предвид Ю в съседната стая, предполагам?

И пак разгулната усмивка.

— Обичай всичките ми недостатъци.

— И като казваш „ми“, пак имаш предвид „Ми“, нали?

— Не ме мисли, приятелю — изправи се Уин. — Аз съм щастлив. — И се отпрати към вратата на спалнята. Но изведнъж се спря, затвори очи и придоби притеснен вид. — Но може и да си прав донякъде.

— По-точно?

— Може пък да не съм щастлив — изрече отнесено. — А същото да важи и за теб.

Майрън зачака, насмалко дори щеше да въздъхне.

— Хубаво. Изкажи се докрай.

— Вероятно е дошъл моментът „ту мейк Ю енд Ми хепи“ — да донесем радост и на теб, и на мен.

И изчезна в съседната стая. Майрън погледа още известно време кена с „Юху“ в ръката си. От спалнята нищо не се чуваше. Слава богу, Уин беше направил пълна шумоизолация преди няколко години.

В седем и трийсет разрошената Ми излезе по халат и се зае да приготви закуска. Попита Майрън иска ли нещо. Майрън учтиво отказа.

В осем иззвъня телефонът му. На екранчето се бе изписало името на Голямата Синди.

— Добро утро, господин Болитар.

— Добро утро, Голяма Синди.

— Твоят човек — дилърът с конската опашка — беше в клуба снощи. И аз го проследих.

— Както си беше с костюма на Батгърл ли? — спече се Майрън.

— Слях се с мрака.

Образът, за щастие, само се мярна и изчезна.

— Споменах ли ти, че самата Ивон Крейг ми помогна да го уشيا?

— Ти познаваш Ивон Крейг?

— Стари приятелки сме с нея. Та тя ми препоръча този растягащ се материал. Нещо като ластикотин, но малко по-плътен от ликрата и по-тънък от неопрена. Адски трудно се намира.

— Не се и съмнявам.

— Ти даваш ли си сметка, че Ивон е играла онова страхотно зелено маце в „Стар Трек“?

— Марта, робинята от Орион ли? — не се сдържа Майрън. След което се напъна да вкара разговора в нормалното русло. — Та къде,

казваш, е нашият дилър в момента?

— Преподава френски в прогимназията „Томас Джеферсън“ в Риджуд, Ню Джърси.

ГЛАВА 12

Училищният двор бе току под хълма с гробищата.

Кой ли идиот го бе измислил — да сложи училище, пълно с деца на границата с пубертета, от другата страна на улицата, срещу мястото за последен покой? Та децата да минават буквално всеки ден покрай него и да го гледат. Дали ги притеснява? Дали им напомня, че самите те са простосмъртни и че докато безкрайното време си поеме веднъж само дъх, и те ще остареят и ще се окажат отсреща? Или, което бе много по-вероятно, гробището им се струваше някаква абстракция, която няма нищо общо с тях, и толкова са му свикнали, че вече почти не го забелязват?

Училище, гробище — двата крайни жалона на живота.

Все още по костюма на Батгърл, Голямата Синди бе коленичила с приведена глава и свити рамене до един надгробен камък, та отдалеч човек можеше да я сбърка с фолксваген костенурка. Като чу приближаващия се Майрън, хвърли му поглед с крайчеца на окоото и му прошепна „Сливам се“, после продължи да се прави, че ридае над гроба.

— И къде по-точно се намира Конската опашка?

— В училището. Двеста и седма стая.

Майрън огледа сградата.

— Дилър на дрога да преподава френски в прогимназия?

— Така се оказва, господин Болитар. Позорно е, мен ако питаш.

— Абсолютно права си.

— Истинското му име е Джоуел Фишман. И живее в Проспект Парк, недалеч оттук. Женен е, с две деца — син и дъщеря. Преподава френски повече от двайсет години. Няма полицейско досие, с изключение на един случай на шофиране след употреба преди осем години. Преди шест години кандидатствал за градски съветник.

— Съвестен гражданин значи.

— Точно така, господин Болитар.

— А ти как се сдоби с всичките тези сведения?

— Ами в началото се канех да го прелъстя, та да ме отведе у тях. Нали знаеш. На чаршаф много работи се научават. Но си дадох сметка, че няма да ти е никак приятно да се оскверня по този начин.

— Никога не бих ти позволил да използваш тялото си за недостойни цели, Голяма Синди.

— А само за съгрешаване ли?

— Правилно — засмя се Майрън.

— Затова реших да го проследя, като си тръгне от клуба. Прибра се с градския транспорт — последния влак от града, в два и седемнайсет след полунощ. И от гарата отиде пеш до тях си, на Бийчмор Драйв седемдесет и четири. Адреса издиктувах по телефона на Есперанца.

А тя, само с няколко чуквания по клавиатурата, щеше да научи всичко останало. Добре дошли в компютърната епоха, момчета и момичета.

— Друго? — попита я.

— Прякорът на Джоуел Фишман в клуба е Кръш — Сваляча. Майрън завъртя глава.

— А конската опашка е прикачена както се удължават косите.

— Будалкаш ме.

— Съвсем не, господин Болитар. Предполагам, че я носи за дегизировка.

— И сега какво?

— Днес няма часове, а само родителски срещи. Охраната по принцип е усилена, но бас държа, че можеш да минеш за баща, тръгнал на родителска среща. — И закри усмивката си с длан. — Както би казала Есперанца, тия джинси и тоя син блейзър са идеални за случая.

— А мокасините „Ферагамо“? — посочи нозете си Майрън.

Прекоси улицата и се включи в първата група родители, насочили се към входа. Поздрави ги, все едно че ги познаваше отпреди. И те се престориха, че го познават, и отвърнаха на поздрава му. Майрън задържа вратата за една от майките, след това бащата настоя да пропусне пред себе си Майрън, който реагира със сърдечен родителски смях.

Ето така се вписва човек, а не като Голямата Синди.

На бюрото пред охранителя имаше списък на явилите се. Майрън се записа като „Давид Пепе“ и се постара фамилното име да не е особено четливо. Взе карта пропуск, написа на нея „Давид“, а отдолу, с по-дребни букви, „бащата на Мадисън“. Майрън Болитар — човекът с хиляди лица, майстор на дегизировката.

Открай време се знае, че държавните училища изобщо не се променят, само ни се струват по-малки. Правилото важеше с пълна сила и тук: линолеум по пода, метални шкафчета, дървени врати с армирано стъкло на класните стаи. Спря се пред 207-а стая. Но не можеше да надникне вътре заради залепения на прозорчето надпис: „Reunion en cours. Ne pas deranger“^[1]. Майрън не беше особено силен по френски, но усети, че второто изречение го моли да изчака.

Огледа се, но не откри окачен график на родителските посещения. Взе да се чуди как да уплътни времето си. Пред повечето врати имаше по два ламинирани ученически стола — яки и практични на вид, но предлагащи не повече удобство от едни прашки от туид. Замисли се дали да не седне, но какво щеше да стане, ако се появеше следващата двойка родители?

Затова прецени, че ще е по-добре да се размотава по коридора и да държи вратата под око. Беше 10:20 ч. Предполагаше се всяка среща да трае по четвърт час, не повече от половин час. Минимум по десет минути на ученик. Така че във всички случаи следващата среща трябваше да започне в десет и половина. И ако никой не се появеше до 10:28 ч. да речем, Майрън щеше да се опита да влезе в десет и половина.

Майрън Болитар — царят на планирането.

Обаче в 10:25 ч. се появиха нови родители, след което равномерният родителски поток не спря чак докъм обяд. За да не прави впечатление с размотаването си, след началото на поредната среща Майрън слизаше на долния етаж, криеше се из тоалетните, задържаше се по стълбищата. Взе да го мъчи сериозна скука. Направи му впечатление, че повечето бащи носеха сини блейзъри и дънки. Време му беше май да осъвремени гардероба си.

Най-последно към обяд се получи пролука. Майрън стоеше пред вратата и се усмихна на излизащите родители. До този момент не беше успял да зърне Джоуел Фишман, който си седеше в стаята и изчакваше родителите да си тръгнат, а когато новодошлите почукваха, се провикваше отвътре: „Entrez“.

Така че Майрън почука, след като му дойде редът, но не получи отговор. Пак почука. Пак тишина. Завъртя топката на бравата и отвори. Фишман седеше зад катедрата, захапал сандвич. Пред него имаше и кен кока-кола, и плик чипс. Конската опашка изглеждаше съвсем различен без... във... конската си опашка. Избелялата му жълта риза с къси ръкави бе толкова тънка, че отдолу личеше потникът му. Върху ризата му имаше една от ония вратовръзки с дечица на УНИЦЕФ, които бяха върхът на модата през 1991 г. Косата му бе късо подстригана и срасана на път. Изобщо имаше типичния вид на прогимназиален учител по френски и нищо общо с дилъра на дрога от нощния клуб.

— С какво мога да съм ви полезен? — попита Фишман с видимо раздражение. — Родителските срещи продължават след един часа.

Явно и тоя се беше подвел по хитрата му дегизировка.

— Глад за сол ли те мъчи? — посочи Майрън чипса.

— Моля?

— Като след друсане. Иде ти целия наведнъж да погълнеш, а?

— Моля?

— Остроумен намек за... няма значение. Казвам се Майрън Болитар. И искам да ти задам няколко въпроса.

— Кой?

— Майрън Болитар.

Мълчание. Майрън едва се удържа да не изтръби триумфално „Та-дааа“. Все пак ролята му бе на зрял човек.

— Познаваме ли се? — попита Фишман.

— Ти мен — не.

— Нямам дете с такава фамилия в нито един от класовете си. Да не би да търсите колежката ми по френски, госпожа Парсънс? Тя е в двеста и единайсета стая.

Майрън затвори вратата зад гърба си.

— Не ми трябва никаква госпожа Парсънс. Търся Кръш.

Фишман зяпна с пълна уста. Майрън прекоси стаята, грабна родителския стол, завъртя го и седна мачовски с облегалката пред себе си. Господин Заплаха.

— При повечето мъже конската опашка е признак на кризата на средната възраст. Но трябва да призная, че на теб, Джоуел, ти отива.

Фишман успя да преглътне залька си. Риба тон, ако се съдеше по миризмата. С пълнозърнест хляб, както забеляза Майрън. И маруля, и домати. И се запита дали някой му го е приготвил, или сам си го е сглобил, след това се запита защо ли вечно си задава подобни въпроси.

В желанието си да спечели време Фишман се пресегна към кена с колата и отпи.

— Не разбирам за какво говорите.

— Виж какво: искам една услуга от теб, и то — съвсем незначителна — рече Майрън. — Дай да си спестим дребните отрицания, а? Ще икономисаме сума ти време и няма да забавим родителите, които ще пристигнат в един.

И му подхвърли една от снимките от нощния клуб.

— Не съм аз — отрече Фишман, след като й хвърли бърз поглед.

— Ти си, Кръш.

— Тоя тук е с конска опашка.

— Току-що те помолих за съвсем дребна услуга — въздъхна Майрън.

— Полицай ли сте?

— Не съм.

— На такъв въпрос сте длъжен да отговорите истината — каза онзи. Кое не беше съвсем така, но Майрън не си направи труда да го поправи. — И много съжалявам, но май ме бъркате с някой друг.

На Майрън му идеше да се пресегне през катедрата и да чукне оня по тиквата.

— Снощи в „Три Даунинг“ забеляза ли една едра жена с костюм на Батгърл?

Фишман нищо не каза, но си личеше, че от него нямаше да излезе добър покерджия.

— Тя те е проследила до вас. Така че знаем всичко за посещенията ти в клуба, за това, че си дилър на дрога, и за...

Точно в този момент Фишман извади револвера от чекмеджето.

Внезапното действие свари Майрън неподготвен. Едно, че не очакваше училището да е в съседство с гробище, но още по-малко пък очакваше и учител да му извади пищов наред класната стая. Грешка. Свалил беше гарда от прекалена самоувереност. Сериозна грешка.

Фишман се приведе рязко през катедрата и навря оръжието на сантиметри от лицето на Майрън.

— А си мръднал, а съм ти пръснал черепа.

Когато на човек му насочат пистолет, целият му свят е склонен да се свие горе-долу до размера на дулото на въпросния пистолет. И ако за пръв път му се случва пистолетът да е насочен в лицето му на нивото на очите, вижда единствено това дуло. Изведнъж то става целият му свят. И го парализира. Пространството, времето, измеренията, сетивата престават да са жизнени фактори. От значение остава само черният кръгъл отвор.

Стой мирен, заповяда си Майрън. Забави хода на времето.

Онова, което последва, му отне по-малко от секунда.

Първо: изчисли наум „тоя ще дръпне ли спусъка?“. Погледна покрай дулото очите на Фишман — широки и влажни, лицето му лъснало. На всичко отгоре беше извадил пищова в класна стая, докато в училището все още се намираха хора. Ръката му трепереше. Пръстът му опираше върху спусъка. Като сборуващ всичко това, стигаш до простата истина: тоя е луд и като нищо може да те гръмне.

Второ: прецени противника. Фишман е женен учител с две деца. Факт, който не се променя от това, че нощем ходи в някакъв модерен клуб и се прави на дилър. Вероятността да е минал през някаква форма на военно обучение е крайно минимална. Да не говорим за съвсем аматьорското му поведение: надвесил се над катедрата, с нарушено равновесие, та да навре пистолета във физиономията на Майрън.

Трето: реши какво ще предприемеш. Представи си го наум. Ако нападателят не е наблизо, ако е на някой и друг метър от теб или чак в далечния край на помещението, на практика нямаш никакъв избор. Нямаш шанс да го обезоръжиш, независимо какви бойни изкуства си гледал на кино. Налага се да го изчакаш. Това все още си оставаше вариант „А“ — Майрън да застине неподвижен. Кое и се очакваше да направи. Да се опита да го забаламоса с приказки. Все пак намираха се в училище, а да гръмнеш с пистолет на такова място трябва да си не само луд, ами напълно превъртял.

Но ако си човек като Майрън, ако притежаваш рефлексите на професионален спортист, плод на дългогодишни тренировки, можеш да разгледаш реално и вариант „Б“ — да обезоръжиш противника. Но избереш ли „Б“, място за колебания няма. Трябва да го изпълниш мигновено, преди другият да е осъзнал осъществимостта му и да се е отдръпнал или да е заострил вниманието си. За момента, през частицата от секундата, в която бе извадил пистолета и бе креснал на Майрън да не мърда, Джоуел Фишман все още бе под влиянието на притока от адреналин, а той води до...

Четвърто: действай!

Колкото и нелогично да звучи — но ако се замислиш, съвсем не липсва логика — да обезоръжиш човек с пистолет е много по-лесно, отколкото ако държи в ръката си нож. При посягането към ножа можеш да си срежеш ръката. Много е трудно да хванеш нож. Понеже трябва да се прицелиш в китката или лакътя, а не в самото оръжие. И толерансът за грешка е минимален.

Според Майрън отнемането на огнестрелно оръжие от противник се състоеше от две фази. Първо, докато Фишман не бе успял изобщо да реагира, Майрън рязко премести тялото си извън предполагаемата траектория на куршума. Разстоянието всъщност е много малко и не изисква кой знае колко усилия. Достатъчно му бе светкавично да полегне надясно — към по-силната си ръка. Сега вече, в зависимост от вида на оръжието, може да се прибегне към ред сложни изпълнения. Според едни най-добре е да затиснеш с палец ударника, та оръжието да не може да гръмне. Майрън обаче по принцип отхвърляше подобна възможност. Времето е прекалено малко и се изисква изключителна точност, да не говорим, че докато преценяваш реакцията си, трябва да вземеш предвид и това дали насреща си имаш полуавтоматичен пистолет или револвер и така нататък.

По тази причина Майрън реши да предприеме нещо по-просто. И пак ви умолявам, деца — ако нямате необходимата професионална подготовка и физически данни, недейте опитва това у дома си. Майрън сграбчи пистолета с по-силната си ръка. Ей така, все едно отнема играчка от непослушно дете. Благодарение на превъзхождащата си сила, атлетични заложби, знания по прилагането на вектори и елемента на изненадата, просто се пресегна и взе оръжието. Като в същото

време вдигна лакът и тресна Фишман право в лицето, което го просна върху облегалката на стола му.

Майрън прескочи катедрата и блъсна стола. Фишман се изтърси на пода по гръб. Опита се да излази настрани. Но Майрън му скочи отгоре и седна върху гръдния му кош. Прикова с колене ръцете на Фишман към пода, както батковците обуздават по-малките си братчета. Навици от детинство.

— Ти да не си луд, бе? — озъби му се Майрън.

Никакъв отговор. Майрън му заши два яки шамара. Фишман изпищя от ужас и се сгърчи безпомощен. А Майрън се сети за видеото с Кити, за самодоволната му усмивка, та взе че му изтресе и един мощен юмрук по физиономията.

— Пистолетът не е зареден! — проплака Фишман. — Провери и ще видиш. Моля ти се!

Без да вдига колене от дърпащите се ръце на Фишман, Майрън провери и се убеди, че онзи не лъже. Нямахше нито един патрон. Запокити пистолета в ъгъла на стаята. Сви юмрук за нов удар. Но Фишман вече хлипаше. Не плачеше от страх, а по детски, с пълна сила. Майрън се изтърколи настрана, все така нащрек, в случай че онзи си наумеше да го изненада.

А Фишман се сви на малка топка. И взе да разтърква очи с юмручета. Майрън зачака.

— Извинявай бе, човек — успя да вмести между хлипанията си Фишман. — Ама много ме стресна. Наистина ти се извинявам.

— Да, ама ми извади пищов.

— Обърках се — повтори оня. — Не разбираш ли? Нервите ми са опънати докрай.

— Джоуел?

Оня не спираше да подсмърча.

— Джоуел? — Майрън му плъзна нова снимка по пода. — Виждаш ли тая жена?

Онзи не снемаше ръце от очите си.

Майрън умишлено придаде грубост на гласа си:

— Погледни я, Джоуел!

Фишман бавно свали ръце. Лицето му бе омазано със сълзи, а вероятно и със сополи. Печеният манхатънски дилър Кръш обърса с

ръкав лицето си. Майрън се опита да го изчака, но оня само се блещеше на снимката.

— Ти се срещна с тази жена само преди няколко вечери в „Три Даунинг“ — каза Майрън. — И само да си посмял да ми разправяш, че не знаеш за какво става дума — ще си сваля обувката и с нея ще те напердаша. Разбра ли ме?

Фишман кимна.

— Помниш я, нали така?

— Погрешна представа имаш — затвори очи Фишман.

— Това никак не ме вълнува. Знаеш ли как се казва?

— Не знам дали следва да ти отговоря.

— Обувката ми, Джоуел. Като те замлатя с нея, веднага ще си кажеш.

Фишман отново обърса лице и завъртя глава.

— Не ти е в стила.

— Това пък какво означава?

— Нищо. Просто усещам, че повече няма да ме биеш.

Навремето нямаше да усетиш колко бързо щях да те набия, помисли си Майрън. Но в случая Фишман беше прав. Наистина нямаше намерение да го бие повече.

А като забеляза, че Майрън се колебае, Фишман го попита:

— Имаш ли понятие какво е да си наркоман?

Олеле, тоя пък накъде заби сега?

— Да, Джоуел, имам.

— От личен опит ли?

— Не. Да не искаш да кажеш, че си наркоман, Джоуел?

— Не. По-точно, употребявам от време на време. Но не там е работата. — И неочаквано килна глава, като учител, любопитен да чуе отговора на въпроса си. — Знаеш ли кога един наркоман най-сетне ще потърси помощ?

— Когато стане неизбежно.

А онзи се захили, сякаш получи правилния отговор. От Майрън Болитар — отличника на класа.

— Точно така. Когато ножът опре до кокала. Точно така стана и сега. Вече го съзнавам. Давам си сметка, че имам проблем и че ми се налага да прибягна до помощ.

Майрън се спря в последния миг да не каже нещо остроумно. Започне ли да говори човекът, от когото търсиш някакви сведения, най-добре е да го оставиш да приказва.

— Конструктивно намерение — рече, едва сдържайки отвращението си.

— Имам две деца. И прекрасна съпруга. Чакай да ти ги покажа.

И посегна към джоба си. Коего накара Майрън рязко да се приближи. Фишман кимна, забави движенията си и извади връзка ключове. И подаде на Майрън един от ония ключодържатели със снимка. Семейна фотография, направена, ако се съдеше по фона, в увеселителния парк „Сикс Флагс“. От едната страна на семейството стоеше зайчето Бъгс, а от другата — Чурулик-пиленце. От красотата на госпожа Фишман наистина можеше да ти спре дъхът. Джоуел беше застанал на едно коляно, от дясната му страна стоеше момиченце на пет-шест години с руси коси, с една от ония широки усмивки, които са толкова заразни, че Майрън усети как и ъгълчетата на собствените му устни се извиват нагоре. От другата страна на Джоуел стоеше момченце, с около две години по-малко от момиченцето. Момченцето се срамуваше и почти бе скрило лице в рамото на татко си.

— Разкошни деца. — Майрън му върна ключодържателя.

— Благодаря.

А Майрън се сети за нещо чуто отдавна от баща му: човек има невероятната способност сам да си обърка напълно живота. На глас обаче каза:

— Ти си едно тъпо говедо, Джоуел.

— Болен съм — поправи го онзи. — И точно там е разликата. Че искам да се поправа.

— Докажи ми го.

— Как?

— Дай ми знак, че искаш да се промениш, като ми разкажеш за жената, с която се срещна преди три нощи.

— Каква гаранция имам, че няма да й сториш нещо лошо?

— Същата, която ти подсказва, че няма да си сваля обувката и да те набия с нея.

Джоуел Фишман погледна ключодържателя си и пак се разплака.

— Джоуел?

— Честна дума — искам да оставя всичко това зад гърба си.

— Разбирам те.

— И ще го направя, кълна се в Бога. Ще потърся помощ. И ще стана най-добрият баща и съпруг на света. Само да ми се даде възможност. Нали ми вярваш?

На Майрън започваше да му се повдига.

— Вярвам ти.

— Защото... Не ме разбирай погрешно. Обичам живота. Обожавам семейството и децата си. Но в продължение на осемнайсет години ми се налага да се вдигам всяка сутрин и да идвам в това училище да преподавам френски на прогимназистите. Кое то те ненавиждат. И не внимават в час. В началото си представях нещата коренно различни: ще ги уча на този прекрасен език, който обожавам. А се оказа съвсем друго. На тях им е все тая, стига да вържат прилична оценка и да преминат в по-горен клас. Нищо повече. Година след година. Една и съща рутина. С Ейми едва свързваме двата края. Все едно и също — ден след ден, година след година. Пълна тъпотия. И какво ще ни донесе утрешният ден? Пак същото, пак тази тъпотия, докато умра.

Млъкна и се извърна настрана.

— Джоуел?

— Обещай ми — приплака Джоуел. — Обещай ми, че ако ти помогна, няма да ме изпортиш. — „Да ме изпортиш“. Като учениче, хванато да преписва на контролното. — Дай ми шанс, умолявам те. Заради децата ми.

— Ако ми кажеш всичко, което знаеш за тази жена, няма да те изпортя — рече Майрън.

— Заклеваш ли се?

— Заклевам се.

— Запознахме се преди три вечери в клуба. Тя търсеше доза. Аз ѝ я уредих.

— Под „уредих“ имаш предвид, че ти лично я снабди с дрогата.

— Да.

— Друго?

— Друго нищо.

— Каза ли ти името си?

— Не.

— Телефонен номер да ти е дала? В случай, че пак ѝ потрябваш?

— Не. Не ми даде. Това е всичко. Съжалявам.

Майрън обаче отказваше да му повярва.

— Колко ти плати?

— Моля?

— За дрогата, Джоуел. Колко пари ти даде?

Някаква сянка прекоси лицето му. Майрън я долови. Сега ще го излъже.

— Осемстотин долара — рече Фишман.

— Кеш?

— Да.

— Искаш да кажеш, че тя носеше осемстотин долара у себе си?

— С „Виза“ и „Мастеркард“ не работим — изсмя се фалшиво

Джоуел. — Носеше ги, естествено.

— И къде ти предаде парите?

— Още в клуба.

— Когато й връчи дрогата ли?

Онзи присви леко очи.

— Разбира се.

— Джоуел?

— Какво?

— Нали помниш снимките, които ти показах?

— Е, и?

— Снети са от видеозапис, направен с охранителна камера — обясни Майрън. — Усецаш ли накъде бия?

Фишман пребледня.

— Най-грубо казано — добави Майрън, — на него се вижда размяна на флуиди, а не кеш.

И Джоуел Фишман пак ревна. Допря длани като за молитва, стиснал ключодържателя, все едно е молитвена броеница.

— Ако ще ме лъжеш, не виждам защо аз трябва да се придържам към обещанието си.

— Ти не ме разбираш.

Пак до „разбирането“ опряха.

— Срам ме е от онова, което направих. Отвратително е. Затова исках да ти го спестя. Понеже то нищо не променя. Не я познавам. И не знам как можеш да се свържеш с нея.

И пак взе да вие, само че вече стиснал ключодържателя като самакитка, против вампири. Майрън зачака и прецени какви варианти му остават. Изправи се, прекоси стаята и сложи пистолета в джоба си.

— Мисля да те предам на полицията, Джоуел.

— Какво? — моментално престана да реве онзи.

— Не ти вярвам.

— Самата истина ти казвам.

Майрън сви рамене и посегна към топката на бравата.

— Но не ми помагаш. Както се бяхме договорили.

— Какво мога да направя? Нищо не знам, казвам ти. За това ли искаш да ме накажеш?

— Огорчен съм — сви отново рамене Майрън. И завъртя топката.

— Чакай.

Майрън не го изчака.

— Изслушай ме, моля ти се. Само за секунда.

— Нямам време.

— Обещавах ли нищо да не кажеш?

— Какво имаш да ми съобщиш, Джоуел?

— Номерът на мобифона й. Ти само си спази обещанието, окей?

[1] Среща. Моля, не безпокойте (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

— Мобифонът е с предплатена карта — каза Есперанца. — Изключено е да разберем на какъв адрес се води.

По дяволите. Майрън изкара форд тауруса от гробището. Голямата Синди едва се беше натикала на седалката и човек можеше да си помисли, че въздушната възглавница се е надула. Мдааа: форд таурус. Цвят зелен металик на име „Атлантис“. Когато Майрън минава, супермоделите припадат от възторг.

— Закупен е от магазин на „Т-Мобайл“ в Едисън, Ню Джърси — добави Есперанца. — Платен в брой.

Майрън тръгна да прави обратен завой. Време беше да поиска още една услуга от Джоуел Фишман. Старият Кръш щеше да умре от радост, като го види.

— И още нещо — рече Есперанца.

— Слушам те.

— Помниш ли оня странен символ до постинга „Не негово“?

— Да?

— Нали ти ми даде идеята да го пусна на фен страницата на „Хорс Пауър“ да видя дали някой няма да го познае. Обади ми се някоя си Ивлин Стакман, но не желае да го обсъжда по телефона.

— Защо?

— Не ми каза. Но тя държи да се срещнем лично.

— Само заради някакъв си символ ли? — направи кисела физиономия Майрън.

— Точно така.

— Защо не се заемеш ти? — попита Майрън.

— Ти не слушаш какво ти говоря — каза Есперанца. — Казах „тя“ — в смисъл „нежелаеща да приказва жена“.

— Аха! — досети се Майрън. — И ти смяташ, че с лукавство и мъжки чар ще успея да я накарам да проговори?

— Да — рече Есперанца. — Да пробваме този вариант.

— Ами ако е гей?

— Бях останала с впечатлението, че твоето лукавство и мъжки чар действат на всякакви предпочитания.

— Ама да, разбира се. Виноват.

— Ивлин Стакман живее във Форт Лий. Ще ти уредя среща за днес следобед.

И затвори телефона. Майрън угаси двигателя.

— Да вървим — каза на Голямата Синди. — Ще се представим за родители на прогимназист.

— Ура! — Но после Голямата Синди май поразмисли. — Чакай малко. Момче ли е или момиче?

— Ти какво предпочиташ?

— Каквото и да е, стига да е здраво.

Върнаха се в училището. Пред класната стая чакаха двама родители. Като по поръчка, Голямата Синди пусна ред сълзи и им разправи, че „малката Саша“ имала „спешен проблем по френски“, който нямало да отнеме повече от секунда. Майрън се възползва от диверсията, за да влезе сам в стаята. Нямаше смисъл да стряска Джоуел с появата на Голямата Синди.

Никак не се изненада, че Джоуел Фишман не се зарадва на присъствието му.

— Какво пак искаш, по дяволите?

— Да ѝ се обадиш и да си уредиш среща с нея.

— От какъв зор да се срещаме?

— Ами... откъде да знам? Направи се на дилър, който се интересува дали не ѝ трябва още дрога.

Джоуел се намръщи. И тъкмо да възрази, Майрън завъртя глава. Джоуел пресметна пъргаво, че най-лесно ще се отърве, ако му угоди. Извади клетъчния си телефон. Записал я бе сред контактите си като „Кити“, без фамилно име. Майрън приближи ухо до телефона. И когато чу плахото, боязливо „ало“ от отсрещната страна, лицето му помръкна. Нямаше съмнение: гласът беше този на снаха му.

Фишман изигра ролята си безупречно, като истински социопат. Попита я не иска ли пак да се видят. Тя каза „да“. Майрън му кимна. И Фишман каза:

— Добре. Много гот. Ще дойда до вас. Кажи ми адреса си.

— Няма да стане — рече Кити.

— Защо?

И тогава Кити прошепна нещо, от което сърцето на Майрън се смрази.

— Синът ми си е у дома.

Фишман обаче се оказа талант. Предложи да не ходи до тях, само да ѝ предаде „пакета“ на място по неин избор, но Кити продължаваше да се дърпа. Накрая се договориха да се срещнат близо до детската въртележка при мола „Гардън Стейт Плаза“ в Парамус. Майрън погледна часовника си. Имаше достатъчно време да поговори с Ивлин Стакман за символа на постинга „Не негово“, преди да се върне за срещата с Кити.

И се запита какво всъщност ще направи след това — след като се срещне с Кити. Дали да скочи и да ѝ се скара? Или да започне с внимателни въпроси? Или изобщо да не се появи. Дали пък няма да е най-добре да накара Фишман да ѝ се обади, след като тя се появи, и да отмени срещата им, та да може да я проследи до дома ѝ?

Половин час по-късно Майрън паркира колата пред скромен тухлен нос в близост до Лемойн авеню във Форт Лий. Голямата Синди остана в колата и взе да човърка айпода си. Майрън тръгна по алеята към къщата. Ивлин Стакман му отвори още преди да успее да позвъни. Изглеждаше към петдесетгодишна, със ситни рошави къдрици, които му напомниха за Барбара Страйсънд в „Роди се звезда“.

— Госпожа Стакман? Казвам се Майрън Болитар. Благодаря ви за поканата.

Тя го пусна да влезе. Във всекидневната имаше протъркан зелен диван, пиано от светло черешово дърво и плакати от концерти на „Хорс Пауър“. Единият беше от първото им шоу в „Холивуд Боул“ преди повече от две десетилетия. Имаше автографи и от Лекс Райдър, и от Гейбриъл Уайър. А посвещението, с почерка на Гейбриъл, гласеше: „На Хорас и Ивлин — много сте готини и двамата“.

— Уау! — възхити се Майрън.

— Вече ми предложиха десет хиляди долара за него. Не че не ми трябват пари, но... — И млъкна. — Проверих ви в „Гугъл“. Но не бях чувала за вас, понеже не се интересувам от баскетбол.

— А и то беше много отдавна.

— Но разбирам, че сега сте мениджър на Лекс Райдър.

— Само негов представител. Кое то е малко по-различно. Но е факт, че работя с него.

Тя обмисли чутото.

— Елате с мен. — Отведе го до стълбите към мазето. — Съпругът ми Хорас беше всъщност истинският техен фен.

Малкото обзаведено мазе беше толкова ниско, че Майрън трябваше да стои приведен. Като се изключеха сивият футон и старият телевизор върху черната масичка от фибростъкло, всичко останало бе нещо като храм на „Хорс Пауър“. Сгъваемата маса, от онези, които се прилепват към масата в столовата, когато се съберат повече гости, бе отрупана с всякакви вещи, свързани с „Хорс Пауър“: снимки, обложки на албуми, нотни листа, реклами за концерти, перца за китара, палки за барабани, ризи, кукли. Майрън разпозна една от черните ризи с копчета тик-так.

— Гейбриъл беше с нея на един концерт в Хюстън — рече тя.

Имаше и два сгъваеми стола. Плюс няколко снимки от таблоиди на тема „Папараци засичат Уайър“.

— Съжалявам, че всичко е в такъв безпорядък. Но на Хорас сърцето му се разби след онази трагедия с Алиста Сноу. Той беше инженер, способен математик и любител на загадките и с особено удоволствие изучаваше папарашките снимки на Гейбриъл. Тези тук всичките са фалшиви. — Тя посочи материалите от жълтата преса.

— В какъв смисъл?

— Хорас неминуемо намираше начин да докаже, че човекът на снимката не е Гейбриъл. Ето тази например. Гейбриъл Уайър имаше белег отгоре на дясната си длан. А Хорас се сдоби с оригиналния негатив и го увеличи. Никакъв белег. Към тази тук пък приложи някакво математическо уравнение — не ме питайте кое и как — и изчисли, че човекът носи обувки четирийсет и трети номер, а Гейбриъл Уайър носеше четирийсет и шести.

Майрън кимна, но нищо не каза.

— Сигурно подобно вманиачаване ви се струва странно.

— Не съвсем.

— Някои мъже следят отборни спортове, ходят по конни надбягвания или колекционират марки. Хорас обожаваше „Хорс Пауър“.

— А вие?

— Може да се каже, че и аз им бях фен — засмя се Ивлин. — Но не до такава степен като Хорас. И все пак всичко правехме заедно.

Отсядахме на палатка преди концерта им. Слушахме песните им в полумрак и се мъчехме да проумеем истинския смисъл на думите им. Може да ви се струва незначително, но какво ли не бих дала само за още една такава нощ.

По лицето ѝ пропълзя сянка. Майрън се запита дали да задълбае в тази насока и реши, че вероятно ще е най-добре.

— Какво стана с Хорас? — попита.

— Почина през януари — каза тя със стегнато гърло. — Сърдечен удар. Както си пресичал улицата. Хората помислили, че го е блъснала кола. А той просто рухнал на зебрата и починал. Ей така — за един миг. А беше само на петдесет и три. Влюбихме се още в гимназията. В тази къща две деца отгледахме. И крояхме планове за старините си. Аз току-що се бях пенсионирала като пощенски служител и си правехме сметката да тръгнем да пътешествуваме.

Хвърли му една бърза усмивка в смисъл „какво да се прави“ и извърна очи. Всеки носи своите си белези, кошмари и призраци. Всеки се движи, усмихва се и се преструва, че всичко му е наред. Проявяваме учтивост към околните, правим им път, редим се на опашка в супермаркета и се стремим да прикрием болката и отчаянието си. Работим всеотдайно, кроим планове, но в повечето случаи всичко отива по дяволите.

— Моите съболезнования — рече Майрън.

— Не биваше да засягам тази тема.

— Няма лошо.

— Знам, че трябва да се отърва от всички тези неща. И все се каня да ги продам. Но нещо вътре в мен ме възпира.

И понеже не се сещаше какво друго да каже, Майрън прибягна към класическото „Разбирам ви“. Тя успя да се усмихне наново.

— Вас всъщност ви интересува онзи символ.

— Да, ако не възразявате.

Ивлин Стакман отвори кантонерката в другия край на стаята.

— Хорас много държеше да разбере смисъла му. Взе да се рови в разни санскритски и китайски йероглифи. Но така и не успя да стигне до същността му.

— Кога за пръв път го видяхте?

— Символът ли? — Ивлин бръкна и извади нещо като обложка на компактдиск. — Известен ли ви е този албум?

Майрън огледа подадения му картон. Дизайн, ако това беше точната дума, за обложката на албум. Която до момента не беше виждал. Най-отгоре пишеше LIVE WIRE. А отдолу, с по-дребен шрифт: Хорс Пауър ЛАЙВ В МЕДИСЪН СКУЕЪР ГАРДЪН. Не надписът обаче го впечатли, а необичайната фотография под него на Гейбриъл Уайър и Лекс Райдър: двамата застанали с гръб един към друг, снимани голи от кръста нагоре, с кръстосани пред гърдите ръце. Лекс вляво, Гейбриъл вдясно, извърнали глави да изгледат със сериозни погледи бъдещия купувач на албума им.

— Канеха се да издадат този „лайв“ албум току преди трагедията с Алиста Сноу — обясни Ивлин. — Вие не сте ли били с тях по онова време?

— По-късно се включих — завъртя глава Майрън.

Не можеше да откъсне очи от снимката. И Гейбриъл, и Лекс имаха грим по очите. Пространството на снимката беше поделено по равно между двамата, дори с леко предимство за Лекс, тъй като погледът автоматично се насочва първо наляво, и въпреки всичко човек оставаше с неизбежното чувство, че очите му са привлечени едва ли не тотално от Гейбриъл Уайър, като че някакъв прожектор осветяваше тъкмо неговата половина от снимката. С цялото си хетеро уважение, Майрън не можеше да отрече, че Гейбриъл е дяволски красив. Погледът му не само изпепеляваше, но те и зовеше, настояваше за вниманието ти, държеше да предизвика реакцията ти.

Преуспелите музиканти поначало са силни личности; суперзвездите на рока обаче, подобно на онези в спорта и сценичното изкуство, притежават и определени нематериални качества. Именно благодарение на тях Гейбриъл бе израснал от музикант в легенда на рока. У него имаше някаква почти свръхестествена харизма, която те обладаваше от сцената или при лична среща, но се усещаше дори и от тази никога непубликувана снимка. И не се дължеше само на хубостта му. Глеещият му поглед излъчваше и чувственост, и трагизъм, и гняв, и интелигентност. Принуждаваше те да го слушаш. И да копнееш да знаеш повече за него.

— Разкошен е, нали? — попита Ивлин.

— Да.

— Вярно ли е, че лицето му се е съсипало?

— Не знам.

В сравнение с Гейбриъл, Лекс сякаш се мъчеше в същата поза: скръстените му ръце бяха напрегнати, все едно беше стегнал тайно бицепсите си. Имаше вид на съвсем обикновен мъж, с невзрачни черти, но ако изобщо му обърнеш внимание, човек постепенно започваше да си дава сметка, че тъкмо той, Лекс, е разумният, постоянният, стабилният член на дуета. Или, казано просто: по-скучният. Лекс беше земното „ин“, допълващо хипнотичното летливо „ян“ на Гейбриъл. Но като си помислиш, всяка оцеляла през годините група се нуждае именно от такова равновесие.

— Не виждам тук символа обаче — каза Майрън.

— Така и не стигна до обложката — заби пак в кантонерката Ивлин. Извади кафяв плик с омотана около него връвчица. Хвана връвчицата и я заусуква с палец и показалец. Спря се и вдигна очи. — Още не съм убедена, че искам да ви го покажа.

— Госпожо Стакман?

— Наричайте ме Ивлин.

— Ивлин. Предполагам, известен ви е фактът, че Лекс е женен за Сузи Т.

— Разбира се.

— Някой се мъчи да им причини неприятности, на нея и на Лекс. А аз се мъча да открия кой е този човек.

— И смятате, че символът ще ви подскаже отговора?

— Напълно възможно е.

— Имате вид на свестен човек.

Майрън зачака.

— Казах ви вече, Хорас беше запален колекционер. Най-вече на уникати. Преди няколко години му се обади Кърк Бърджис, фотографът. Направил снимката, която търсите, само седмица преди смъртта на Алиста Сноу.

— Окей.

— Тя, естествено, не е единствената фотография от този ден. Имали са дълга фотосесия. И понеже Гейбриъл вероятно е целял и нещо по-фрапантно, на част от снимките е гол. Помните ли как преди няколко години частен колекционер закупи порнофилм с Мерилин Монро, та никой друг да не го гледа?

— Помня.

— Същото стана и с Хорас, така да се каже. Взе че изкупи всички негативи. Не че можехме да си го позволим на оня етап, но както вече ви изтъкнах, той се беше отдал напълно на страстта си. А тази — посочи обложката за албума в ръката му — първоначално беше снимка в цял ръст. По-късно я изрязаха.

Отвори кафявия плик, извади снимка и я подаде на Майрън. Двата бяха снимани в профил, голи наистина, но всичко беше направено с такъв вкус, че сенките служеха за смокинови листа.

— Пак не го виждам.

— Забележете петното в горния край на... бедрото на Гейбриъл, така да се каже.

И му подаде друга снимка, увеличение на част от първата. Там вече се виждаше — от вътрешната страна на дясното бедро, току до едва ли не легендарните слабини на Гейбриъл: татус.

И то татус, който по нищо не се различаваше от символа до постинга „Не негово“ на „Фейсбук“ страницата на Сузи Т.

ГЛАВА 14

Все още му оставаха два часа до срещата с Кити пред мола. Докато пътуваха към автобусната спирка до моста „Джордж Вашингтон“, Майрън разказа на Голямата Синди какво бе научил от Ивлин Стакман.

— Любопитно — отбеляза Голямата Синди.

— Кое?

Тук Голямата Синди направи опит да се извърне върху седалката си така, че да е с лице към него.

— Както ти е известно, господин Болитар, доста години посветих на това да съм групарка.

Той за пръв път го чуваше. Знаеше обаче, че на върха на славата си, като участничка в „Славните дами на борбата“ по единайсети канал WPIX в района на Ню Йорк, Голямата Синди се бе подвизавала под псевдонима Главатарката Мама. И че като таг тим Главатарката Мама, сиреч Голямата Синди, и Малката Покахонтас — Есперанца — бяха станали междуконтинентални шампионки, каквото и да означаваше там „междуконтинентални“. И играеха ролята на добрите. Малката Покахонтас обикновено трупаше точки с техника дотогава, докато „лошата“ ѝ противничка не решише да наруши правилата — я да ѝ хвърли пясък в очите, я да прибегне до ужасното „чуждо тяло“ или да разсее рефера, та да скочи заедно със съотборничката си на Покахонтас — и щом публиката подивееше от явно безсилното си възмущение, че готината мацка е подложена на подобна въпиеща несправедливост, Главатарката Мама скачаше с мощен рев от най-горното въже да спаси гъвкавата си сладка партньорка, след което, вдигнали възторжената публика на крака, Малката Покахонтас и Главатарката Мама възстановяваха световния ред и, разбира се, запазваха междуконтиненталната си шампионска титла сред таг тимовете.

Невероятно забавление.

— Наистина ли си била групарка?

— О, да, господин Болитар. От най-заклетите.
И пак му запримигва насреца. Майрън само кимна.
— Не знаех.
— С много рок звезди съм правила секс.
— Окей.
— Подчертавам, „с много“, господин Болитар — повдигна тя дясната си вежда.
— Чух.
— Включително с някои от любимците ти.
— Окей.
— Но не съм от ония, дето ще хукнат да разправят за подвизите си по вестниците. Аз съм самата дискретност.
— Чудесно.
— Но ако спомена любимия ти соло китарист на „Дуби Брадърс“?
— Бъди дискретна, Голяма Синди.
— Да. Вярно. Просто исках да те впечатля. Вървах по стъпките на Памела де Бар^[1], Суит Кони^[2] — оная, дето я споменават в парчето на „Гранд Фънк“, нали се сещаш? — и личната ми учителка, Ма Гелан. Чувал ли си за нея?
— Не.
— Ма Гелан се занимаваше с картография на рок звездите. Знаеш ли за какво става дума?
Той положи усилия да не издаде изумлението си.
— Знам, че картографите правят географски карти.
— Точно така, господин Болитар. А Ма Гелан правеше топографски и топологични карти на голите тела на рок звездите.
— А, Ма Гелан! — схвана най-сетне Майрън. — Като Магелан, а?
— Бързо ти загрява реотанът, господин Болитар.
Абе защо всички се надпреварват напоследък по остроумие?
— А картите й са фантастични: изключително подробни и точни. Не е пропуснат нито един белег, пиърсинг, дефект или окосмяване, дори в областите, в които са колосално или недостатъчно надарени.
— Сериозно ли говориш?
— Че как иначе? Нали си чувал за Синтия Пластър Кастър? Дето правеше гипсови отливки на пениси. Между другото, онова, дето го

разправят за фронтмените, че били силно надарени, е абсолютно вярно. С изключение на един от една много известна английска група. Няма да му спомена името де, ама оная му работа е като на котенце.

— И по какъв повод ми разправяш всичко това?

— Много съществен, господин Болитар. Ма Гелан е правила топографска карта и на Гейбриъл Уайър. Разкошен мъж бил, и в лице, и в тяло. Но не е имал никакъв татус. Никъде по тялото си.

Майрън се замисли.

— Снимката, която Ивлин Стакман ми показва, е правена само няколко седмици преди той да стане пълен отшелник. Нима не е възможно да си го е направил след нейното... изследване, така да се каже?

Стигнаха до автобусната спирка.

— Напълно възможно е — призна Голямата Синди. Докато се изтъркаля навън, колата застана и се залюля като в началните кадри на „Семейство Флинтстоун“, когато поднасят на Фред динозавърските ребра. — Искаш ли да поразпитам Ма?

— Ни най-малко. И сигурна ли си, че не искаш да ти поръчам такси да те откара до вас?

— Предпочитам автобуса, господин Болитар.

Фигурата ѝ на защитник в отбор по американски футбол, все още в костюма на Батгърл, се понесе по посока на спирката. Но никой не ѝ обърна капка внимание. Добре дошли в района Ню Йорк — Ню Джърси — Кънектикът. Някой може и да си помисли, че местните хора са студени, безразлични, та дори и невъзпитани. Но истината е, че всъщност са ужасно учтиви. Като поживее в гъсто населен участък, човек се научава да не притеснява околните, да не нарушава правото им на лично пространство. Затова тук може да си заобиколен от народ и пак да си оставен на спокойствие.

Молът „Гардън Стейт Плаза“, с над 18 хектара разгъната търговска площ, се намираше в самия епицентър на търговските молове — Парамус, в щата Ню Джърси. На езика на индианците Ленапе, известни и като Делауер, „Парамус“ означава „плодородни поля“ или „място за поредния мегамагазин“. Квадратурата на търговската площ в Парамус е толкова голяма, че и дума не може да става за сравнение с който и да било друг район на САЩ.

Майрън паркира и погледна часовника си. Имаше цял час до идването на Кити. Стомахът му стържеше. От наличния избор артериите му се втвърдиха: „Чилис“, „Джони Рокет“, „Джос Американ Бар енд Грил“, „Нейтънс Феймъй Хот Догс“, Кей Еф Си, „Макдоналдс“, „Сбаро“ и „Блимп“ плюс „Събуей“, които Майрън поначало смяташе, че са една верига. Накрая се спря на „Калифорния Пица“. Отби учтиво опита на веселия сервитьор да му пробута някакъв ордьовър и след като прецени разните международни варианти на пицата — с ямайско сушено филе, с пиле по тайландски и с патладжан по японски — си избра най-обикновена старомодна пеперони. Сервитьорът се оттегли с разочарован вид.

Молът си е мол. Тукашният имаше гига размери, но най-потискащо беше царящото навсякъде еднообразие: „Гап“, „Олд Нейви“, „Банана Рипъблик“, „Джей Си Пени“, „Нордстром“, „Мейси“, „Брукстоун“, кината Ей Ем Си — все познати титани в търговията на дребно. Е, имаше и магазини със суперсекретна насоченост, като един, който продаваше само свещи, и друг, победител в конкурса за най-идиотски превзето наименование — „Изкуството на бръсненето“. Как изобщо успява подобен магазин да е на печалба? Днес обаче на Майрън най-силно впечатление му правеха смотаните магазинчета будки по средата на коридорите от рода на „Парфюм Палас“ и „Пиърсинг Пагода“. Поне четири бяха посветени на играчки с дистанционно управление и все се намираше някое тъпо хлапе, което нарочно да нацели хеликоптера си в тебе. Точно така: цели четири. А да сте виждали в истинския живот дете с подобна играчка?

И докато си проправяше път към въртележката, забеляза и най-отвратителната, най-измамната от всички измишльотини в мола: група фалшиви „търсачи на таланти и модели“, които на практика спираха всеки срещнат с ококорени очи и викове: „Уау! Тъкмо вас търсим! Искате ли да се явите на кастинг за модели?“. Майрън се застоя да погледа как измамниците на комисиона — най-вече привлекателни жени на не повече от двацет и пет години — обработваха тълпата, стараяйки се не толкова да открият определен типаж, колкото, изглежда, белег от лоботомия по черепа на някой наивник, достатъчно глупав, че да се съгласи да го „приемат“ в „програмата им за издирване“ и да си купи за четиристотин долара „портфейла им с

фотографии“, след което незабавно да започне да позира за големите каталози и да се снима в телевизионните реклами.

Така де. Тази телевизионна реклама да не би да идва в комплект с нигерийска банкова сметка?

Майрън така и не можа да реши кое го потиска повече — безсрамието на тези мошеници, които експлоатираха хорската жажда за слава, или наивността на жертвите им, които дотолкова страдаха от липса на внимание, та бяха готови да налапат стръвта.

Достатъчно. Майрън много добре знаеше, че това е единствено начин да убие време. А му оставаха само петнайсет минути до идването на Кити. Прищя му се да прекара някоя и друга минута в „Спенсърс“ — любимия магазин за сувенири на него и брат му през детството им в Ливингстън, Ню Джърси, със смешните надписи по бирените подложки, разголените мацки по чашките за шот, безопасните сексуални двусмислия и странните, осветени в синьо плакати в дъното. И се сети за последната си среща с Брад и Кити. За онова, което направи тогава. И за объркания наранен поглед в очите на Брад. И за кръвта, която се стичаше между пръстите на Кити.

Тръсна глава да прогони видението и се отдръпна настрана, та тя да не го види първа. Помисли си дали да не скрие лицето си зад някой вестник, но нищо нямаше да направи повече впечатление в един мол, отколкото зачел се във вестник човек.

[1] Pamela des Barres — бивша групарка, понастоящем автор и журналист. — Б.пр. ↑

[2] „Sweet“ Connie Hamzy — групарка, заявила, че е правила секс с много рок звезди, а освен това прочула се с твърдението, че получила предложение за секс и от Бил Клинтън по времето, когато бил губернатор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Частният реактивен самолет на Уин се приземи на единствената писта на летище „Фокс Холоу“. Там го чакаше черна лимузина. Уин целуна целомъдрено стюардесата си Ми и заслиза по стълбичката.

Лимузината го откара до федералния затвор в Луисбърг в Пенсилвания — дом на „най-лошите от най-лошите“ гости на Чичо Сам. Посрещна го пазач, който го заведе до блок „Г“ — отделението с най-строг режим, познат също така под името „Дом на мафиота“. Джон Готи беше лежал там. И Ал Капоне.

Вкараха Уин в залата за посетители.

— Седнете, ако обичате — прикани го пазачът.

Уин седна.

— Длъжен сте да спазвате следните правила — рече пазачът. — Никакво ръкостискане. Никакво докосване. Никакъв физически допир под каквато и да било форма.

— А с език разрешено ли е да се целуваме? — любопитства Уин.

Пазачът се намръщи, но само толкова. Уин беше успял да уреди скоропостижно посещението си. От което пазачът очевидно бе заключил, че е човек със сериозни възможности. На така наречените „затворници от първа и втора фаза“ в Луисбърг са разрешени само видео свиждания. Затворниците от „трета фаза“ можеха да се виждат с посетителите си, но без да ги докосват. Единствено онези от „четвърта фаза“ — а как се влиза в нея, никак не беше ясно — имаха право на „контактни свиждания“ с членове на семействата им. За целите на посещението на Уин, Франк Ейк — бившият ръководен мафиот от Манхатън — бе включен в трета фаза. Кое то напълно устройваше Уин. Физическият допир с човека нямаше нищо общо с целта на посещението му.

Тежката врата се отвори и дори Уин се изненада при вида на едва пристъпващия с оковите си Франк Ейк, облечен в затворнически гащеризон в сигнално оранжево. На върха на славата си — което бе

траяло поне две десетилетия — Франк беше внушителен, печен, смъртоносен бос в стила на мафията от Стария свят: едър мъж с мощен гръден кош, облечен в анцуг от полиестер и велур, каквито и по състезанията с камиони вече не се срещаха. Носеха се слухове, че Мартин Скорсезе искал да снима филм за него и че образът на Тони Сопрано от телевизионната поредица бил донякъде базиран на Франк, с тази разлика, че Франк нямаше нито любещото семейство на Тони, нито неговата получовечност. Името на Франк Ейк всяваше страх. Беше опасен убиец, отнел живота на мнозина, без да му мигне окото.

В затвора обаче човек се свива. Ейк беше отслабнал най-малко с двайсет и пет кила и бе заприличал на крехка суха вейка. Той огледа посетителя си с присвити очи и се опита да му се усмихне.

— Уиндзър Хорн Локуд Трети — рече. — Какво, по дяволите, те носи насам?

— Как си, Франк?

— Не ти ли е все едно?

— Напротив. Винаги съм бил загрижен за благоденствието ти.

Франк Ейк се размя прекалено дълго и силно на думите му.

— Имаш късмет, че не те опатках. Брат ми не ми даваше, нали знаеш?

Уин го знаеше. Надникна в черните му очи и видя пустош.

— Сега съм на „Золофт“ — рече Франк, сякаш бе прочел мислите му. — Представяш ли си? Пазят ме да не се самоубия. Като че ли има някакъв смисъл, как смяташ?

Уин така и не разбра кое да има смисъл — лекарственият препарат или самоубийството, или опитите да бъде предотвратено самоубийството. Пък и му беше все едно.

— Трябва ми една услуга от теб — каза Уин.

— Да не би да си ми бил приятел?

— Не съм.

— Тогава?

— Услуга — повтори Уин. — Един вид: ти на мен, аз на теб.

Франк Ейк подсмръкна и отри лице с някогашната си огромна ръка. И последното окосмяване над челото му беше изчезнало, само отстрани му бяха останали едри туфи. Тъмномаслинената му кожа вече сивееше като градска улица след проливен дъжд.

— И защо смяташ, че може да ми потрябва твоята услуга?

Уин предпочете да не отговаря. Нямахме смисъл да навлиза в подробности.

— Как успя брат ти да избегне подвеждането под отговорност?

— Това ли си дошъл да питаш?

Уин нищо не каза.

— Какво значение има?

— Направи ми удоволствието, Франк.

— Нали го знаеш какъв е Хърман? Има вид на джентълмен. А аз — на италиански селяндур.

— И Готи имаше вид на джентълмен.

— Ни най-малко. Видът му беше на разбойник, облечен в скъпи костюми.

И Франк Ейк се загледа настрана с навлажнени очи. Вдигна наново ръка към лицето си. Започна с поредното подсмърчане, но изведнъж лицето на едрия страшен мъж рухна. И той се разплака. Уин го зачака да си възвърне самообладанието. Ейк поплака още известно време. Накрая попита:

— Не ти ли се намира някоя книжна салфетка?

— Използвай неоновия си оранжев ръкав — предложи Уин.

— Нямах представа какво е да си вътре.

Уин нищо не каза.

— Сам съм по цял ден в килия два на два и седемдесет. По двайсет и три часа на ден. Съвсем сам. Там ям, там сера. Когато ме извеждат за по един час на двора, там няма никой друг. Цели дни минават, без да чуя човешки глас. Понякога се опитвам да говоря с пазачите. Но те и една дума не ми обелват. Ден след ден. Все сам. Една дума няма с кой да си разменя. И така ще е, докато умра. — И пак се разрида.

Уин насмалко да извади въображаемата цигулка, но успя да се въздържа. Човекът говореше. Изпитваше определена нужда да говори. Което можеше да се окаже полезно. И все пак...

— Колко души си очукал, Франк?

Плачът спря за миг.

— Аз сам ли или с поръчаните?

— Както искаш ги брой.

— Лично аз съм убил двайсет, да речем, или трийсет.

Все едно обясняваше колко глоби за неправилно паркиране не е платил.

— С всяка изминала секунда ми става все по-мъчно за теб — каза Уин.

Дори и да се обиди, Франк не го показа.

— Ей, Уин, искаш ли да чуеш една смешка?

Докато говореше, все се привеждаше напред от неистова нужда да разговаря, да осъществява някакъв контакт. Интересно как хората — дори и най-покварените, от рода на Франк Ейк — когато останат сами, жадуват не за друго, а за човешко присъствие.

— Имаш думата, Франк.

— Помниш ли Боби Фърн от моите момчета?

— Ммм, да кажем, че си го спомням.

— Един такъв едър, дебел тип. Надзираваше малолетните мацки из квартала около кланицата.

— Е, и? — подкани го Уин.

— Ти сега ме гледаш как плача тук, нали? Вече не го и крия. Какъв е смисълът, нали? Разбираш какво ти казвам. Така че плача. А истината е, че винаги съм плакал. Усамотявах се някъде и си поплаквах. Още от едно време. И аз не знам защо. Не заради това, че съм причинил мъки някому — напротив, от това ми ставаше хубаво. Но пък един път, както си гледах „Семейни връзки“ — помниш ли го това шоу? С оня, дето сега има треперещата болест?

— Майкъл Джей Фокс.

— Точно той. Обожавах това шоу. Оная, сестричката му Малъри, беше страхотно парче. Та гледам го аз, беше май последният му сезон, и бащата получава сърдечен удар. Нещо ме стисна за гърлото, щото и моят баща така почина. Нали разбираш: знам, че гледам там някаква сапунка, и въпреки всичко изведнъж ревам като някое бебе. Редовно ми се случваше при това. Така че си намирах някакво извинение и се скривах. Не исках никой да ме гледа разреван. Знаеш в какъв свят живееш, нали?

— Знам.

— Та един ден пак така се бях разцивил и точно в тоя момент влиза Боби и ме заварва как рева. — Франк се засмя. — А пък ние с Боби бяхме стари приятели. Сестра му беше първото момиче, което ми позволи да я галя по онова място. В осми клас. Страхотна работа. — И

се загледа нанякъде, отнесъл се в щастливите си спомени. — Та влиза значи Боби и като ме видя да плача, такава физиономия направи: просто не знаеше къде да се дене. После не спря да се кълне, че никому нямало да каже, да не съм се притеснявал, щото и той постоянно плачел. Много го обичах тоя Боби. Добър човек беше. С добро семейство. Затова и реших да не зачеквам повече въпроса.

— Ти открай време си бил великодушен — отбеляза Уин.

— И наистина полагах огромни усилия. Но взех, как да ти кажа... взех да се срамувам или нещо такова, щом срещнех Боби. Не че ми правеше намек или продумваше по въпроса, но и той взе да става нервен в мое присъствие. И не желаше повече да ме погледне в очите. А Боби поначало беше все усмихнат и имаше гръмогласен смях. Но след оня случай, щом се усмихнеше или разсмееше, аз все си имах едно наум, че може и да ми се подиграва. Нали ме разбираш?

— Та взе че го пречука — подсказа Уин.

— Направих му гарота с рибарско влакно — кимна Франк. — Каквото много рядко ползвам. Насмалко да му отрежа главата. Но не смяташ, че е по моя вина, надявам се.

— Може ли изобщо човек да изпита подобни съмнения — разпери ръце Уин.

Франк пак се разсмя прекалено силно.

— Благодаря ти за посещението.

— Да. Чудесно си побъбрихме.

Франк се посмя още малко.

Просто му се приказва, пак си рече Уин. Колко е жалък всъщност. Някогашният едър като канара мъж се беше пречупил, а Уин тъкмо от това смяташе да се възползва.

— Каза, че Хърман имал вид на джентълмен. Че изглеждал благопристоен от теб.

— Да. И?

— Би ли навлязъл в малко повече подробности?

— Че ти нали беше жив свидетел как стояха нещата между мен и Хърман. Хърман искаше да има вид на човек, който уважава законите. Да го канят по изискани партита и да членува в стари клубове за голф като твоя. Затова и се обзаведе с оня хубав офис в многоетажната ти сграда в центъра на града. Влагаше мръсни пари в законни бизнеси и по тоя начин се стремеше да ги изпере. Така че накрая Хърман реши да

не се занимава с нищо друго, освен с хазарт и лихварство. Познай защо.

— Защото при тях насилието е по-малко? — предположи Уин.

— Изобщо не позна. При принудителното събиране на дългове насилие има колкото щещ. — Франк Ейк се приведе напред и Уин усети гнилия му дъх. — Хазартът и лихварството му се струваха законни дейности. Казината се занимават с хазарт и са законни. Банките отпускат заеми и са законни. Кое можеше да му попречи и той да прави същото?

— А ти?

— Аз се занимавах с останалото. Курви, дрога и прочее. Но едно ще ти кажа: хиена да осмуча, ако „Золофт“ не действа по-страхотно и от кокаина. А пък за това, че проституцията била незаконна, хич не ме и зачеквай. Та тя е най-старата професия. Пък и, като се замислиш, има ли мъж, който да не си плаща за секса по един или друг начин?

Уин реши да не спори.

— Та кажи сега за какво си дошъл — усмихна се Франк, но усмивката му продължаваше да действа обезпокоително. За колко ли хора тази усмивка е била последното, което са видели, преди да умрат, запита се Уин. — Или, ако трябва да бъда по-точен: в чий задник си е наврял пръста тоя път Майрън?

Време беше да сложи картите на масата.

— На Еван Крисп.

— Не думай! — ококори се Франк.

— Да.

— Майрън се е спречкал с Крисп?

— Точно така.

— Крисп е почти толкова смъртоносен, колкото си и ти — каза Франк.

— Поласкан съм.

— Значи срещу Крисп сте тръгнали, а? Интересно зрелище ще е.

— Ще ти изпратя дивидито.

Нещо тъмно пробяга по лицето на Франк.

— Еван Крисп — рече бавно — е една от основните причини да съм тук сега.

— В какъв смисъл?

— Ами трябваше да вкарат поне единия от нас — или мен, или Хърман. Нали знаеш как процедурат по РИКО. Трябваше им изкупителна жертва.

Изкупителна жертва, помисли си Уин. Загубил е бройката на хората, които е очукал, включително и един само за това, че го е видял да плаче. Но се чувства като изкупителна жертва.

— Така че въпросът опря до това дали да съм аз, или Хърман. Крисп тогава работеше за Хърман. И изведнъж ония, дето трябваше да свидетелстват против Хърман взеха да изчезват или да се отричат от показанията си. А моите — не. Край.

— Така че опандизиха теб.

— Аз опрах пешкира — уточни Франк.

— А Хърман и до ден-днешен си живее щастливо и в рамките на закона — добави Уин.

— Мда.

Очите им се срещнаха за миг. И Франк кимна съвсем леко на Уин.

— Еван Крисп сега работи за Гейбриъл Уайър — каза Уин. — Чувал ли си за него?

— Как да не съм чувал за Уайър. Музиката му е чиста проба стопроцентова първокачествена дришния. Него ли представлява Майрън?

— Не него, а партньора му.

— Лекс Не-знам-кой-си, ако не се лъжа. И той анти талант.

— Имаш ли някаква представа защо Крисп се е хванал на работа при Гейбриъл Уайър?

Франк се засмя с белите си, ситни като тик-так зъбки.

— Навремето Гейбриъл Уайър не пропускаше курвите и хероина, но най-вече хазарта.

— Разкажи ми, моля ти се — изви вежда Уин.

— Услугата?

— Дадено.

Нито дума повече. Не беше и нужно.

— Уайър бе силно задлъжнял към Хърман — заразправя Франк. — По едно време — става дума за преди много години, преди да започне да се прави на Хауърд Хюз, сиреч преди петнайсетина-двайсет години — дългът му превишаваше половин милион.

Уин се позамисли върху чутото.

— Разправят, че някой бил префасонирал лицето на Уайър.

— Изключено е да е Хърман — завъртя глава Франк. — Чак толкова не е глупав. Уайър и една нота не може да изпее като човек, ама има усмивка, дето от трийсет крачки откопчава сутиен. Изключено е Хърман да е навредил на оня, който му печели хляба.

Отнякъде по коридора долетя писък на мъж. Пазачът до вратата не трепна. Нито пък Франк. Писъкът се усили, но секна изведнъж, сякаш спрял от шалтер.

— Изобщо ли не ти идва наум защо Крисп може да работи за Уайър? — подсети го Уин.

— Съмнявам се, че изобщо работи за Уайър — отвърна Франк. — Мен ако питаш, Крисп е там заради Хърман. Дебне да не би господин Рокендрол да изчезне, без да се е разплатил.

Уин се облегна на стола и кръстоса нозе.

— Един вид, ти смяташ, че брат ти все още си има вземане-даване с Гейбриъл Уайър, така ли?

— Иначе за какво ще му е на Крисп да го следи?

— Аз пък си мислех, че Еван Крисп е взел да се занимава със законосъобразна дейност. И че затова се е цанил на такава добре платена работа като охранител на отшелник.

— Тъхъ. Представям си как точно това си си помислил — усмихна се отново Франк.

— Нима бъркам?

— Нито един от нас не става легитимен, Уин. Само ставаме подвулични. На този свят човек за човека наистина е вълк. Някои ги изяждат, други — не. Всеки от нас, дори и приятелчето ти Майрън, е готов да убие и милион непознати, само и само да опази неколцината, на които държи. И ако някой ти каже нещо друго, да знаеш, че те лъже в очите. Всеки ден го правим, по един или друг начин. Дали да си купиш тоя готин чифт обувки, или да помогнеш с парите си за спасяването на някое гладуващо африканче — всеки път изборът ти е в полза на обувките. Такъв е животът. Всеки един от нас убива, ако смята, че е в правото си. Семейството ти е гладно. Ако убиеш друг, открадваш му хляба и спасяваш децата си. Не го ли убиеш, няма хляб и семейството ти загива. Така че всеки път избираш да извършиш убийство. Богатият обаче няма нужда да убива за хляба си. И затова

решава, че „Не е хубаво да убиваш“, и измисля такива правила, че никой да не го закача и да му вземе милионите хлябове, които пази за себе си и за дебелилото си семейство. Слушаш ли какво ти говоря?

— Моралността е субективно понятие — каза Уин и направи цяло представление от потискането на прозявката си. — Завиждам на философската ти проникателност, Франк.

При което Франк се разсмя.

— На мен ми доставя удоволствие. Нямам кой знае колко посетители.

— Прекрасно. Кажи ми тогава, моля ти се, какво са замислили Крисп и брат ти?

— Истината е, че не знам. Но може би това обяснява откъде са голяма част от парите на Хърман. Когато ония от РИКО ни се нахвърлиха, замразиха всичките ни активи. Хърман обаче доеше пари отнякъде да плаща на адвоката ни и — майната му — на Крисп. Не е изключено да ги е вземал от Гейбриъл Уайър, нали?

— Би ли го попитал?

— Кой, Хърман ли? — И Франк завъртя глава. — Той не идва много често.

— Колко жалко. Като знам колко близки си бяхте.

Точно в този миг Уин усети двойното вибриране на мобифона си — специална настройка изключително за спешни случаи. Извади го, прочете текста и затвори очи.

— Лоша вест? — изгледа го Франк Ейк.

— Да.

— И трябва да си ходиш ли?

— Да — стана Уин.

— Ей, Уин. Ела пак някой ден. Много ми е приятно да си бъррим.

Но и двамата знаеха, че няма да дойде. Жалка работа. Сам по двайсет и три часа в килията. И най-лошият човек на света не заслужава подобно отношение, мислеше си Уин. По-добре го изведи в задния двор, опри пистолета в тила му и му тресни два куршума в черепа. Преди да дръпнеш спусъка, човекът — дори да е пречупен като Франк — ще почне да те моли да го оставиш жив. Винаги така става. Инстинктът за самосъхранение неизбежно се задейства и хората — всички хора — пред лицето на смъртта започват да се молят да живеят.

Но да убиеш животното си остава по ефективно, по-мъдро и, в крайна сметка, по-хуманно.

Уин кимна на пазача и се забърза към самолета си.

ГЛАВА 16

Майрън наблюдаваше как Кити върви боязливо през мола, сякаш земята под нозете ѝ всеки момент може да се продъни. Лицето ѝ беше бледо. Характерните ѝ някогашни лунички бяха избелели, но по нездравословен начин. А тя се свиваше и примигваше така, като че някой бе вдигнал ръка да я удари.

Майрън остана за секунда прикован към мястото си, оглушал от металната акустика на мола, и си спомни ранните ѝ години в тениса, когато Кити бе толкова самоуверена, че направо ѝ личеше каква великолепна съдба я очаква. Спомни си и как заведе Сузи и Кити в един мол като тукашния в един от почивните дни преди турнира в Олбъни. Двете бъдещи величия в тениса се разхождаха из мола като най-обикновени тийнейджърки, отърсили се от необходимостта да се държат като възрастни, и се смееха и разговаряха на висок глас, както правят всички тийнейджърки.

Прекалено банално ли би било да се запита на кой етап нещата тръгнаха надолу?

Очите на Кити се стрелкаха наляво-надясно. Десният ѝ крак взе да потръпва. Майрън трябваше да действа незабавно. Дали да подходи постепенно? Или да я изчака да се върне до колата си? Дали да предизвика пряк спор или нещо по-заобиколно?

Когато Кити се оказа с гръб към него, Майрън тръгна към нея. Забърза се, да не би тя да се извърне, да го познае и да хукне да бяга. Пое такъв курс, че да блокира евентуалния ѝ опит за бягство, и се запъти към ъгъла между „Мейси“ и „Уецълс Прецълс“. Беше само на две крачки зад нея, когато усети вибрирането на блекбърито си. А Кити, сякаш доловила присъствието му, взе да се извъръща към него.

— Радвам се да те видя отново, Кити.

— Майрън? — Тя се отдръпна рязко назад, сякаш ѝ беше зашил шамар. — Какво търсиш тук?

— Трябва да говоря с теб.

Челюстта ѝ провисна.

— Какво... ама ти как ме намери?

— Къде е Брад?

— Чакай! Ти откъде знаеше, че ще съм тук? Нищо не разбирам.

Той веднага ѝ отговори, да не губи време:

— Намерих Кръш. Накарах го да ти се обади и да те викне на тази среща. Къде е Брад, питам те!

— Трябва да си вървя...

Кити понечи да се изсули покрай него, но Майрън ѝ блокира пътя с тяло. Тя пристъпи вдясно. Майрън сграбчи ръката ѝ.

— Пусни ме!

— Каж ми къде е брат ми.

— Защо искаш да знаеш?

Въпросът ѝ го стресна. Не беше готов с отговора.

— Просто да си поговоря с него.

— Защо?

— Как така „защо“? Защото ми е брат.

— А на мен ми е съпруг — изведнъж му се опъна тя. — Какво искаш от него?

— Нали ти казах? Просто да си поговорим.

— Та да му наприказваш още куп измишльотини по мой адрес ли?

— Аз да му наприказвам? Та нали ти самата разправяше... — Безполезно. Успя да се спре. — Виж какво: съжалявам за всичко, което стана. За всичко, което съм казал или направил. Нека оставим тия неща в миналото. Искам да поправа стореното.

Кити завъртя глава. Зад гърба ѝ въртележката тръгна отново. Качили се бяха поне двайсетина дечица, някои от тях — придружени от родители, които стояха прави до кончето, да не би рожбата им да се изтърси. Но повечето наблюдаваха отстрани. Главите им правеха малки кръгчета, да не изпускат от очи скъпоценното чедо. И при завършването на всяка обиколка родителското лице грейваше за пореден път.

— Моля ти се — каза Майрън.

— Брад не желае да те вижда.

Тонът ѝ бе на инатлива тийнейджърка, а от думите пак го заболя.

— Той ли казва така?

Тя кимна. Опита се да улови погледа ѝ, но тя гледаше навсякъде другаде, освен в очите му. На Майрън му се наложи да отстъпи крачка назад и да се абстрахира от емоциите си. Да забрави миналото. Да зареже историята. Да се помъчи да осъществи връзка.

— Ще ми се да върна всичко назад — рече. — Нямах представа колко съжалявам за станалото.

— То вече е без значение. Трябва да си вървя.

Осъществи връзка, заповяда си той. Длъжен си.

— Ти никога ли не си съжалявала, Кити? Не ти ли се е приисквало понякога да се върнеш във времето и да направиш нещо по друг начин, та светът ти да се промени коренно? Все едно в даден момент си свила надясно на светофара, а не наляво. Или си взела тенис ракетата на тригодишна възраст, да речем. Ако не си бях контузил коляното, нямаше да ти стана представител и ти нямаше изобщо да познаваш Брад. Никога ли не си размишлявала върху тези неща?

Колкото и неискрени и измислени да бяха думите му, това не отменяше факта, че са верни. Изведнъж се почувства изцеден. Двамата се застояха вкаменени за миг, наред един притихнал свят, около който върлуваше молът.

Когато Кити проговори, гласът ѝ беше омекнал.

— Тия работи не стават така.

— Кои работи?

— Всеки съжалява за нещо — рече тя, вперила поглед някъде надалеч. — Това не значи, че човек би желал да се върне назад. Ако бях направила ляв вместо десен завой, ако не бях хванала ракета, нямаше да срещна Брад. И нямаше да го има Мики. — При споменаването на сина ѝ очите ѝ се насълзиха. — Така че, независимо от всичко станало, не бих желала да се върна назад и да поставя на риск всичко това. Защото достатъчно е и най-малкото нещо да се промени — да съм изкарала отличен по математика в шести клас, а не „много добър“ — и последвалата от това верижна реакция е щяла да промени един сперматозоид или една яйцеклетка, и Мики пак нямаше да го има. Не разбираш ли?

Споменаването на племенника, който никога не бе виждал, се уви като ласо около сърцето на Майрън. Едва успя да си наложи да задържи тона си равен.

— Що за човек е Мики?

Наркоманът и тенис звездата у нея се изпариха за миг и кръвта нахлу обратно по лицето ѝ.

— Най-страхотното дете на света е. — Но Майрън успя да долови все пак скритото зад усмивката ѝ опустошение. — Страшно е умен, силен е и е добър. Всеки ден ме учудва с нещо ново. И обича да играе баскетбол. Брад разправя, че може да се окаже по-добър и от теб — засмя се леко тя.

— Много ми се ще да го видя в игра.

Гърбът ѝ се вцепени, лицето ѝ се затвори като затръшната врата.

— Изключено е.

Усети, че му се изплъзва. Трябваше да намери нов ъгъл на атака, да не я оставя да възстанови равновесието си.

— Защо написа онова „Не негово“ на стената на Сузи?

— За какво става дума? — контрира тя, но в тона ѝ липсваше убедителност. Отвори чантичката си и понечи да бръкне в нея. Майрън надникна отвисоко и видя два омачкани пакета цигари. Тя извади една и я пхна в устата си, а в същото време го изгледа предизвикателно дали ще посмее да ѝ направи забележка. Той се въздържа.

Тя се запъти по посока на изхода. Майрън вървеше плътно до нея.

— Виж какво, Кити. Вече знам със сигурност, че си била ти.

— Имам нужда от цигара.

Минаха между два ресторанта — „Руби Тюзди“ и „Макдоналдс“. В едно от сепаретата на втория седеше ужасно шарена статуя на Роналд Макдоналд — нахилен, пъстър и сякаш готов да намигне на всеки минавач. Майрън се запита дали не причинява на децата кошмари — един от онези въпроси, които вечно си задаваше, когато не беше сигурен какво да предприеме.

Кити беше приготвила предварително запалката си. Пое дълбоко дим, затвори очи и изпусна дълга струя. Пред тях обикаляха бавно коли в търсене на място за паркиране. Кити пак опъна. Майрън чакаше.

— Кити?

— Не биваше да го поствам — каза тя.

Потвърждението беше налице.

— А защо го направи?

— Старомоден начин на отмъщение, предполагам. Когато аз бях бременна, тя каза на съпруга ми, че не било от него.

— И ти реши да си отмъстиш по същия начин.

Пуф.

— За момента ми се стори удачно.

В 3:17 ч. след полунощ. Нищо чудно.

— Колко се беше надрусала?

— Моля?

Грешка.

— Няма значение.

— Има. Чух те. — Кити завъртя глава, хвърли фаса на тротоара и го настъпи с крак. — Не е твоя работа. Не желая да си част от живота ни. И Брад не го желае. — Нещо присветна в погледа ѝ. — Трябва да вървя.

Извърна се да влезе пак в мола, но Майрън положи длан върху рамото ѝ.

— Какво криеш от мен, Кити?

— Веднага ме пусни!

Не я пусна. Погледна я и усети, че каквато и връзка да беше успял да осъществи, и нея вече я нямаше. В момента видът ѝ бе като на притиснато в ъгъла животинче. Притиснато, но отмъстително.

— Веднага. Ме. Пусни.

— Брад сто на сто не би допуснал подобно нещо.

— Какво не би допуснал? Не желаем ни най-малко да се намесваш в живота ни. Дори да изгаряш от желание да забравиш онова, което ни стори...

— Изслушай ме само, окей?

— Махни си ръцете от мен! Веднага!

Изключено бе да разговаря повече с нея. Ирационалността ѝ го вбесяваше. Усети как кръвта му кипна. И се сети за всички отвратителни неща, които бе натворила — как лъжеше, как накара брат му да избяга от дома. Спомни си и как я инжектираше онзи Джоуел Фишман в клуба.

И гласът му загрубя.

— Наистина ли си унищожила толкова много от мозъчните си клетки, Кити?

— Какво искаш да кажеш пък с това?

Той се приведе, та лицето му се озова само на сантиметри от нейното. И процеди през зъби:

— Открих те чрез дилъра ти. Набутала се беше при Лекс с надеждата той да те снабди с дрога.

— Това Лекс ли ти го каза?

— Погледни се на какво си заприличала, за бога! — възкликна Майрън, без изобщо да се старее да прикрие отвращението си. — Сериозно ли очакваш да ти повярвам, че не си закачена?

Очите ѝ се насълзиха.

— А ти за кого се мислиш? За моя рехабилитатор ли?

— Не забравяй за начина, по който те открих.

Очите ѝ се присвиха от объркване. Майрън чакаше. А тя изведнъж схвана. Той кимна.

— Знам какво си направила в клуба — продължи Майрън с надеждата да не прекъсне контакта. — Имам го дори на видеозапис.

— Нищо не знаеш — завъртя глава тя.

— Знам онова, което съм видял с очите си.

— Ти си едно гадно копеле. Сега вече ми е ясно. — И обърса сълзите си. — Искаш да го покажеш и на Брад?

— Какво? Не.

— Направо не е за вярване. Записал си ме със скрита камера, така ли?

— Не аз, а от клуба. Една от охранителните им камери.

— И ти си се добрал до записа? Проклето копеле!

— Ей — не се сдържа Майрън. — Да не съм аз този, дето сваля някой си в нощен клуб срещу доза?

Тя отстъпи назад, все едно ѝ беше зашлевил плесница. Глупаво. Сам беше пренебрегнал заповедта си да внимава. Знаеше как да разговаря с непознати, как да ги разпитва. Но в семейна среда май винаги поемаше някой грешен курс.

— Не исках... Виж какво, Кити. Наистина желая да ти помогна.

— Лъжец. Не можеш ли веднъж поне да кажеш истината?

— Истината ти казвам. Най-сериозно желая да ти помогна.

— Не и в това отношение.

— Какво искаш да кажеш пък сега?

На лицето на Кити се бе появила онази особена хитровата усмивка на наркомана, търсец поредната си доза.

— Какво ще наговориш на Брад, ако пак го видиш? Кажи истината обаче.

Това вече съвсем го възпря. Какво в крайна сметка целеше всъщност? Уин непрестанно го съветваше да не изпуска целта от очи. И да се стреми към нея. Първо: Сузи го бе помолила да намери Лекс. Свършено. Второ: Сузи искаше да разбере чий е постингът „Не негово“ в профила ѝ. Свършено.

От което май следваше, че Кити, колкото и да беше побъркана от дрогата, май имаше известно право. Какво щеше да каже на Брад, като го види? Хубаво, ще му се извини и ще се помъчи да се сдобрят. А по-нататък?

Просто ще запази в тайна видяното на видеозаписа ли?

— Знаех си. — Изражението на Кити бе толкова самодоволно и победоносно, че най-много от всичко на света му се прищя да ѝ тресне един по физиономията. — Ще му кажеш, че съм се държала като долна мръсница.

— Според мен не е нужно нищо да му казвам, Кити. Записът сам казва всичко, не смяташ ли?

Тя му зашлеви шамар. Дрогата не беше поразила рефлексите на бившата голяма спортистка. От удара го заболя, а звукът дълго отекваше. Кити пак понечи да мине покрай него. С пламнала буза Майрън се пресегна и я сграбчи за лакътя, може би прекалено грубо. Тя се дръпна да се отскубне. Той я стисна още по-силно, улучил точката на натиска. Тя направи гримаса от болка и нададе вик.

— Добре ли сте, госпожо?

Майрън се извърна. Бяха двама от охраната на комплекса. Майрън пусна лакътя на Кити и тя се втурна обратно към мола. Майрън направи опит да я последва, но онези двамата му препречиха пътя.

— Не е това, което си мислите — каза Майрън.

Прекалено млади бяха, за да завъртят с досада очи, както се полага на подобна изтъркана реплика, но поне направиха опит.

— Съжаляваме, сър, но...

Нямаше време за обяснения. Майрън направи лъжливо движение надясно и хукна.

— Ей! Спри!

Не спря, а спринтира по коридора. Охранителите бяха по петите му. Спря пред указателната табела до въртележката, хвърли поглед наляво към „Спенсърс Гифтс“, напред към „Мейси“, надясно към „Старбъкс“.

Нищо.

Кити беше изчезнала. Повторно. Може и за добро да беше. Да има време да преоцени нещата, да пресметне какво наистина следва да предприеме. Охранителите го застигнаха. Единият като че се готвеше да се хвърли и да го сграбчи през краката, но Майрън вдигна ръце в знак, че се предава.

— Край, момчета. Тръгвам си.

Междувременно бяха довтасали още осем от охранителите, но нито един, изглежда, нямаше желание да прави сцена. Изпроводиха го до паркинга. Той се качи в колата си. Браво, Майрън, рече си. Съвсем майсторски се справи. Но пък, като се замислеше, какво ли повече можеше да свърши тук? Вярно, искаше да види брат си, но прав ли бе да насилва нещата? Шестнайсет години чака вече. Ще почака още малко. Остава я Кити. Ще се опита да се свърже с Брад я по имейл, я чрез баща им или нещо от този род.

Телефонът му иззвъня. Махна леко с ръка на дружелюбните охранители и бръкна в джоба си. На екранчето пишеше: ЛЕКС РАЙДЪР.

— Ало?

— Божичко...

— Лекс?

— Бързо... идвай — разрида се онзи. — Изнасят я на носилка.

— Лекс, успокой се.

— Аз съм виновен. Боже мой... Сузи...

— Какво й е на Сузи?

— Не трябваше да се намесваш.

— Как е Сузи?

— Защо изобщо се намеси?

И пак хлипове. Майрън усети как лед скова гърдите му.

— Лекс, чуй ме! Успокой се и ми кажи какво става.

— Идвай бързо.

— Къде си?

Нови ридания.

— Лекс? Трябва да знам къде се намираш!

Задавания, хлипове, после само две думи:

— В линейката.

Очевидно от Лекс повече не можеше да се изкопчи.

Майрън успя все пак да разбере, че карат Сузи в медицинския център „Сейнт Ан“. И това беше нещо. Изпрати есемес на Уин и позвъни на Есперанца.

— Действам — каза Есперанца.

Майрън се опита да намери болницата на джипиеса си, но ръката му трепереше, програмата се бавеше, а след като подкара проклетата система за безопасност не му позволи да напише името на болницата.

На магистралата „Ню Джърси“ попадна в гъст трафик, взе да натиска клаксона и да жестикулира като луд на другите шофьори да му се махнат от пътя. Повечето не му обръщаха внимание. Видя дори неколцина, които посегнаха към мобифоните си — вероятно за да уведомят полицията, че някакъв на пътното платно се е побъркал.

Обади се на Есперанца.

— Нещо ново?

— От болницата отказват да дават сведения по телефона.

— Окей. Обади се, ако научиш нещо. Предполагам, до десетпетнайсет минути ще съм там.

Оказаха се петнайсет. Навря се в пълния и доста сложен болничен паркинг. Направи няколко кръгчета, накрая си рече „майната им“, остави колата с ключовете на пряко пред една паркирана кола, хукна към входа, подмина сгушените пушачи в болнични униформи и се втурна в спешната приемна. Спря пред рецепцията, четвърти на опашката, и заподскача от един крак на друг като шестгодишно дете, на което му се пишка.

Най-сетне дойде и неговият ред. Обясни на жената зад гишето за какво е дошъл. Тя направи неумолима физиономия в смисъл „колко такива са ми минали през ръцете“.

— Роднина ли сте? — попита с тон, който би станал по-равен единствено с помощта на технически средства.

— Аз съм неин агент и близък приятел.

Тренирана въздишка. На Майрън му стана съвсем ясно, че само си губи времето. Заглежда се из залата да мерне я Лекс, я майката на Сузи или друг познат. С изненада откри в най-далечния ъгъл главната

окръжна следователка Лорън Мюс. Бяха се запознали преди доста години във връзка с изчезването на една тийнейджърка, Еме Бийл. Мюс беше извадила служебното си тефтерче. Разговаряше с някого, скрит зад ъгъла, и си водеше бележки.

— Мюс?

Обърна се към него. А Майрън направи крачка вдясно. При което установи, че тя е разговаряла с Лекс. Лекс изглеждаше повече от зле, с побеляло като платно лице, втрещени невиждащи очи, опрял безсилното си тяло о стената. Мюс затвори шумно тефтерчето и се запъти към Майрън. Беше дребна жена, не повече от метър и петдесет и два, а Майрън бе метър и деветдесет и три. Тя спря пред него, вдигна поглед и срещна неговия. Онова, което видя в очите ѝ, никак не му се хареса.

— Как е Сузи? — попита я.

— Сузи е мъртва — отвърна Мюс.

ГЛАВА 17

Причината била свръхдоза хероин.

Мюс обясняваше, а Майрън стоеше до нея с размазано зрение и въртеше глава „не, не, не“. Когато по някое време си възвърна способността да говори, попита:

— А бебето?

— Живо е — отвърна Мюс. — С цезарово сечение. Момче. Засега е добре, но е в кувьоз.

Майрън направи опит да усети нещо като облекчение при тази вест, но не успя да надвие зашеметяването и изтръпването.

— Сузи не би посегнала на себе си, Мюс.

— Може да е нещастен случай.

— Но тя не беше закачена.

Мюс кимна по онзи начин, по който кимат полицаите, когато не желаят да спорят.

— Ще разследваме.

— Чиста беше.

Ново покровителствено кимване.

— Кълна ти се, Мюс.

— И какво очакваш да кажа, Майрън? Ще разследваме случая, но засега всички признаци сочат свръхдоза наркотик. Няма признаци на насилствено нахлуване. Нито на схватка. А в миналото доста дрога е вземала.

— В миналото, да. Та тя чакаше бебе.

— Хормоните понякога ни подтикват да вършим глупости — рече Мюс.

— Стига бе. Колко бременни в осмия месец са се самоубили?

— А колко наркомани наистина са останали завинаги чисти?

Което го подсети за скъпата му снаха Кити — и тя наркоманка, която не можеше да се откачи. Умората започна да му тежи. И колкото и да е странно — а може и да не беше — взе да си мисли за годеницата си. Красивата Териса. И внезапно му се допря да се махне веднага

оттук, да се откаже от всичко. Да го захвърли далеч от себе си. По дяволите истината. Майната му на правосъдието. Майната им и на Кити, и на Брад, и на Лекс, и на всички останали. Ще хване първия самолет за Ангола и ще отиде при единствения човек, който можеше да накара цялата тази лудница да изчезне.

— Майрън?

Фокусира погледа си отново върху Мюс.

— Ще ме пуснат ли да я видя? — попита.

— Кой, Сузи ли?

— Да.

— Защо ти е?

И той сам не знаеше защо. Може би беше класическият случай на необходимост да се изправи пред реалността, да затвори страницата — о, божичко, как ненавиждаше този израз. Спомни си как конската опашка на Сузи подскачаше по тенис корта. И позите ѝ на ония шантави реклами за „Ла-Ла-Лат“, и звънкия ѝ смях, и как дъвчеше дъвка на корта, и израза на лицето ѝ, когато го покани да стане кръстник на бебето.

— Длъжник съм ѝ.

— И възнамеряваш да проведеш собствено разследване?

— Оставям разследването във ваши ръце — завъртя глава той.

— Разследване засега няма. Води се свръхдоза от наркотик.

Тръгнаха по коридора и спряха пред врата в родилното.

— Изчакай тук — нареди му Мюс.

Влезе, след малко се върна.

— Патоанатомът е вътре. Трябвало е да я... поочисти след цезаровото сечение, нали разбираш?

— Окей.

— Допускам това единствено защото все още съм ти задължена — подчерта Мюс.

— Смятай, че си изплатила дълга си — кимна той.

— Не държа на това, но искам да си откровен с мен.

— Окей.

Тя отвори вратата и го въведе в стаята. Човекът до носилката на колела — Майрън предположи, че именно той е патоанатомът — беше в хирургически екип и стоеше абсолютно неподвижно. Сузи беше положена по гръб. В смъртта човек не изглежда нито по-млад, нито по-

стар, нито спокоен или пък развълнуван. Смъртта ти придава празен, кух вид, като на зарязана къща, от която всичко е избягало. Смъртта превръща тялото във вещь — стол, кантонерка, скала. Пръст си и в пръст ще се превърнеш, нали така пише? Майрън бе готов да възприеме всичките там логични обяснения как животът продължавал, как ехото от Сузи ще пребъде в детето ѝ, което в момента бе в интензивното, но засега никак не бе убеден.

— Подозираш ли някой, който би желал смъртта ѝ? — попита го Мюс.

— Не — прибягна той до най-лесния отговор.

— Съпругът ѝ ми се вижда крайно разстроен, но познавам съпрузи, които и на Лорънс Оливие могат да дават частни уроци, след като са убили съпругите си. Така или иначе, Лекс твърди, че е пристигнал с частен самолет от остров Адиона. Когато стигнал до тях, вече я изнасяли. Естествено, ние ще проверим съответните часове.

Майрън нищо не каза.

— Лекс и Сузи са собственици на сградата — продължи Мюс. — Засега няма сведения някой да е влизал или излизал, но пък и охраната им не е кой знае каква. Ако намерим за необходимо, ще проучим въпроса по-подробно.

Майрън се приближи към трупа. Положи длан върху бузата на Сузи. Нищо. Все едно пипаше стол или кантонерка.

— Кой е съобщил за случая?

— Точно тук има нещо необичайно — рече Мюс.

— В смисъл?

— От телефона в мансардния ѝ апартамент се е обадил мъж с испански акцент. Но лекарите от „Бърза помощ“ не са го заварили. Предполагаме, че е нередовен имигрант, който работи в сградата и не желае да привлича внимание върху себе си. — На Майрън думите ѝ се сториха лишени от логика, но реши да не задълбава. А Мюс добави: — Може да е бил и друг наркоман, който се е бол заедно с нея, но също не е искал да си има неприятности. Не е изключено да е бил самият ѝ дилър. И това подлежи на разследване.

— Мога ли да погледна ръцете ѝ? — обърна се Майрън към патолога.

Докторът погледна Мюс, която му кимна. И той чак тогава отметна чаршафа. Майрън разгледа вените ѝ.

— Къде е убождането? — попита.

Патологът посочи синината в сгъвката на лакътя ѝ.

— Стари белези от боцкане виждате ли? — попита Майрън.

— Да — отвърна онзи. — Много стари.

— Нищо по-ново?

— По ръцете поне — не.

Майрън изгледа Мюс.

— Това се дължи на факта, че от години не ползваше дрога.

— Хората се инжектират къде ли не — каза Мюс. — Още докато беше на върха и се явяваше пред хората по тенис екип, разправяха, че се бодяла на... доста по-скришни места.

— Ами да проверим и там тогава.

— Няма смисъл — завъртя глава Мюс.

— Държа да се убедиш, че не е ползвала.

— Не е нужно — прокашля се патоанатомът. — Вече извърших предварителен оглед на тялото. И наистина намерих стари белези близо до татуса на бедрото ѝ, но и там няма никакви нови.

— Никакви нови — повтори Майрън.

— Което все пак не доказва, че не се е инжектирала сама — упорстваше Мюс. — Току-виж, решила да си вкара еднократно една мощна доза, Майрън. Или е била наистина чиста и е прекалила, или дозата умишлено е била свръхголяма.

Майрън разпери ръце и я дари с невярващия си поглед.

— В осмия месец на бременността си?

— Окей. Да приемем, че си прав. Кажете ми тогава: кому е било нужно да я убива? А освен това, което е още по-трудно — как го е извършил? Вече ти казах, че няма признаци на борба. Нито на влизане с взлом. Едно нещо поне ми посочи, което да не сочи към самоубийство или случайна свръхдоза.

Майрън не беше съвсем сигурен до каква степен следва да говори тук.

— Има един постинг във „Фейсбук“ — рече, но изведнъж млъкна. По гръбнака му сякаш полази леден пръст. И Мюс го забеляза.

— Говори — настоя тя.

Майрън се обърна към патолога.

— Казахте, че се е инжектирала в близост до татуса си.

Патологът отново погледна Мюс.

— Чакай за секунда — каза Лорън Мюс. — Какво беше това за постинг във „Фейсбук“?

Майрън отказа да чака. Пак си повтори, че това пред него не е Сузи, макар да усети как този път сълзите напират в очите му. Сузи толкова много неща бе преживяла, успяла бе да доведе всичко до щастлив край и тъкмо когато се беше сякаш добрала до заветната цел... ами време беше Майрън да се задейства. Майната им на извиненията. Сузи беше негова приятелка. И бе потърсила помощта му. Което го правеше неин длъжник.

Дръпна чаршафа, преди Мюс да успее да отвори уста. И погледът му се закова върху горната част на бедрото ѝ. Ето го татуса. Същият като в постинга „Не негово“. И същият, който Майрън бе видял съвсем наскоро на снимката на Гейбриъл Уайър.

— Какъв е проблемът? — попита Мюс.

Майрън не откъсваше поглед от бедрото. Гейбриъл Уайър и Сузи имаха една и съща татуировка. Изводите се налагаха от само себе си.

— Какво има на тоя татус? — попита Мюс.

Майрън се напъна да спре водовъртежа на мислите си. Татусът фигурираше в постинга онлайн. Тоест бил е известен на Кити. Как така? И защо го е включила в постинга си? От друга страна, възможно ли е Лекс да не е знаел, че жена му и партньорът му в музиката имат еднакви татуси?

Разкритията ескалираха: първо, думите „Не негово“. Второ, символът в горната част на бедрото — и на Сузи, и на Гейбриъл Уайър. Нищо чудно, че постингът бе разтърсил Лекс.

— Къде е Лекс сега? — попита Майрън.

— Ти какво? Няма ли да ми кажеш?

— Сигурно е маловажно. Той при бебето ли е?

Тя се смръщи и зачака.

— Плюс това нямам право да говоря — добави Майрън. — Поне за момента.

— Какво имаш предвид?

— Аз съм юрист, Мюс. И работя както за Лекс, така и за Сузи.

— Ти си техен представител.

— Но освен това съм и юрист.

— Ооо! Само не ми пробутвай дипломата си на доктор по право от Харвард. Не точно сега. Не и след като те пуснах тук да огледаш

трупа.

— Ръцете ми са вързани, Мюс. Трябва първо да говоря с клиента си.

— С клиента си? — Мюс се навря в лицето му, а след това му посочи трупа на Сузи. — Ами хайде, разговаряй. Макар да не съм убедена, че тя ще те чуе.

— Престани да оригиналничиш. Питам те къде е Лекс.

— Ама ти сериозно ли?

— Най-сериозно.

— Ти беше този, който предположи, че в случая може да става дума за убийство — рече Мюс. — Така че ми отговори на следния въпрос: ако Сузи наистина е била убита, кой е главният ми заподозрян?

Майрън мълчеше. Мюс сви длан около ухото си.

— Не те чувам, голямо мое момче. Хайде, отговори ми. Много добре знаеш, че във всички подобни случаи главният заподозрян винаги е съпругът. И какво излиза сега, Майрън? Че единият ти клиент е убил другия.

Майрън пак погледна за кратко Сузи. Мъртва. Усещаше се целият изтръпнал, сякаш кръвта бе престанала да тече по жилите му. Сузи мъртва. Просто умът му не можеше да го побере. Идеше му да рухне на пода, да забие с юмруци по него и да ревне. Излезе от стаята и тръгна по указаната от табелите посока към родилното. Мюс вървеше подире му.

— Та какво беше онова за постинга във „Фейсбук“ дето ми разправяше?

— Не сега, Мюс.

Сви наляво според стрелката. Там беше залата за новородени. Извърна се и погледна през прозореца. Шест бебчета бяха подредени в редичка в търкалящите се полиакрилни кошчета, всяко едно с шапчица и в бяло одеялце на розови или сини райета. Строи ги бяха като за преглед, записани незабавно по име и час на раждането на синьо или розово каталожно картонче.

Отделено с още плексиглас от залата за новородени, беше интензивното отделение. Където в момента се намираше един-единствен родител и едно-единствено дете. Лекс седеше на люлеещ се стол, но столът изобщо не помръдваше. Облекли го бяха в жълта престилка. Гушнал бе бебето си с дясната ръка, а с лявата длан

подкрепяше главичката му. По бузите му се стичаха сълзи. Майрън се застоя за известно време да ги погледа. До него се спря и Мюс.

— Какво, по дяволите, става тук, Майрън?

— Още нямам представа.

— Дай си само сметка как ще пощурят медиите.

На него обаче му беше все едно. Запъти се към вратата. Някаква медицинска сестра го спря и го накара да си измие ръцете. Нахлузи му жълта хирургическа престилка и маска в същия цвят. Майрън отвори вратата с гръб. Лекс изобщо не вдигна глава.

— Лекс?

— Не сега.

— Мисля, че се налага да поговорим.

Лекс най-сетне го погледна. Очите му бяха кървясали. Но когато проговори, гласът му беше тих.

— Нали те помолих да не се бъркаш повече?

Мълчание. Майрън бе сигурен, че по-късно ще усети жилото на думите му — щом си легне и се опита да заспи, чувството за вина ще обхване гръдния му кош и ще смачка сърцето му като чашка от стиропор.

— Видях татуса й — рече Майрън. — Имаше го и на оня постинг.

Лекс затвори очи.

— Не съм обичал друга жена, освен Сузи. А тя си отиде. Завинаги. Няма повече да я видя. Никога вече няма да я прегърна. А това момченце — твоят кръщелник — никога няма да види майка си.

Майрън нищо не каза. Усети мощна тръпка да разтърсва гърдите му.

— Трябва да поговорим, Лекс.

— Не тази вечер. — Гласът му бе станал изненадващо нежен. — Тази вечер само ще седя тук и ще пазя сина си.

— От какво ще го пазиш?

Онзи не му отвърна. Майрън усети как телефонът му избръмча. Погледна го крадешком и установи, че го търси баща му. Излезе от стаята и опря апарата в ухото си.

— Татко?

— Чух по радиото за Сузи. Вярно ли е?

— Да. В момента съм в болницата.

- Страшно съжалявам.
- Благодаря. Но в момента съм доста зает...
- Като свършиш, ще можеш ли да се отбиеш при нас?
- Тази вечер ли?
- Стига да ти е възможно.
- Някакви неприятности ли имаш?
- Не. Просто искам да си поговорим по един въпрос. Няма значение в колко часа ще дойдеш. Ще те чакам.

ГЛАВА 18

Преди да си тръгне от болницата, Майрън се направи на адвокат и предупреди Лорън Мюс да не разговаря с клиента му Лекс Райдър в отсъствието на неговия юридически представител. В отговор тя му пожела да се плоди и да се множи, но не точно с тези думи. Пристигнаха Уин и Есперанца. Уин го осведоми за срещата си с Франк Ейк в затвора. На Майрън не му стана съвсем ясно какъв е бил замисълът.

— Може би — подсказа Уин — се налага да се срещнем с Хърман Ейк.

— Може би — контрира Майрън — се налага да се срещнем с Гейбриъл Уайър. — И се извърна към Есперанца. — Я да проверим къде се е намирал по време на смъртта на Сузи и любимият ни учител по френски Кръш.

— Окей — рече Есперанца.

— Да те закарам до нас — предложи му Уин.

Майрън обаче му отказа. Имаше нужда да се усамоти. Да отстъпи крачка назад. Може пък Мюс да беше права — да е било просто свръхдоза. И такава елементарно обяснение беше съвсем допустимо. Кой знае какви стари демони е пробудил снощният разговор на балкона с изглед към Манхатън, с всичките споделени тайни, чувството на вина към Кити и спомените от миналото.

Качи се в колата си и подкара към дома си в Ливингстън. Обади се пътьом на баща си да му каже, че пътува към него.

— Карай внимателно — заръча бащата.

Майрън щеше да се зарадва повече, ако старият му беше подсказал поне малко за какво ще разговарят. По радиото вече съобщаваха за смъртта на „някогашната измъчвана от лични проблеми сензация в тениса Сузи Х“, което накара Майрън да се замисли за пореден път върху сбития изказ на медиите.

Докато стигне до старото си жилище, вече се беше стъмнило. Лампата в спалнята на горния етаж — онази, която споделяха двамата

братя в детството си — светеше и Майрън вдигна очи натам. Мярна очертанятията на отдавна избелелия стикер на „Дететърсачите“, каквито пожарната в Ливингстън раздаваше в ранните дни на президентството на Джими Картър. Стикерът изобразяваше драматично смел пожарникар с гордо навирена брадичка, понесъл спасеното от него отпуснато дългососо дете. Стаята отдавна беше превърната в домашен кабинет.

Фаровете му осветиха и табелата „Продава се“ на ливадата пред къщата на Нусбаум. Синът им Стив му беше съученик от гимназията — приятно момче, което всички наричаха или „Нус“, или „Баум“, но с което Майрън някак си не се беше сприятелил особено. Нусбаум бяха сред първоначалните заселници: закупили бяха парцела си преди четирийсет години, веднага след като селскостопанската земя бе обявена за жилищна. И много им харесваше да живеят в този район. Непрестанно ровеха из градината или работеха по беседката в задния си двор. Носеха на семейство Болитар излишните им домати собствено производство, което може да се оцени само от човек, заръфал домати от Джърси посред август. Но ето че и Нусбаум беше тръгнал да се мести.

Майрън паркира на алеята. Видя нечий силует зад пердетата — най-вероятно на баща му, вечно будния безмълвен страж. Когато Майрън беше тийнейджър, нямаше определен вечерен час, понеже, според баща му, бил достатъчно съзнателен. Ал Болитар поначало спеше лошо, така че Майрън нямаше спомен да се е прибрал по който и да е час, без баща му да го чака. Старият не можеше да си представи, че ще затвори, без всичко да си е отишло по местата. Зачуди се дали още си е такъв и как ли се е променил режимът на съня му, след като по-малкият му син избяга с Кити.

Паркира. Сузи беше мъртва. Поначало не обичаше да спори с фактите, но този продължаваше да му се изплъзва. Та тя бе готова да започне нова важна глава в живота си — да стане майка. Често си бе представял първия ден, в който родителите му са открили този дом: майка му бременна, баща му борец се да изкарва препитанието им в склада в Нюарк. Представяше си Ел-Ал — млади, хванати както винаги за ръка, приближаващи се по бетонната алея, вперили погледи в двуетажната сграда и мислещи си: да, тук ще приютим новото ни семейство и тук ще кътаме своите надежди и мечти. И сега неминуемо

си задаваше въпроса: дали в днешно време смятат тогавашните си мечти за осъществени и за кое ли съжालяват?

Много скоро и на него му предстоеше да се ожени. Териса не можеше да има деца. Това вече му беше известно. Цял живот си беше представял как ще има семейство, олицетворяващо „американската мечта“ — къщата, ниската дървена оградка, баскетболния ринг на стената на гаража — тоест начина на живот, присъщ на всички семейства от рода на Нусбаум, Браун, Лайън, Фонтера и Ел-Ал Болитар. Явно не му е било писано.

Вечно реалистичната му майка бе изтъкнала една много важна причина, поради която следвало да продаде къщата: не бивало да се привързва така силно към миналото. Трябвало да си създаде нов дом с Териса, тъй като в крайна сметка единствено обичаният от теб човек можел да накара останалия свят да изчезне. При което той не можеше да отрече колко изтъркана приказка бе нейната.

Тътреше се по бетонената алея, потънал в мислите си, и вероятно затова не усети надвисналата опасност. А може и нападателят да беше умел — търпелив, прикрил се в тъмнината, дебнещ да се нахвърли на приближилия се разсеян Майрън.

Първо блесна силна светлина. Още преди двайсет години баща му беше монтирал пред къщата прожектори, които се включваха от датчици за движение. Родителите му не спираха да се дивят на това чудо на техниката, което слагаха на едно ниво с изобретяването на електричеството и кабелната телевизия. И в продължение на цели седмици Ел-Ал бяха подложили новата система на изпитание: вървяха крадешком, та дори и лазеха в желанието си да излъжат детекторите — от най-различни ъгли, с различна скорост — и щом прожекторите лумнеха, а това ставаше всеки път, без изключение, те се заливаха в бурен смях. Дребни житейски удоволствия.

Та в случая детекторът беше усетил изскочилия от храсталака нападател. Майрън бе заслепен от блясъка, чу шум като от нахлуващ вятър, пъшкане, може би и някакви думи. Обърна се нататък и видя летящия към лицето му юмрук.

Нямаше време да приклепне или да блокира удара с ръка. Юмрукът се носеше право към целта си. Поради което Майрън се извърна. Съвсем просто, научно обяснено движение. Движи се по посоката на удара, а не насреща му. По този начин се намалява силата

на съприкосновение. Но в случая ударът се нанасяше от видимо як мъж, така че силата му си беше съвсем сериозна. За част от секундата на Майрън му се привидяха звезди.

— Остави ни на мира! — изръмжа нечий глас.

И към главата на Майрън се понесе нов юмрук. Нямаше друг начин да го избегне, освен да падне по гръб. При което кокалчетата на другия се плъзнаха по темето му. Пак го заболя. Майрън се канеше да се изтъркаля настрани, за да има възможност да се окопоти, но в този миг дочу друг шум. От отварянето на предната врата. И панически вик:

— Майрън!

По дяволите. Появил се беше баща му.

Понечи да му викне да не мърда, че сам ще се справи. Да влезе и да се обади на полицията, да прави каквото ще, само да не излиза навън.

Но беше късно.

Преди да успее да отвори уста, баща му вече се носеше към него.

— Копеле мръсно! — изкрещя баща му.

— Татко, спри! — успя да намери гласа си Майрън.

Без никаква полза. Нападнали бяха сина му и бащата не можеше да стои настрана. Все още по гръб, Майрън вдигна поглед и видя силуета на нападателя — висок мъж със свити юмруци — който допусна грешката да се извърне по посока на връхлитащия го Ал Болитар. При което езикът на тялото му мигновено се промени. Ръцете неочаквано се отпуснаха. Майрън се задейства светкавично. Прихвана с два крака десния глезен на нападателя. И тъкмо се канеше да го усуче, да го смели и да разкъса сухожилията му, когато видя как баща му се метна върху другия — да, метна се, при всичките си седемдесет и четири години. Нападателят бе едър мъж. Баща му нямаше никакъв шанс и вероятно го съзнаваше. Но това нямаше за него абсолютно никакво значение.

С вратарски плонж бащата посегна към коленете на нападателя. Майрън стегна захвата си около глезена, обаче онзи, едрият нападател, дори не вдигна ръка да се защити и остави Ал Болитар да го повали.

— Остави сина ми! — изкрещя бащата, докато обхващаше онзи с ръце, след което и двамата рухнаха на земята.

Действията на Майрън бяха светкавични. Изправи се на колене, готов за саблен удар по носа или гърлото. Вече и баща му се бе

включил, така че нямаше време за губене. Налагаше се незабавно да обездвижи нападателя. Сграбчи го за косите, издърпа го извън сянката и се метна върху гърдите му. Сви юмрук, но в мига, в който се канеше да фрасне противника по носа, светлината огря лицето му. И накара ръката на Майрън да замръзне. Онзи бе извил главата си наляво и загрижено гледаше баща му. А лицето му, чертите му... бяха адски познати.

При което Майрън чу мъжа — по-скоро младежа — под него да казва една-единствена дума:

— Дядо?

Гласът бе младежки, без капка злоба.

— Мики? — седна на земята баща му.

Майрън погледна надолу, а племенникът му се обърна към него. Очите им се срещнаха — толкова еднакви на цвят — и Майрън бе готов да се закълне, че изпита нещо като физически шок. Племенникът му Мики Болитар отмести ръката му от косите си и се извъртя силно на една страна.

— Пусни ме, по дяволите.

Баща му се задъхваше.

Майрън и Мики преодоляха едновременно вцепенението си и помогнаха на стария да се изправи. Беше силно зачервен.

— Нищо ми няма — обяви с гримаса бащата. — Пуснете ме.

Мики пак се извърна към Майрън. Ръстът на Майрън бе метър и деветдесет и три, този на Мики горе-долу същият. Младежът беше широкоплещест и як — в наше време всички млади хора вдигат тежести — но си беше все още младеж. Навря пръст в гърдите на Майрън.

— Остави семейството ми на мира.

— Къде е татко ти, Мики?

— Казах...

— Чух какво каза — прекъсна го Майрън. — И те питам, къде е баща ти?

Мики отстъпи една крачка и погледна Ал Болитар. А когато му каза „Извинявай, дядо“, толкова млад му се видя.

Баща му се бе привел с ръце върху коленете. Майрън понечи да му помогне, но старият ги отстрани. Изпъна се в цял ръст, а на лицето му се появи нещо като гордост.

— Няма проблем, Мики. Разбирам.

— Какво значи пък това „разбирам“? — обърна се Майрън към Мики. — Какви ги приказвате, по дяволите?

— Искам просто да ни оставиш на мира.

Поразително сюрреалистична първа среща с племенника му, ако питаха Майрън.

— Слушай. Защо да не влезем у дома да се разберем?

— Защо не вървиш по дяволите?

Мики хвърли последен загрижен поглед на дядо си. А Ал Болитар му кимна, един вид „всичко е наред“. Мики изгледа зверски Майрън и изчезна в мрака. Майрън понечи да го догони, но баща му го възпря с ръка.

— Остави го.

Ал Болитар продължаваше да диша тежко, но пък и се смееше.

— На теб нали нищо ти няма, Майрън?

Майрън се опипа по устата. Устната му кървеше.

— Ще оживея. Ти за какво се смееш?

Баща му не отместваше поглед от пътя, по който Мики се скри в тъмнината.

— Малкият е куражлия.

— Майтапиш се, нали?

— Хайде да влезем и да си поговорим — рече баща му.

Влязоха в стаята с телевизора на долния етаж. Майрън помнеше, че почти през цялото му детство баща му си имаше личен удобен стол за излягане — голям колкото динозавър, но стигнал дотам, че да е обвит целият в лепенки, за да не се разпадне. В най-ново време обаче Майрън бе обзавел баща си с някакво чудо от пет секции, наречено „Мултиплекс II“, с нагаждащи се облегалки и специални места за бутилки и чаши. Майрън му го купи от магазин за преоценени мебели, макар в началото баща му да се опъваше заради особено дразнещите реклами на магазина по радиото.

— Страшно съжалявам за случилото се със Сузи — рече бащата.

— Благодаря.

— Знаеш ли какво всъщност е станало?

— Не засега, но работя по въпроса. — Червенината не изчезваше от лицето на баща му. — Ти сигурен ли си, че нищо ти няма?

— Добре съм.

— Мама къде е?

— Излезе с леля ти Карол и Сейди.

— Имам нужда от чаша вода — каза Майрън. — Ти искаш ли?

— Може. И си сложи лед на устната, да не се подуе.

Майрън изкачи трите стъпала до кухнята, грабна две чаши и ги напълни от прекалено скъпия диспенсър. Във фризера имаше торбички с лед. Взе една и се върна в стаята с телевизора. Подаде едната от чашите на баща си и се излегна на дълбокия стол вдясно.

— Просто не мога да повярвам. При първата ни среща моят племенник ме напада.

— И ти го виниш за това?

— Моля? — подскочи Майрън.

— Кити ми се обади — каза баща му. — Научих как сте се скарали в мола.

Майрън трябваше да се досети досега.

— Нима?

— Да.

— И това е дало повод на Мики да ми скочи?

— А ти не си ли нарекъл майка му... — Баща му млъкна, затърси думата, която му трябваше, не я намери. — Не си ли й казал... нещо лошо?

— Но тя е нещо лошо.

— А ти как би реагирал, ако някой каже нещо подобно за твоята майка?

Баща му пак се засмя. Притокът на адреналин по време на схватката — или може би гордостта, че има такъв внук — още не го напускаше. Ал Болитар беше израснал в бедност по едни от най-суровите улици на Нюарк. Едва на единайсетгодишна възраст бе станал касапски чирак на Мълбъри стрийт. Прекарал бе основната част от зрелия си живот като собственик на фабрика за бельо в северния район на Нюарк, близо до река Пасейк. Онова, което минаваше за негов офис, висеше над конвейера и бе изцяло остъклено, че да може през цялото време да наблюдава работниците, а те — него. Опитал се бе да спаси фабриката по време на бунтовете през 1967 г., но тя изгоря, подпалена от тълпа мародери. По някое време успя да я възстанови и се върна на работа, но вече гледаше и на работниците си, и на града със съвсем други очи.

— Помисли си само какво си казал на Кити. Как би се почувствал, ако някой каже същото по адрес на майка ти?

— Да, ама майка ми не е Кити.

— Ти смяташ ли, че това е от значение за Мики?

Майрън завъртя глава.

— Но за какво ѝ е притрябвало на Кити да му повтаря думите ми?

— Майките трябва ли да лъжат според теб?

Когато Майрън беше още на осем, веднъж се сбута с Кевин Уорнър пред основното училище „Бърнет Хил“. След което се наложи в присъствието на родителите си да изслуша строгата лекция от директора господин Селебр за вредата от сбиванията. Когато се прибраха, майка му се качи в стаята си, без дума да каже. А баща му го накара да седне тъкмо в тази стая, в която се намираха в момента. Майрън очакваше да го накажат доста строго, а баща му само се приведе и го изгледа право в очите.

— От мен неприятности няма да имаш, ако се сбиеш с някого. Ако се озовеш в положение, в което ти се налага по този начин да разрешиш някой спор, няма да се усъмня в решението ти. Щом ти се наложи — бий се. Никога не бягай от двубой. И никога не отстъпвай.

Колкото и щур и неочакван да беше бащиният му съвет, в течение на годините Майрън от доста сбивания се беше измъквал, като постъпваше „благоразумно“ и бе стигнал до истината — истина, която вероятно обясняваше така наречения от приятелите му негов „героичен комплекс“ — че от нито един бой не боли толкова, колкото от отстъплението.

— Ти за това ли ме извика да приказваме?

— Искам да ми обещаеш, че ще ги оставиш на мира — кимна баща му. — И макар да го знаеш, пак ще ти го повторя: не е бивало да наговаряш всички тези приказки на жената на брат си.

— Искях единствено да говоря с Брад.

— Него го няма.

— Къде е?

— На някаква благотворителна мисия в Боливия. Кити отказа да ми съобщи подробности.

— Може да си имат неприятности.

— Кой? Брад и Кити ли? — Баща му отпи от водата. — Възможно е. Но това не ни влиза в работата.

— Ами след като Брад е в Боливия, Кити и Мики какво търсят тук?

— Смятат да се завърнат за постоянно в Щатите. И още умуват дали да е тук някъде или в Калифорния.

Още една лъжа. Добре го баламосваш стареца, Кити: „Отърви ме от Майрън и може да заживея близо до вас. Не го ли махнеш от главата ми, чак на другото крайбрежие ще ме търсите“.

— Защо точно сега? Защо след всичките тези години са тръгнали да се прибират?

— Не знам. Не я и питах.

— Татко, отчитам желанието ти да третираш синовете си като самостоятелни хора, но в случая смятам, че се увличаш.

Баща му се засмя тихичко.

— Децата се нуждаят от самостоятелност, Майрън. Аз например така и не споделих с теб какво е отношението ми към Джесика.

Пак това негово старо гадже.

— Ама аз бях останал с впечатлението, че одобряваш Джесика.

— Лош човек беше, не за теб.

— Тогава защо си мълчал?

— Защото не беше моя работа.

— Не е трябвало. Може би си щял да ми спестиш сума ти неприятности.

Баща му завъртя глава.

— Всичко бих сторил да те опазя — и едва ли не надникна навън, където беше доказал думите си само преди минути, — но най-добрият метод в това отношение е да те оставя да се учиш от собствените си грешки. Не си заслужава да се живее живот, застрахован от грешки.

— И казваш да оставя нещата както са си, така ли?

— Засега, да. Брад знае, че си потърсил начин да се свържеш. Кити ще реши как да му го каже. И аз вече му пратих имейл. Ако иска да възстанови връзката ви, сам ще те потърси.

Друг спомен се яви в съзнанието на Майрън: как по-големите момчета тероризираха Брад по време на един летен лагер. Веднъж, след безславната му проява в края на софтболен мач, го бяха

подложили на масови подигравки. След което Майрън завари Брад сам наред игрището. Поиска да седне до него, но Брад не спираше да реве и да му повтаря да се махне. Беше един от онези моменти, в които човек се чувства безпомощен и е готов да убие някого, та да му мине. Сети се и за едно семейно пътуване, през февруарската ваканция, когато цялото семейство Болитар отиде в Маями. Двамата с Брад бяха в самостоятелна хотелска стая. След един чудесен ден в „Папагалската джунгла“ вечерта Майрън попита Брад как му върви училището, при което Брад ревна и заяви, че го ненавиждал, защото си нямал никакви приятели, а това направо разкъса сърцето на Майрън. На другия ден, докато седяха край басейна, Майрън поиска от баща си съвет как да постъпи. Съветът на баща му беше съвсем елементарен: „Не повдигай повече въпроса. Не му разваляй настроението. Остави го да си се радва на ваканцията“.

Брад беше несръчен и тромав, сравнително късно съзря. А може пък всичко да се дължеше просто на факта, че Брад растеше в сянката на Майрън.

— Останал бях с убеждението, че искаш да се сдобрим — каза Майрън.

— Искам. Но насила хубост не става. Не ги закачай.

Баща му все още дишаше тежко след отминалото стълкновение. По-добре да не го ядосва повече. Да изчака до сутринта. И въпреки това...

— Кити взема дрога — каза Майрън.

— Сигурен ли си? — вдигна вежда баща му.

— Да.

Бащата потърка брадичката си, докато смилаше новия факт. И каза:

— Все пак най-добре ще е да ги оставиш на мира.

— Сериозно ли говориш?

— А на теб известно ли ти е, че в един момент майка ти се беше прирастила към болкоуспокояващите лекарства?

Майрън млъкна сащисан.

— Късно стана — рече баща му и понечи да се надигне. — Добре ли си?

— Чакай, чакай. Какво значи, това? Хвърляш ми бомбата и отиваш да си легнеш.

— Не беше кой знае колко сериозно. Това искам да ти кажа. Преборихме се с проблема.

Майрън се чудеше какво да му отговори. И как би реагирал баща му, ако му съобщеше за поведението на Кити в нощния клуб, като искрено се надяваше баща му да не прибегне към поредната аналогия „и майка ти правеше така“.

Да оставим разговора за утре, мислеше си Майрън. Не бива да избързваме. Така или иначе, до разсъмване нищо ново няма да стане. Чуха как по алеята навлезе кола, после как вратата ѝ се затвори.

— Това трябва да е майка ти. — Ал Болитар колебливо се надигна. И Майрън се изправи. — Недей да ѝ разправяш за станалото. Не искам да я тревожа.

— Окей. Тате...

— Да?

— Хубава хватка приложи там, навън.

Баща му едва-едва потисна усмивката си. Майрън се взря в стареещото му лице. И го обзе онази пълна меланхолия, която го спохождаше колчем осъзнаеше, че родителите му остаряват. Искаше му се да каже още нещо, да му благодари, но в същото време си даде сметка, че всичко това е известно на баща му и че всякакви понататъшни обсъждания по темата биха се явили неприлични и ненужни. Остави мига да улегне. Дай му да диша.

ГЛАВА 19

В два и половина след полунощ Майрън се качи в бившата им детска стая с Брад — онази със стикера на „Дететърсачите“ на прозореца — и включи компютъра.

Влезе в „Скайп“. На екрана се появи лицето на Териса и той, както винаги, изпита прилив на вълнение и познатата му вече лекота в гръдния кош.

— Божичко, колко си красива.

— Мога ли да бъда откровена? — усмихна се Териса.

— Заповядай.

— Ти си най-сексапилният мъж, когото познавам, и сега само като те гледам, пощурявам.

Майрън се поизправи на стола. Надали имаше по-подходящ мехлем за душата му.

— Мъча се да не се надувам, макар да не съм съвсем сигурен как точно се надува човек.

— Мога ли да продължа в откровен тон? — попита тя.

— Ако обичаш.

— Готова съм да пробваме нещо... на видео... но не знам как точно. А ти?

— Признавам си, че и аз нямам представа.

— Значи ли това, че сме старомодни? Така и не разбирам какво е това компютърен секс или секс по телефона.

— Аз веднъж опитах секс по телефона — каза Майрън.

— И?

— През живота си не съм се чувствал толкова тъпо. И взех, че се разсмях в най-неподходящия момент.

— Единодушни сме значи.

— Да.

— Не само на думи, надявам се? Понеже съм далече и прочее...

— Не е само на думи.

— Добре. И какво ново там при теб?

— С колко време разполагаш?

— Към двайсетина минути.

— Дай тогава да си попрिकाзваме още десет минути на досегашната тема, пък после ще ти кажа.

Дори и през компютърния монитор Териса го гледаше така, сякаш е единственият мъж на света. Всичко друго изчезна. Останаха само те двамата.

— Толкова ли е зле? — попита го тя.

— Да.

— Добре, красавецо. Ти започни, аз ще те следвам.

Но и това не помогна. Веднага ѝ разказа за Сузи. След като свърши, Териса попита:

— И какво ще правиш сега?

— Иде ми всичко да зарежа. Адски съм скапан.

Тя кимна.

— Ще ми се да се върна в Ангола. Да се оженим и просто да останем там.

— И аз го искам.

— Сега обаче ще кажеш „но“...

— Няма да кажа нищо — рече Териса. — Само така бих могла да съм щастлива. Нямах представа колко ми се иска да съм с теб.

— Но?

— Но няма как да се махнеш оттам. Не ти е в характера. Като начало, не можеш просто да зарежеш Есперанца и бизнеса ви.

— Мога да ѝ продам своя дял.

— И това няма да можеш. Да не говорим, че искаш първо да откриеш истината за Сузи. И да разбереш какво става с брат ти. Плюс което трябва да се грижиш за родителите си. Не виждам как ще оставиш всичко това и ще се втурнеш насам.

— А и ти няма начин да се прибереш.

— Не. Поне засега.

— А това ще рече?

— Че сме прецакани — сви рамене Териса. — Но само за известно време. Докато разбереш какво се е случило със Сузи и си подредиш останалите неща.

— Звучиш сигурна в думите си.

— Понеже те познавам. И знам, че ще свършиш всичко това. А след като нещата се подредят, ще ми дойдеш на едно дълго гости, нали така?

Изви нагоре едната си вежда и му се усмихна. Той ѝ върна усмивката. И усети как мускулите на раменния му пояс наистина се отпуснаха.

— Абсолютно си права.

— Майрън?

— Да.

— Действай бързо.

Сутринта Майрън позвъни на Лекс. Никакъв отговор. Звънна на Бъз. Същото. Главната окръжна следователка Лорън Мюс обаче включи мобифона си. Майрън пазеше номера от предишния случай, който ги беше събрал, и успя да убеди Мюс да се срещнат в многоетажния блок на Сузи и Лекс, където Сузи бе получила своята свръхдоза.

— Съгласна съм, стига с това да приключим разследването — съгласи се Мюс.

— Много ти благодаря.

Час по-късно се събраха в предното фоайе и взеха асансьора до най-горния етаж.

— Според предварителната аутопсия — каза Мюс — Сузи Т. се е задушила вследствие поетата свръхдоза наркотик. Не знам доколко си наясно със свръхдозите при опиатите, но класическият резултат е, че дрогата потиска дихателната дейност на жертвата до пълното ѝ спиране. Често пулсът остава налице и жертвата е жива още няколко минути, без да диша. Изглежда, тъкмо това е спасило бебето, макар да не мога да го твърдя със сигурност, тъй като не съм лекар. Други лекарствени съединения в кръвта ѝ не е имало. И никой не я е удрял по главата или нещо от този род. Липсват всякакви белези на физическо насилие.

— Тоест нищо ново — заключи Майрън.

— Има всъщност. Намерих онзи постинг на „Фейсбук“ страницата ѝ, за който спомена снощи. Където пише „Не негово“.

— И какво ти е мнението?

— Мнението ми е, че вероятно е истина.

— Сузи се кълнеше, че било лъжа.

Мюс завъртя очи.

— Ама разбира се! Никога не е имало случай жена да лъже по отношение на бащинството! Помисли си хубаво: представи си, че бебето не е от Лекс Райдър. Кое то е пробудило у нея чувството за вина. И се е уплашила да не я разкрият.

— Винаги може да се направи ДНК тест на бебето и да се установи кой е бащата. За да сме сигурни.

— И щях да го направя, ако разследвах убийство. Тогава щях да получа разрешение от съда. Но както вече споменах, такова нещо няма. Просто ти подсказвам по каква причина би могла една жена да поеме свръхдоза наркотик. И точка. Край.

— Току-виж Лекс се съгласил на ДНК теста и без разрешение от съда.

— Давай, давай, давай — рече Мюс, загледана в пристигащия асансьор.

— Какво искаш да кажеш?

— Нима не знаеш?

— Кое да знам?

— Бях останала с впечатлението, че си печеният адвокат на Лекс.

— В смисъл?

— В смисъл, че Лекс и бебето заминаха.

— Как така са заминали?

— Върви след мен. — И го поведе по спираловидната стълба към терасата на покрива.

— Мюс?

— Както вече ти е известно в качеството ти на виден адвокат, засега нямам причина да искам задържането на Лекс Райдър. Така че рано сутринта той отказа да се съобрази с препоръките на лекарите и се възползва от правото си да изпише своя син от болницата. Заряза и приятеля си Бъз и вместо него нае за придружител детска медицинска сестра.

— И къде са отишли?

— При липса дори на подозрение за убийство нямах причина да проследя активно крайната точка на пътуването му — каза Мюс, когато стигна до покрива.

Майрън я последва.

Тя се отправи към дивана „Клеопатра“ близо до свода. Спря се и го посочи. И със смъртно сериозен тон изрече:

— Тук.

Майрън огледа гладкия диван с цвят на слонова кост. Никаква кръв, никакви гънки, никакви признаци на смърт. Противно на всичките му очаквания, диванът не даваше никакви признаци за случилото се върху него.

— Тук ли са я намерили?

Мюс кимна.

— Спринцовката е била на пода. Тя била в безсъзнание, абсолютно на нищо не реагирала. Единствените отпечатъци по спринцовката са нейни.

Майрън погледна през свода към мамещия далечен силует на Манхатън. Водите бяха неподвижни. Небето — лилаво и сиво. Затвори очи и се върна две вечери назад. И докато вятърът вееше през балкона, му се стори, че почти чува думите на Сузи: „Понякога човек наистина се нуждае от помощ... Може и да не го съзнаваш, но поне сто пъти си ми спасил живота“.

Но не и този път. Нали беше послушал молбата на Лекс и се беше отдръпнал? Изпълнил беше молбата ѝ — научиха кой е направил постинга „Не негово“, разбраха и къде е Лекс — след което той, Майрън, бе предпочел да не се бърка повече, да остави Сузи сам-самичка.

Без да отмества поглед от силуета на града, Майрън попита:

— Нали спомена, че „Бърза помощ“ била повикана от мъж с испански акцент?

— Да. Използвал е един от преносимите им телефони. Намерихме го долу, на пода. Вероятно го е пуснал, докато е бягал. Проверихме го за отпечатъци, но всичко е размазано. Ясно личат само отпечатъци от Лекс и Сузи. Когато медиците пристигнали, заварили вратата отворена. Качили се тук и я открили.

Майрън напъха ръце в джобовете си и остави бриза да гали лицето му.

— Даваш си сметка, надявам се, че теорията ти за нередовен имигрант или техник по поддръжката не струва.

— Защо?

— Ами помисли си: някакъв чистач и изобщо някой си минава и случайно вижда — какво? — че вратата е откритата, влиза в апартамента, а след това се покатерва и на покрива?

Мюс поразмисли.

— Може и да си прав.

— Много по-вероятно е обадилият се да е бил с нея тук, когато се е инжектирала.

— Е, и?

— Какво искаш да кажеш с това „Е, и“?

— Вече ти обясних, че съм тук заради престъплението, а не от любопитство. Ако се е инжектирала заедно с някой неин приятел или приятелка, който след това е побягнал, нямам никаква готовност да разследвам въпросното лице. Освен ако не е бил дилърът ѝ, но само при условие, че установя кой е, намеря го и докажа, че той ѝ е продал дрогата. Но в случая не точно това ме интересува.

— Но аз бях с нея предната вечер, Мюс.

— Знам.

— Бяхме точно тук, на този покрив. Притеснена беше, но в никакъв случай нямаше вид на човек, готов да се самоубие.

— И това вече ми го каза — отбеляза Мюс. — „Притеснена“, разправяш, но не готова да се самоубие. Доста фино разграничение. И държа да отбележа, че лично аз никога не съм казала, че е била склонна да се самоубива. Но е била притеснена, нали си съгласен? Точно това може да я е накарало да се закачи наново, и то — с фатални последици.

Вятърът отново се засили. А с него долетя и гласът на Сузи: „Всеки от нас си има своите тайни, Майрън“. Не бяха ли това последните ѝ думи към него?

— И още нещо имай предвид — продължи Мюс. — Ако наистина имаме случай на убийство, то ще да е най-тъпото убийство, което съм срещала. Да предположим, че искаш да убиеш Сузи. И да си представим, че намираш начин да я накараш сама да поеме хероина, без да прилагаш физическа сила. Опрял си ѝ пищов в слепоочието, да речем. Следиш ли мисълта ми?

— Карай.

— Добре де, щом си искал да я убиеш, защо не си я оставил да умре? За какво ти е да се обаждаш на „Бърза помощ“ при вероятността

да я заварят жива? Пък и колко му е при това поето от нея количество хероин да я доведеш тук, под свода и да я оставиш да падне? Но в никакъв случай не би се обадил на „Бърза помощ“, нито би оставил вратата отворена за някой чистач или друг човек. Схващаш ли какво ти говоря?

— Да — потвърди Майрън.

— Усещаш ли логиката?

— Усещам я.

— Можеш ли да възразиш срещу нещо от казаното от мен дотук?

— Нищичко — рече Майрън, напъвайки се да избистри мисълта си. — Ако приемем, че си права, тя вероятно се е обадила вчера на дилъра си. Имаш ли поне малка представа кой може да е?

— Засега не. Знаем единствено, че вчера е излизала с колата. Електронната ѝ винетка е била засечена на магистралата „Гардън Стейт“ близо до федерално шосе 28. Възможно е да е отивала в Нюарк.

Майрън се замисли.

— Направихте ли оглед на колата ѝ?

— На нейната кола ли? Не. Защо?

— Ще имаш ли нещо против аз да я огледам?

— Ключовете у теб ли са?

— У мен са.

— Ох, тези агенти — завъртя глава тя. — Хайде, върви. Трябва да се връщам на работа.

— Само още един въпрос, Мюс.

Тя се спря.

— Защо ми показваш всичко това, след като снощи ти излязох с мръсния номер за адвоката и неговия клиент?

— Защото, поне засега, нямам изградена версия — призна тя. — И защото, ако съм пропуснала някак си нещо — ако наистина си имаме работа с убийство — няма значение кого се предполага да защищаваш. Ти обичаше Сузи. И в никакъв случай няма да оставиш убиеца ѝ да се разхожда на свобода.

На слизане с асансьора мълчаха. Мюс слезе на партера. Майрън продължи надолу до гаража. Натисна дистанционното, чу писукането. Сузи караше мерцедес S63 AMG. Отключи го и седна на мястото на шофьора. Уханието на парфюм от диви цветя наново му напомни за Сузи. Отвори жабката и извади оттам книжката на колата,

застраховката и наръчника на водача. Разтърси се под седалките — не че знаеше какво търси, но просто ей така, да не би да има някоя улика. Не намери нищо друго, освен изтървани монети и две химикалки. Шерлок Холмс сигурно щеше да изчисли по тях къде точно е ходила Сузи, но това не беше по силите на Майрън.

Запали двигателя и включи джипиеса на контролното табло. Натисна „последни крайни точки“ и му излезе списък на местата, където Сузи е търсила ориентири. Шерлок Холмс пасти да яде. Последната дестинация беше Касълтън в щата Ню Джърси. Хммм. И според засечката на винетката дотам се стига по магистралата „Гардън Стейт“ след изход 146.

Предпоследното искане за информация беше от една пресечка в Едисън, Ню Джърси. Майрън извади блекбърито и взе да набира адресите от екрана. Когато свърши, изпрати ги като имейл на Есперанца — да ги провери онлайн и да установи кои са от съществено значение. Но тъй като исканията бяха без дати, Майрън не беше сигурен дали Сузи не е посещавала въпросните места преди месеци, нито колко често е прибягвала до помощта на джипиес системата.

И все пак всички признаци сочеха, че Сузи е посетила съвсем наскоро Касълтън; не беше изключено да е било в деня на смъртта ѝ. Заслужаваше си и той да се отбие дотам.

ГЛАВА 20

Адресът в Касълтън се оказа крайпътен мол с четири магазина, основен сред които бе супермаркетът от веригата „Кингс“. Другите три сгради се заемаха от пицария „Ренато“, сладкарница за сладолед „Сноукап“ и старовремска бръснарница „Сал и Шорти Джо“ с класически прът в бяло и червено пред вратата^[1].

За какво ѝ е било на Сузи да идва чак дотук?

Нима нямаше супермаркети, сладоледаджийници и пицарии много по близо до дома ѝ? А и силно се съмняваше, че е ползвала фризьорските услуги на Сал или на Шорти Джо. Какъв е бил смисълът на пътуването ѝ? Майрън се спря и зачака да му се яви отговорът. Минаха две минути. И понеже отговорът така и не дойде, Майрън реши да му даде начален подтик.

Започна от супермаркета „Кингс“. И понеже не му дойде друго наум, взе да показва на пазаруващите снимка на Сузи Т. и да разпитва дали някой не я е видял. Разследване по старовремски. Съвсем в стила на Сал и Шорти Джо. Неколцина се сетиха, че са гледали Сузи като тенисистка. Други бяха гледали телевизионните новини предната вечер и предположиха, че Майрън е полицай — впечатление, което той не се постара да опровергае. В крайна сметка се оказа, че никой не я е виждал в супермаркета.

Първи опит: неуспешен.

Майрън излезе навън. Огледа паркинга. Най-вероятната версия? Сузи да е дошла тук да се сдобие с дрога. Дилърите, особено в предградията, масово използват паркингите. Спираш до колата му, сваляте предните стъкла, някой подхвърля пари от едната кола в другата, друг подхвърля обратно пакетчето с дрога.

Опита се да си представи подобна сцена. Сузи — жената, която предната вечер му бе говорила за тайни и се притесняваше, че имала прекалено много спортна злоба; същата тази жена, бременна в осмия месец; жената, която само два дни по-рано бе влязла в офиса му с думите „Дяволски щастлива се чувствам“ — същата тази Сузи да е

дошла чак до този крайпътен мол за достатъчно количество хероин, че да се самоубие?

Много съжалявам, но не може да бъде, рече си Майрън.

Възможно бе да е имала среща с друг човек, не с дилър, пак на този паркинг. Колкото възможно, толкова и не. Дотук се бе проявил великолепно като детектив. Не че не му предстоеше още куп работа де. Пицарията „Ренато“ не работеше. Бръснарницата за сметка на това беше отворена. Майрън видя през витрината бърбрещите си старци, повели разпален спор с вид на изключително доволни от живота хора. Прехвърли вниманието си върху сладоледената сладкарница „Сноукап“, на чиято витрина окачваха надпис „ЧРД, ЛОРЕН!“. Пристигаха момиченца на около осем-девет години, понесли подаръци, хванали за ръка изтощените си, притеснени, но и доволни майки.

И гласът на Сузи: „Дяволски щастлива се чувствам“.

Ето такъв трябваше да е животът на Сузи, помисли си, докато наблюдаваше майките. Щеше да бъде. Точно какъвто го искаше Сузи. Но хората вършат глупости. Изхвърлят щастието си на боклука, сякаш е мръсна салфетка. Нищо чудно и със Сузи така да е станало — успяла е в типичен свой стил да обърка всичко тъкмо преди да се добере до истинското щастие.

Гледаше през витрината как момиченцата се отделят от майките и с леки писъци се прегръщат. Цялата сладкарница представляваше водовъртеж от цветове и движения. Майките се оттеглиха към ъгъла с кафемашината. Майрън пак се опита да си представи как щеше да изглежда Сузи на полагащото ѝ се място, но в същия момент забеляза, че в него се е втренчил застаналият зад тезгяха мъж — около шейсетгодишен, с коремче на мениджър на средно ниво и старателно праметнати през плешивото теме коси. Наблюдаваше Майрън през свръхмодерни очила, каквито човек би очаквал да види на носа на суетен градски архитект, и постоянно ги буташе нагоре на носа си.

Управителят, каза си Майрън. Сигурно постоянно е така нащрек, да пази заведението, да надзирава и персонала. И нищо не пропуска. Идеално. Запъти се към вратата със снимката на Сузи Т. в ръка. Но още не беше я стигнал, когато онзи я отвори отвътре и я задържа Майрън да влезе.

— С какво мога да съм ви полезен? — попита мъжът.

Майрън му показва снимката. Онзи я погледна и затвори очи.

— Виждали ли сте тази жена? — попита Майрън.

Гласът му долетя сякаш отнякъде много далеч:

— Вчера разговарях с нея.

Човекът изобщо нямаше вид на дилър.

— За какво?

Човекът преглътна и понечи да се извърне.

— За дъщеря ми. Интересуваше се от дъщеря ми.

— Последвайте ме — каза мъжът.

Минаха покрай щанда, иззад който жена в инвалидна количка, с огромна усмивка, обясняваше на някакъв клиент смисъла на странните названия на различните видове сладолед и какво можеше да се добави върху тях. Вляво партито беше в разгара си. Момиченцата се редуваха да смесват различни видове сладолед по собствен вкус. Две какички на гимназиална възраст им помагаха да загребват, а трета ръсеше върху топките разноцветни захарни пръчици, трохи от бисквити, желатинови мечета, ядки и стърган шоколад.

— Обичате ли сладолед? — попита мъжът.

— Има ли някой, който да не обича? — разпери ръце Майрън.

— Не са много, да чукна на дърво — потропа с кокалчета човекът върху гетинакса на масичката, покрай която минаваха. — От кой вид ще желаете?

— Не, в момента не искам.

Онзи обаче не прие отказа му.

— Кимбърли?

Жената на инвалидния стол вдигна глава.

— Направи на госта ни един „размразвач на снежни шапки“.

— Дадено.

Сладкарницата бе облепена навсякъде с емблемата на „Сноукап“. Това трябваше всъщност да му подсказже. „Сноукап“ — от Сноу. Майрън разгледа още веднъж лицето на мъжа. Изминалите петнайсет години не се бяха отнесли към него нито приятелски, нито враждебно — нормално състаряване — но Майрън вече сглобяваше подробностите.

— Вие трябва да сте Карл Сноу — рече, — бащата на Алиста.

— А вие от полицията ли сте? — попита онзи.

Майрън се поколеба.

— Няма значение. Нямам какво да ви кажа.

Майрън реши да го притисне.

— Нима се каните да прикриете и второ убийство?

Очакваше онзи да се шокира или да се възмути, но той само категорично завъртя глава.

— Вече четох вестниците. Сузи Т. е починала от свръхдоза.

По-силен подтик ли му бе нужен?

— Да де, колкото и вашата дъщеря просто е паднала през прозореца.

Майрън съжали за думите си в мига, в който ги изрече. Прекалено много, прекалено рано. Изчака избухването. Но такава не последва. Лицето на Карл Сноу провисна.

— Седнете. И ми кажете кой сте.

Майрън седна насреща му и се представи. Зад гърба на Сноу партито на Лорен набираше обороти. За миг си даде сметка за очебийния контраст — изгубилият дъщеря си човек организира рожден ден на чуждо дете — но незабавно го прогони.

— По новините съобщиха, че било свръхдоза — каза Карл Сноу. — Вярно ли е?

— Не съм убеден — отвърна Майрън. — Затова провеждам разследване.

— Но защо вие, а не полицията?

— Не бихте ли ми казали все пак тя за какво беше дошла?

Карл Сноу се облегна назад, намести очилата на носа си.

— Позволете ми да уточня нещо, преди да започнем. Имате ли изобщо някакви доказателства, че Сузи е била убита — да или не?

— Като начало — отвърна Майрън, — налице е фактът, че беше бременна в осмия месец и чакаше с нетърпение бебето да се роди.

— Не ми звучи особено убедително — отказа да се впечатли събеседникът му.

— И не е — съгласи се Майрън. — Затова ще ви изредя нещата, които знам със сигурност. Сузи е шофирала дотук вчера. Разговаряла е с вас. Само няколко часа по-късно вече не е сред живите.

Хвърли поглед зад себе си. Младата жена се приближаваше с инвалидния стол, понесла огромен сладолед. Майрън понечи да стане

и да ѝ помогне, но Карл Сноу завъртя глава. Майрън остана на мястото си.

— Един „размразвач на снежни шапки“ — обяви жената, докато го поставяше пред Майрън. — Добър апетит.

„Размразвачът“ трудно би се побрал в багажника на кола. Майрън се приготви да задържи масата, ако се килне.

— Това цялото само за един човек ли е? — попита.

— Ами да — отвърна тя.

— В комплект с ангиопластика ли го предлагате или с инжекция инсулин?

— Ау! За пръв път чувам такъв интересен въпрос — завъртя очи тя.

— Запознайте се с дъщеря ми Кимбърли, господин Болитар — намеси се Карл Сноу.

— Много ми е приятно — заяви Кимбърли и го възнагради с една от ония усмивки, които карат и циниците да вярват, че има рай.

Размениха по някоя и друга приказка — тя управлявала сладоледаджийницата, Карл бил само собственикът — след което тя се върна с количката зад щанда.

Без да снема поглед от нея, Карл обясни:

— Тя беше на дванайсет, когато Алиста... — И млъкна, сякаш не знаеше коя точно дума да използва. — Майка им почина две години преди това от рак на гърдата. Много тежко го понесох. Пропих се. Кимбърли има вродена церебрална парализа. Нуждаеше се от постоянни грижи. И предполагам, че покрай всичко друго Алиста някак си се изплъзна от вниманието ми.

И като в телевизионно шоу при тази му реплика избухна силен смях. Майрън хвърли поглед на партито зад гърба си. Рожденичката Лорен се беше нахилила, а около устата ѝ имаше пръстен от шоколад.

— Нямам намерение да навредя нито на вас, нито на дъщеря ви — заяви Майрън.

— Ако проведе сега разговор с вас — каза бавно Карл Сноу, — ще искам да ми обещаете, че няма повече да ви видя. Не желая медиите да се набъркат отново в живота ни.

— Обещавам ви.

Карл Сноу разтри лице с двете си ръце.

— Сузи искаше да научи как е загинала Алиста.

Майрън зачака да чуе още. Когато Карл замълча, попита:

— Какво по-точно я интересуваше?

— Дали Гейбриъл Уайър в действителност е убил дъщеря ми.

— И вие какво ѝ отговорихте?

— Че след като се срещнах насаме с господин Уайър, се убедих, че той няма вина. И че в крайна сметка съм се примирил, че е било нещастен случай. И понеже споразумението ни е конфиденциално, повече нищо не мога да ѝ кажа.

Майрън не можеше да отмести очи от него. Карл Сноу бе произнесъл всичко това с трениран монотонен глас. Зачака да срещне погледа му. Не се получи. Сноу само завъртя глава и промълви:

— Още не мога да повярвам, че е мъртва.

Майрън така и не разбра дали става дума за Сузи, или за Алиста. Карл Сноу запримигва и отмести поглед по посока на Кимбърли. И като я видя, сякаш почерпи сили от нея.

— Губили ли сте някога дете, господин Болитар?

— Не съм.

— Ще ви спестя всички клишета. Нещо повече. Всичко ще ви спестя. Знам как гледат на мен хората: безсърдечният баща, съгласил се да го купят срещу свободата на убиеца на дъщеря му.

— А случаят не беше ли точно такъв?

— Понякога се налага да обичаш детето си насаме. А друг път — и да го жалиш насаме.

Понеже Майрън не беше сигурен в смисъла на думите му, предпочете да замълчи.

— Хапвайте от сладоледа — подсети го Карл, — иначе Кимбърли ще забележи. Това момиче и на тила си има очи.

Майрън взе лъжичката и опита сметаната с първия пласт, който бе някаква комбинация от курабийки и сметана. Манна небесна.

— Харесва ли ви?

— Манна — рече Майрън.

Карл пак се усмихна, но без никаква радост.

— „Размразителят“ е изобретение на Кимбърли.

— Жив гений.

— Добра дъщеря е тя. И обожава сладкарницата. С Алиста обаче сбърках. Няма втори път да допусна същата грешка.

— Това ли точно казахте и на Сузи?

— Отчасти. Исках да ѝ обясня тогавашното ми положение.

— А именно?

— Алиста страшно харесваше „Хорс Пауър“. И като всяка друга тийнейджърка беше луднала по Гейбриъл Уайър. — Нещо премина през лицето му. Загледа се настрани, загубил се в мислите си. — Наближаваше шестнайсетият ѝ рожден ден. Нямах пари да ѝ организирам голямо парти, но чух, че „Хорс Пауър“ щели да имат концерт в „Мадисън Скуеър Гардън“. Предполагам, че концертите им не бяха много на често — не се интересувах кой знае колко от тях — но се сетих, че в сутерена на универсалния магазин „Маршъл“ на шосе номер 4 има билетна каса. Така че една сутрин се вдигнах още в пет и се наредих на опашката. Нямаме представа колко неловко се чувствах. Жива душа нямаше на повече от трийсет, а аз кисна там цели два часа, само и само да се сдобия с билети за концерта. Когато ми дойде редът, жената почна да пише нещо на компютъра, после каза, че билетите са свършили. Но изведнъж рече: „Я чакайте. Май са останали точно два“. Никога нищо не съм купувал с такава радост през живота си. Пръстът на съдбата, един вид. Сякаш е било писано да се случи.

Майрън кимна колкото се може по-неангажирано.

— Прибирам се аз значи у дома, но рожденият ден на Алиста е чак след седмица, така че се налага да изчакам. Но все пак споделям с Кимбърли. И двамата ще умрем от нетърпение. Билетите буквално прогарят дупка в джоба ми. Изпитвали ли сте някога подобно чувство? Да купите нещо за някого и да нямате търпение да му го дадете?

— Естествено — промълви Майрън.

— Та и ние така с Кимбърли. В крайна сметка отиваме с колата до гимназията на Алиста. Паркираме, изнасям Кимбърли, слагам я в инвалидния стол. Алиста излиза след часовете, а ние сме се захилили като котараци, дето току-що са изяли канарчето. Алиста ни прави някаква тийнейджърска физиономия и пита „Какво има?“, а аз само ѝ показвам билетите, при което Алиста — тук спря, а светът му се върна назад през годините... — само изпищя, метна ми се на врата и така ме стисна...

Гласът му заглъхна. Издърпа книжна салфетка от кутията, посегна да обърше очите си, но се отказа. И впери поглед в масата пред себе си.

— Така или иначе, Алиста взе най-добрата си приятелка на концерта. После щеше да преспи у тях. Само че... Останалото ви е известно.

— Съжалявам.

— Отдавна беше — завъртя глава Карл Сноу.

— И не вините за случилото се Гейбриъл Уайър?

— Да го виня ли? — Карл млъкна и се замисли. — Истината е, че след смъртта на майка ѝ не упражнявах достатъчно контрол върху Алиста. Така че, като се замисли човек, кого да виниш? Роудито, който забелязал Алиста сред тълпата ли? Абсолютно непознат човек. Охранителят, който я е пуснал зад сцената ли? И той случаен човек. Че и Гейбриъл Уайър — пълен непознат. Та аз бях неин баща — и не успях да я предпазя. С какво са били длъжни те да се грижат за нея?

Карл Сноу примига и отмести погледа си надясно.

— Това ли всъщност казахте на Сузи?

— Казах ѝ, че липсват улики Гейбриъл Уайър да е извършил нещо нередно през въпросната нощ — и по-точно, нищо, което полицията би могла да докаже. Това поне ми бяха разяснили най-подробно. Вярно, Алиста е била в хотелския апартамент на Уайър. И именно от неговия балкон е паднала, а той е бил на трийсет и втория етаж. Но за да се стигне от „А“ до „Б“, от тези факти до подвеждането на знаменитост под отговорност, да не говорим за постигането на присъда... — И той сви рамене. — Имах грижи по другата си дъщеря. Нямах пари. Знаете ли колко трудно се гледа дете инвалид? И колко е скъпо? Ето, „Сноукап“ вече е верига от сладкарници, макар и скромна. Откъде, мислите, дойде началният капитал?

Майрън полагаше всички усилия да му влезе в положението, но гласът му прозвуча по-рязко, отколкото искаше.

— От убиеца на дъщеря ви ли?

— Виждам, че отказвате да ме разберете. Алиста вече не беше между живите. Умрелият си е умрял. Нищо повече не можех да направя за нея.

— Но пък можехте да направите нещо за Кимбърли.

— Да. Но не става дума за чиста пресметливост. Представете си, че не бях взел парите. Уайър пак щеше да е на свобода, а Кимбърли щеше да продължи да страда. По този начин поне успях да подсигурия Кимбърли.

— Без да искам да ви обиждам, доста пресметливо ми звучи.

— На страничен човек може и така да му се стори. Но аз съм баща. А бащата има всъщност една основна задача — да опази детето си. Нищо друго. И след като веднъж се бях провалил, като пуснах дъщеря си на концерт, а след това не проверих къде е... Каквото и да сторя, не мога да изкупя грешката си. — Млъкна и обърса една сълза. — Както и да е. Вас ви интересуваше какво е търсела тук Сузи. Искаше да знае дали смятам, че Алиста е била убита от Гейбриъл Уайър.

— А спомена ли защо ѝ трябва да го знае? Все пак доста години изминаха оттогава.

— Не ми каза. — Карл пак примига и се загледа настрани.

— Моля?

— Нищо. Само я предупредих да не се забърква. Алиста се замеси с Гейбриъл Уайър — и знаете докъде стигна.

— Да не искате да кажете...

— Нищо не искам да казвам. По новините обявиха, че е поела свръхдоза хероин. Доста разстроена беше, като си тръгваше, така че всъщност не се изненадах особено.

Зад него една от приятелките на Лорен се разплака. Изглежда, не беше получила полагащата ѝ се торбичка с лакомства за вкъщи. Карл Сноу чу суматохата. И бързо отиде при момиченцата — всичките нечии дъщери, на които предстоеше бързо да пораснат и да се влюбят в разни рок звезди. Засега обаче си бяха деца на детско парти и не искаха нищо друго, освен сладолед и торбичка с лакомства за вкъщи.

[1] През Средновековието бръснарите били и хирурзи и пред вратата на бръснарниците поставяли колове, боядисани в червено и бяло, символизиращи кръвта (хирургията) и белите превръзки. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 21

Уин знаеше много добре как да си уреди незабавно среща с Хърман Ейк.

Също като родоначалника Уиндзър Хорн Локуд и наследника му Уиндзър Хорн Локуд II, и Уиндзър Хорн Локуд III се беше родил, захапал сребърна чашка за начален голфов удар. Родът му бе сред основателите на клуба „Мериън“ в Ардмор, близо до Филадельфия. Уин членуваше и в „Пайн Вали“, редовно класиран на първо място сред игрищата за голф в света (независимо от това, че се намираше в съседство с долнопробен воден парк в южната част на Ню Джърси), а за случаите, в които му се приискваше да играе на великолепно игрище в близост до Ню Йорк, се бе записал и в „Риджуд“ — райска креатура с двайсет и седем дупки на архитекта А. У. Тилингаст, която не отстъпваше на нито един от прочутите голф паркове в света.

„Бившият“ мафиот Хърман Ейк обичаше голфа повече и от децата си. Може да ви прозвучи хиперболично, но ако се съдеше от скорошното посещение на Уин във федералния затвор, Хърман Ейк обичаше голфа поне повече, отколкото обичаше брат си Франк. Така че още на сутринта Уин позвъни на Хърман в офиса му и го покани да изиграят маршрута в „Риджуд“ още същия следобед. Онзи се съгласи, без да се двоуми.

Хърман Ейк беше прекалено хитър, за да не се усети, че Уин преследва някаква своя цел, но му беше все едно. Важното бе, че му се отваряше възможност да играе на „Риджуд“, каквато много рядко се удаваше дори на най-богатите и най-властни босове в мафията. За достъп до едно от най-легендарните игрища на Тилингаст бе готов да отбива удари, да атакува, та дори и да се навре с главата напред в клопка, заложена му от федералните агенти.

— Още веднъж много ти благодаря за поканата — каза Хърман.

— Удоволствието е мое.

Срещнаха се на старта на първата дупка, известна като „първа източна“. На игрището не се допускаха никакви мобифони, но Уин бе

успял да се свърже с Майрън току преди да тръгне, така че вече знаеше подробностите за срещата на Майрън с Карл Сноу, макар да не беше съвсем наясно с произтичащите от нея изводи. Затова реши да изпразни мозъка си и пристъпи към чашката топкодържател за първия удар. Издиша мощно и отправи двеста шейсет и пет метров удар, който преполови разстоянието до дупката.

Дойде редът на Хърман Ейк, чийто замах бе по-грозен и от маймунска подмишница. Топката му излетя далеч наляво над дърветата и насмалко да стигне до шосе номер 17.

Хърман се намръщи и изгледа зверски стика си, готов да му припише вината.

— Честно ти казвам. Видях Тайгър да прави точно такъв удар на тази дупка по време на открития шампионат на „Барклис“.

— Да бе — съгласи се Уин. — С такъв първи удар човек като нищо може да те сбърка с Тайгър Удс.

Хърман Ейк се захили с дебело облечените си зъби. Макар и да приближаваше осемдесетте, продължаваше да се облича в жълтите вталени ризи за голф модел „Драй-Фит“ на „Найки“ и — в съответствие с неблагоразумната, но наложила се напоследък мода в голфа — с впит по тялото бял панталон с клош маншети, поддържан на място с помощта на широк черен колан със сребърна катарамас с размерите на капачка за автомобилна главина.

Ейк помоли да му се даде втора възможност — нещо, което наистина е позволено в приятелски мачове, но което Уин лично смяташе за недопустимо, когато играеше по чужда покана — и сложи нова топка върху чашката.

— Искам да те питам нещо, Уин.

— Слушам.

— Както знаеш, вече съм стар човек.

И Ейк отново се усмихна. Искаше да създава впечатление за добър дядо, но с тия коронки на зъбите мязаше повече на лемур. Тенът му бе по-скоро оранжев, отколкото кафяв, а косата му имаше отличителен сив богаташки цвят, какъвто се купува единствено с много пари — с други думи, носеше луксозна перука. По лицето му нямаше нито една бръчица и то бе абсолютно неподвижно. Ботокс. И то — в сериозни количества. Кожата му беше свръхмазна, свръххлъскава, та приличаше на восъчна статуя от музея на „Мадам

Тюсо“, създадена през нечий почивен ден. Шията му обаче го издаваше: сбръчкана и провиснала кожа, като от старчески чатал.

— Известно ми е — рече Уин.

— И, както вероятно знаеш, контролирам и притежавам огромен и разнообразен портфейл от законни предприятия.

Е, щом някой намира за необходимо да ти спомене, че бизнесът му е легален, значи, е точно обратното. Уин издаде неангажиращ звук.

— Та се питах дали не би желал да ми станеш поръчител за членство тук — каза Хърман Ейк. — Като знам връзките и репутацията ти, едно поръчителство от твоя страна почти ми гарантира, че ще ме приемат.

Уин направи всичко възможно да не пребледнее. А така също да не се хване с ръка за сърцето и да не залитне назад, макар да му костваше доста усилия.

— Ще го обсъдим — отвърна.

Хърман застана зад топката, присви очи и заизследва траекторията, по която трябваше да я изстреля така, сякаш търсеше Новия свят. Приблужи се до чашката с топката, застана отстрани и направи четири болезнено бавни пробни замаха. Кадитата, които носеха торбите със стиковите им, се спогледаха. Хърман пак огледа поляната пред себе си. Ако това тяхното беше филм, на екрана в този момент щяха да се виждат бързо въртящи се стрелки на часовник, понесени от вятъра страници от календар, падащи от дърветата листа и снеговалеж, последван накрая от изгряващо слънце и раззеленяваща се природа.

Принцип номер 12 на Уин в голфа: Няма лошо в това да си лош играч на голф. Лошото е, ако ти отнема много време.

Най-сетне Хърман нанесе удара си. И топката пак се отплесна наляво. Улучи едно дърво и падна в територия, откъдето все пак можеше да се отиграе. На двете кадита сякаш им олекна. Уин и Ейк изиграха първите две дупки, разменяйки си нищо незначещи приказки. Голфът поначало е игра на пълна съсредоточеност върху себе си. Интересува те единствено резултатът ти до момента и нищо повече. Това до определена степен е приятно, но не поражда натоварващи съзнанието разговори.

На третата дупка с прословутите ѝ възвишения, до която нормално се стигаше с пет удара, двамата се спряха да се порадват на

тихия зелен покой. Дъхът им секна. За миг замръзнаха безмълвно на място. Уин дишаше равномерно, с почти затворени очи. Игрището за голф е нещо като светилище. Много лесно е човек да се надсмива на голфа — едно от най-озадачаващите човешки занимания, способно да изкриви съзнанието и на най-печения участник — но в дни като днешния, изправен пред успокояващата зелена тревна шир, дори агностикът Уин се чувстваше едва ли не благословен.

— Уин?

— Да?

— Благодаря ти — каза просълзено Хърман Ейк. — Благодаря ти за това.

Уин го изгледа. И магията се разруши. Никак не желаше да споделя подобен момент точно с такъв човек. Но пък, от друга страна, рече си Уин, се отваря добра възможност.

— Та за поръчителството ми за членството ти — рече.

Хърман Ейк го изгледа с фанатична надежда.

— Да?

— Какво да кажа на борда, ако се поинтересуват от твоя... бизнес?

— Нали ти рекох. Вече всичко е напълно законно.

— Да, но няма как да не са чули за миналото ти.

— Първо на първо, то наистина е минало. Да не говорим, че поначало не беше мое дело. Я да те питам аз тебе, Уин: каква е разликата между днешния Хърман Ейк и Хърман Ейк отпреди пет години?

— По-добре ти ми я кажи.

— Ще ти кажа: разликата е, че вече го няма Франк Ейк.

— Ясно.

— Всичките там престъпни деяния, цялото насилие изобщо не идваха от мен, а от брат ми Франк. Ти го познаваш, Уин. Знаеш какъв грубиян е Франк. Шумен и склонен към насилие. Какво ли не правех да го озаптя. Тъкмо той е виновен за всичките ни неприятности. Така кажи на борда.

Страхотен човек! Продава брат си срещу членство в някакъв голф клуб!

— Не съм убеден, че бордът ще се впечатли и от начина, по който прехвърляш цялата вина на брат си — отбеляза Уин. —

Членовете му много държат на семейната вяръност.

Отместване на погледа, минаване на друга скорост.

— Нищо не му прехвърлям. Аз Франк го обичам, разбираш ли? Той е по-малкото ми братче. И винаги ще си остане такъв. Знаеш ли колко грижи полагам сега за него? Нали знаеш, че е в затвора?

— Чух нещо такова. Ходиш ли му на свиждания?

— Най-редовно. И най-смешното е, че на Франк там страшно му харесва.

— В затвора ли?

— Нали си го знаеш що за стока е Франк? Та той буквално управлява целия пандиз. Да ти кажа съвсем честно, аз бях против това той да се нагърбва с цялата вина, но Франк дума не даваше да се издума за друго. Пое на плещите си цялото бреме на семейството, така че сега не ми остава нищо, освен да му осигурявам пълен комфорт.

Уин се зае да изучава лицето и езика на тялото на стареца. Нищо. Повечето хора са убедени, че не е трудно да разбереш кога някой те лъже — има си ясни признаци на измамата и ако ги изучиш, винаги ще си наясно дали събеседникът ти те лъже, или говори истината. И точно онези, които вярват в подобни глупости, най-редовно се оказват измамани. Хърман Ейк си беше жив социопат. Вероятно бе избил — или по-точно казано, бе наредил да бъдат избити — много повече хора в сравнение с Франк. У Франк Ейк нямаше нищо потайно — челната му атака лесно се вижда и съответно неутрализира. Докато Хърман Ейк се държеше по-скоро като змия в тревата, вълк в овча кожа, поради което бе далеч по-опасен.

В днешния ден стартът към седмата дупка бе изнесен доста напред, така че Уин предпочете стик с дървена глава вместо метална.

— Мога ли да те попитам нещо във връзка с един от бизнесите ти?

Хърман Ейк изгледа Уин. Змията вече не беше съвсем скрита.

— Какви са ти взаимоотношенията с Гейбриъл Уайър?

Оказа се, че и един социопат е способен да придобие изненадан вид.

— Това пък какво те интересува, по дяволите?

— Майрън е представител на партньора му.

— Е, та?

— Знам, че в миналото си се занимавал с комарджийските му дългове.

— И смяташ, че това трябва да се води за престъпление ли? Значи правителството може да продава лотарийни билети. И в Лас Вегас, в Атлантик Сити и при разни индианци да се приемат залагания, но щом някой честен бизнесмен реши да направи същото, върши престъпление, така ли?

Уин положи всички усилия да не се прозине.

— Та все още ли се занимаваш с хазарта на Гейбриъл Уайър?

— Не виждам как това изобщо може да ти влиза в работата. Отношенията ни с Уайър са абсолютно законни и делови. Това би трябвало да ти стига.

— Законни делови отношения?

— Точно така.

— Вече съвсем се обърках.

— От кое?

— Какви са тези законни делови отношения, които налагат домът на Уайър на остров Адиона да се охранява от Еван Крисп?

Все още със стик в ръка, Ейк се смрази. Подаде стика на кадито и рязко сне бялата ръкавица от лявата си ръка. След което се приближи към Уин.

— Слушай — рече му тихо. — Ти и Майрън недейте да си навирате носа в тая работа. Сериозно ти говоря. Познаваш ли Крисп?

— Само по репутацията му.

— В такъв случай би трябвало да се сетиш, че не си заслужава.

Хърман изгледа още веднъж строго Уин и се върна при кадито си. Нахлузи отново ръкавицата и поиска стика с металната глава. Кадито му го подаде и се запъти към гората вляво, тъй като топките на Хърман Ейк май отдаваха предпочитание на тази посока.

— Нямам никакъв интерес да вредя на бизнеса ти — каза Уин. — Нито имам интерес по отношение на Гейбриъл Уайър.

— Какво тогава търсиш там?

— Интересува ме Сузи Т. И Алиста Сноу. И Кити Болитар.

— Не разбирам за какво става дума.

— Искаш ли да чуеш моята теория?

— За кое?

— Да се върнем в миналото, по-точно с шестнайсет години назад — рече Уин. — Гейбриъл Уайър ти дължи значителна сума срещу покритите от теб негови комарджийски дългове. Самият той е наркоман, гони плисирани полички...

— Що пък плисирани?

— Щото ги харесва да са по-младички — поясни Уин.

— А, сега загрях. Плисирани, викаш.

— Радвам се. А онова, което е особено важно за теб, е, че Гейбриъл Уайър е компулсивен комарджия. Или другояче казано — човекът е пълна развалина, но пък ти носи огромни печалби. Притежава пари, има и страхотен потенциал да натрупа още, така че и лихвата, която ти дължи, все повече се натрупва. Следиш ли мисълта ми?

Хърман Ейк нищо не му отговори.

— Докато в един момент Уайър прекалява. След концерт в „Мадисън Скуеър Гардън“ поканва в хотелския си апартамент наивно шестнайсетгодишно момиче на име Алиста Сноу. Пробутва ѝ „Рохипнол“, кокаин и всякаква друга дрога, която му е подръка, и в крайна сметка момичето скача от балкона му. Той изпада в паника. А нищо чудно ти поначало вече да си имал човек там при него, предвид това колко ценен актив се е явявал за теб. И това вероятно е бил Крисп. Та ти успяваш да замажеш нещата. Заплашваш свидетелите и стигаш дотам, че подкупваш семейство Сноу — и изобщо правиш всичко необходимо, само и само да опазиш твоето момче. А той ти става още по-задължен. Не знам какви „законни делови отношения“ си му наложил, но предполагам, че Уайър ти плаща — колко да речем? Половината от доходите си може би? А това прави минимум по няколко милиона долара годишно.

Хърман Ейк само го гледаше, но и полагаше всички усилия да не избухне.

— Уин?

— Да?

— Знам, че двамата с Майрън сте склонни да си мислите, че сте печени — каза Ейк, — но нито един от двама ви не е брониран против куршуми.

— Тц-тц-тц — разпери ръце Уин. — А къде отиде господин Легалният бизнесмен? Човекът на законния бизнес?

- Смятай, че съм те предупредил.
- Аз, между другото, вече посетих брат ти в затвора.
Лицето на Хърман се свлече.
- Много здраве ти праща.

ГЛАВА 22

В офиса Голямата Синди бе в пълна бойна готовност.

— Сдобих се с информация за татуса на Гейбриъл Уайър, господин Болитар.

— Да я чуем.

Голямата Синди днес бе изцяло в розово, а количеството руж по бузите ѝ щеше да е достатъчно за боядисване на цял миниван.

— Според подробните проучвания на Ма Гелан, Гейбриъл Уайър е имал една-единствена татуировка. Но отвътре на лявото бедро, а не на дясното. Онова, което ще ти кажа, може да ти прозвучи доста странно, но те моля да ме изслушаш.

— Слушам те.

— Татусът му бил с формата на сърце. И бил постоянен. Но върху този фон Гейбриъл Уайър изписвал временно нечие име.

— Нещо ти изгубих мисълта.

— Нали знаеш какъв красавец беше Гейбриъл Уайър?

— Знам.

— Беше рок звезда и абсолютен сладур, но имаше и един определен недостатък.

— А именно?

— Падаше си по малолетни момичета.

— Педофил, искаш да кажеш?

— О, не, не бих казала. Напротив, съвсем оформени цели преследваше. Но и прекалено млади — на по шестнайсет-седемнайсет.

Като Алиста Сноу, да речем. И като се замислиш, по онова време и Сузи Т. е била на същата възраст.

— Та колкото и привлекателна рок звезда да беше Гейбриъл Уайър, изглежда, му се е налагало да убеждава понякога момичето, че не му е безразлично.

— И къде е тук мястото на татуировката?

— Била е с формата на червено сърце.

— Е, и?

— Без нищо вътре. При което Гейбриъл Уайър вземал тънък маркер и изписвал името на момичето, което преследвал. А после му разправял, че си бил направил татуса специално за него.

— Уау!

— Да.

— Сатанински замисъл.

— Нямаш представа докъде може да стигне един мъж, когато преследва някое парче като нас — въздъхна Голямата Синди.

Майрън се опитваше да смели чутото.

— И как точно е ставал номерът?

— Зависи. Ако си е поставял за цел незабавно да изконсумира връзката, още същата вечер завеждал момичето в ателие за татуси и я оставял да го чака в приемната. Влизал и изписвал с маркера името ѝ. Друг път го правел преди втората им среща.

— Сиреч „Страшно си падам по теб, та чак си татуирах името ти“, така ли?

— Точно така.

Майрън завъртя глава.

— Признай обаче, че донякъде е гениална идея — каза Голямата Синди.

— Или по-скоро извратена.

— Е, и такъв елемент присъства в известна степен — съгласи се Голямата Синди. — Гейбриъл Уайър можеше да притежава което момиче си пожелаеше — и от най-младите. При което и самата аз често съм се питала: защо си е правил целия този труд? Не е ли можел просто да продължи към следващото момиче?

— И?

— И сама си отговарям: подобно на много други мъже, и той е изпитвал нуждата момичето наистина да се влюби в него. Което ме навежда на извода, че си е останал недозрял — на онзи етап, на който момчето изпитва удоволствие, когато разбие момичешко сърце. С акъла на гимназист.

— Напълно възможно е.

— Просто една теория — заяви Голямата Синди.

— Която никак не е безинтересна, но не виждам връзката с другия татус — на бедрото на Сузи.

— Дизайнът му е като на оригинално произведение на изкуството — каза Голямата Синди. — Според теорията на Ма Гелан, Сузи и Гейбриъл са били любовници. Сузи си е направила татуировката, а Гейбриъл — за да я впечатли или да я забаламоса — си е направил и той.

— Което ще рече, че в неговия случай е била само временна, така ли?

— Никой не може да каже със сигурност, но ако се съди по миналото му, вероятността е много голяма.

Есперанца стоеше облежната в рамката на вратата.

— Някакви идеи? — попита я Майрън.

— Най-очевидните — отвърна Есперанца. — Сузи и Гейбриъл са били любовници. Някой качва постинг с татуировка, каквато и двамата са имали, и с мнение по въпроса за бащинството на детето.

— Кити вече призна, че тя го е направила — каза Майрън.

— Което май се връзва с останалото — рече Есперанца.

— В какъв смисъл?

Служебният телефон извън. Голямата Синди се пренесе зад бюрото си и включи захаросания си тембър:

— „Ем Би Пред“.

Послуша за секунда, завъртя глава и посочи себе си, един вид: „Сама ще се оправя“.

Есперанца даде знак на Майрън да я последва в офиса ѝ.

— Сдобих се с извлечението за разговорите на Сузи по мобифона ѝ.

По телевизията получаването на такива извлечения изглежда или трудно, или, за целите на сюжета, отнема цели дни и седмици. А истината е, че става за минути. А в конкретния случай бе отнело още по-малко. Като много от другите клиенти на „МБ Пред“, и Сузи плащаше всичките си сметки чрез фирмата. А това означава, че в „МБ Пред“ имаха телефонния ѝ номер, адреса, паролата и номера на социалната ѝ осигуровка. Благодарение на този факт Есперанца можеше да види онлайн всички номера, с които беше разговаряла, така както ги виждаше и за собствения си телефон.

— Последно е търсила мобилния на Лекс, но той не е отговорил. Може по това време да е бил в самолета, с който се е върнал. Лекс обаче ѝ се е обадил по-рано същия ден. Непосредствено след това —

сутринта в деня на смъртта си — се е обадила и на някакъв нерегистриран предплатен номер. Според мен полицията ще заключи, че е звъняла на дилъра си да ѝ достави дрога.

— Но истината е съвсем друга?

— Номерът е същият, който старият Кръш ти даде за Кити.

— Хайде стига бе!

— Така е — рече Есперанца. — И нищо чудно Сузи да се е добрала до дрогата именно чрез нея.

— Чрез Кити?

— Аха.

— Не мога да повярвам — завъртя глава Майрън.

— Кое те затруднява?

— Сузи. И ти я видя тук. Беше бременна. И щастлива.

Есперанца се облегна назад и го изгледа в продължение на няколко секунди.

— Помниш ли кога Сузи спечели откритото първенство на САЩ?

— Естествено. Но какво общо има това със случилото се?

— Тя бе престанала да взема дрога. Съсредоточила се беше изцяло върху тениса си и ей така, от раз, взе че победи в турнир от шлема. Не съм виждала през живота си по-амбициран човек. И досега помня победния ѝ форхенд по диагонала, радостта, изписана на лицето ѝ, как хвърли ракетата си във въздуха, обърна се и те посочи с пръст.

— Нас ни посочи — поправи я Майрън.

— Благодаря ти, че така благосклонно включваш и мен. Но факт е, че от нас двамата ти беше нейният агент и приятел, което обаче не бива да те заслепява. Помъчи се да се сетиш какво стана по-нататък.

Майрън се опита да си спомни.

— Вдигнахме голямо парти. Сузи донесе купата. Пихме от нея.

— А после?

Майрън кимна, тъй като усети накъде бие Есперанца.

— После се скапа напълно.

— И то яко.

Така че четири дни след най-голямата победа в кариерата ѝ — и след участия в „Тудей“, в шоуто на Дейвид Летърман и куп други популярни предавания — Майрън бе заварил Сузи да плаче безутешно, все още в леглото в два следобед. Разправят, че най-лошото нещо било

да ти се сбъдне мечта. Сузи бе разчитала трофеят от открития шампионат на САЩ моментално да ѝ донесе щастие. Очаквала бе закуската ѝ да има по-добър вкус на следващата сутрин, да почувства по друг начин милувките на слънцето по кожата си, а като се погледне в огледалото — да види насреща си по-привлекателна и по-умна жена, заслужаваща повече обич.

Разчитала бе победата да я преобрази.

— Тъкмо когато наистина ѝ потръгна — подчерта Есперанца, — тя пак се закачи.

— И смяташ, че историята се е повторила, така ли?

Есперанца вдигна едната си длан, вдигна и другата и изобрази везна.

— Щастие, скапване. Щастие, скапване.

— А това, че е посетила Карл Сноу след толкова години? Нима е просто съвпадение?

— Не е. Но според мен той е пробудил куп чувства у нея. Което клони в полза на друсането, а не против него. Аз междувременно проверих адресите, които ми даде от джиписеса на Сузи. Първият, както и сам си го изчислил, е на сладкарницата на Карл Сноу. Останалите са лесни за обяснение, с изключение на втория, който ми е абсолютно тъмна Индия.

— Пресечката в Едисън, Ню Джърси ли? — И след малко: — Чакай. Ти нали спомена, че мобифонът с предплатена карта бил закупен от магазин на „Т-Мобайл“ в Едисън?

— Точно така. — Есперанца изкара някакво изображение на монитора. — Ето ти спътникова снимка от „Гугъл“.

Майрън я разгледа: супермаркет „Шоп Райт“, магазин за електроника „Бест Бай“, няколко други магазини, бензиностанция.

— Не виждам „Т-Мобайл“ обаче — каза Есперанца.

Но все пак си заслужава човек да отиде на място, помисли си Майрън.

ГЛАВА 23

Блутут системата в колата на Майрън се свърза с мобифона му. Първия половин час той прекара в разговори с клиенти. Все пак животът не свършва след смъртта, нали? Ако някога ти потрябва доказателство в този смисъл, просто се върни на работа.

Уин му се обади няколко минути преди да стигне целта на пътуването си.

— Въръжен ли си? — попита го Уин.

— Предполагам, че си ядосал Хърман Ейк — рече Майрън.

— Успях.

— Коего ще рече, че е свързан с Гейбриъл Уайър, така ли?

— Така излиза, ако не смятаме една подробност.

— А именно?

— Запознах го с теорията ни как той контролира Уайър с помощта на шантаж и комарджийските му дългове.

— Правилно.

— И няколко минути по-късно — обяви Уин — господин Ейк най-накрая си призна, че теорията ни е вярна.

— Коего ще рече?

— Хърман Ейк ще те излъже и какво е обядвал — напомни му Уин.

— Тоест пропуснали сме нещо важно.

— Да. А ти междуременно не ходи никъде без оръжие.

— Ще си взема пистолет, като се прибера — каза Майрън.

— Не е необходимо да отлагаш дотогава. Под седалката ти има един, трийсет и осми калибър.

Страхотно. Майрън бръкна под седалката и напипа подутината.

— Друга някоя подробност да си пропуснал?

— Последната дупка я завърших с един удар по-малко от изискуемите. Коего ще рече, че изкарах целия маршрут с две дупки под нормата.

— И чак сега ми го казваш!

— Скромността краси човека.

— Според мен — рече Майрън — назрява моментът за разговор очи в очи с Гейбриъл Уайър.

— А това няма да стане, без да щурмуваме замъка. Или поне имота му на остров Адiona — заключи Уин.

— Мислиш ли, че ще можем да преодолеем охраната му?

— Ще се направя, че не съм чул въпроса ти.

Когато Майрън стигна до нужната му пресечка в Едисън, паркира пред поредния крайпътен мол. Първо се убеди, че на тукашния му липсва сладкарница за сладолед — ако имаше, този път щеше да започне от нея — и че е от по-типичните американски молове, с електроника „Бест Бай“, канцеларски материали „Стейпълс“ и дизайнерски обувки, на площ горе-долу колкото малко европейско херцогство.

Какво всъщност търсеше тук?

Подреди в главата си събитията от вчерашния ден. Първо, Лекс Райдър се обажда на съпругата си Сузи. Разговорът им трае четирийсет и седем минути. Трийсет минути след края му Сузи се обажда на Китиния номер с предплатената карта. Разговорът е доста по-кратък — само четири минути. Окей. А после? После следва пролука от около четири часа, след която Сузи се захваща да разпитва Карл Сноу в сладоледаджийницата за смъртта на дъщеря му Алиста Сноу.

Така че задачата му е да запълни със съдържание въпросните четири часа.

Ако се съдеше по логиката на джипиеса, по някое време между четириминутния ѝ разговор с Кити и посещението ѝ при Карл Сноу, Сузи е дошла с колата до тази пряка в Едисън, Ню Джърси. Но не е вписала в джипиеса конкретен уличен адрес, както е постъпила по отношение на Карл Сноу. Просто е набрала имената на двете улици, които се пресичат тук. С мол на единия ъгъл. Бензиностанция на другия. Автосалон „Ауди“ на третия. И гора на четвъртия.

Добре де. Защо липсва конкретен адрес? Обстоятелство номер едно: Сузи идва тук веднага след разговора си с Кити. Като се има предвид дълготрайната им и сложна връзка, четири минути са прекалено, ама прекалено малко за такъв разговор. Вероятен извод: Сузи и Кити са разговаряли единствено за да си определят къде да се

срещнат. Втори вероятен извод: договорили са се да се срещнат тук, на тази пряка.

Майрън огледа старателно мола, но не забеляза нито ресторант, нито кафе. И понеже му се стори крайно невероятно двете бивши звезди на тениса да са тръгнали да купуват обувки, канцеларски материали или електроника, реши да приключи с този първи ъгъл. Погледна по пътя наляво, после надясно. И току зад автосалона „Ауди“ видя красиво изписана със старовремски шрифт табела: **МОБИЛНИ ИМОТИ ГЛЕНДЕЙЛ**.

А след като пресече пътя, се убеди, че става дума за караванен парк. Но и караванните паркове се бяха научили от рекламаджиите по Мадисън авеню да внушават с изискана табела и думи от рода на „имоти“, че иде реч едва ли не за любима спирка при туристическа обиколка на елитните домове в Нюпорт, Роуд Айланд. Самите каравани бяха разположени сред мрежа от пътища с наименования от рода на „Градински кът“ и „Алея Стария дъб“, при все че наоколо нямаше и помен нито от градина, нито от дъб — пък бил той стар или млад.

Но и оттам, където беше застанал на шосето, виждаше наличието на няколко забити в земята табели „Продава се“. Пореден извод: тук живееха Кити и Мики. Вероятно Сузи не е знаела точния адрес. Или пък джипиесът не е разпознал „Градински кът“ и „Алея Стария дъб“, та се е наложило Кити да упъти Сузи към най-близката пряка.

Не носеше снимка на Кити, която да показва на хората, пък и да носеше — щеше да е прекалено подозрително. Нито идеше да почне да чука от врата на врата по трейлърите. В крайна сметка Майрън реши в полза на доброто старовремско наблюдение. Качи се в колата и паркира близо до офиса на управителя, откъдето можеше да следи почти всички каравани. Но колко време можеше да седи тук и да дебне?

Час, най-много два. Обади се на стария си приятел Зора, бивш агент на Мосад, който бе винаги готов да се включи в някое наблюдение. Договориха се Зора да дойде да го смени след два часа.

Майрън се настани удобно на седалката и реши да използва времето за разговори с клиентите си. Най-възрастният сред баскетболистите му от Ен Би Ей, някогашната звезда Чаз Ландро, се надяваше да изкара още една година в професионалната лига. Майрън

се скъса да звъни на кой ли не от мениджърите на отборите да повикат популярния ветеран на проба, но нито един не прояви интерес. Чаз се съсипваше от мъка.

— Не мога още да си помисля за отказване — рече на Майрън.
— Нали ме разбираш?

Майрън го разбираше.

— Продължавай да тренираш — каза му. — Все някой ще ти даде възможност.

— Благодаря ти, човече. Сигурен съм, че ще съм полезен на някой от по-младите отбори.

— И аз съм сигурен. Но да те попитам, между другото: в случай че не стане с Ен Би Ей, готов ли си да играеш една година в Китай или Европа, да речем?

— Силно се съмнявам.

Загледан през предното стъкло, Майрън забеляза, че се отвори вратата на една от караваните. От която се появи племенникът му Мики.

— Ще продължавам да търся, Чаз. Дай утре пак да се чуем, а?

И прекъсна разговора. Мики беше задържал вратата отворена. И надникна обратно в трейлъра, преди да я затвори. Както Майрън бе забелязал още предната вечер, Мики беше едър младеж, над метър и деветдесет на ръст, към деветдесет и пет кило. Вървеше с изпънати назад рамене и високо вдигната глава — походката на мъжете от рода Болитар, даде си веднага сметка Майрън. И баща му имаше същата походка. И Брад. Че и самият Майрън.

От гените си не можеш избяга, малкият.

Ами сега?

Допускаше минималната вероятност срещата на Сузи да е била с Мики, но почти беше готов да изключи подобен вариант. По-добре да остане тук. Да изчака Мики да се махне и чак тогава да отиде до караваната с надеждата, че ще завари там Кити. А в случай, че не я намери и се налага да открие отново Мики, задачата му надали ще е особено трудна. Мики бе облечен в червената ризка на работещ в „Стейпълс“. Спокойно можеше да приеме, че е тръгнал на работа.

Нима „Стейпълс“ вземат на работа толкова млади хора?

Майрън не беше съвсем убеден. Смъкна козирката над волана. Слънцето така се отразяваше в предното стъкло на колата, че нямаше

начин Мики да го забележи. Когато племенникът му дойде съвсем наблизно, Майрън успя да разчете името на табелчицата му: БОБ.

Работата ставаше все по-странна.

Изчака Мики да свърне към пряката и чак тогава напусна колата. Отиде до пътя и набързо се огледа. Прав беше: Мики се беше запътил към „Стейпълс“. Майрън се извърна и тръгна по „Градински кът“. Самият жилищен парк бе чист и добре поддържан. Пред някои от караваните имаше шезлонги. Пред други — изкуствени маргаритки или забити в земята малки вятърни въртележки. Отнякъде се чуваха полюлявани от всеки полъх китайски камбанки. Срецаха се и най-разнообразни градински украшения, с явно превъзходство в полза на Дева Мария.

Майрън почука на вратата. Никакъв отговор. Почука по-силно. Пак нищо. Опита се да надникне през прозореца, но завесите бяха спуснати. Обиколи караваната. Всички пердета бяха спуснати, макар да бе посред бял ден. Върна се до вратата и бутна топчестата дръжка. Заключена.

Бравата беше с езиче на пружинка и нямаше вид на нова. Майрън не беше майстор на взлома, но и отварянето на такава стара брава с пластмасова карта не е никак трудно. Озърна се да се увери, че никой не го наблюдава. Още преди години Уин го беше научил как се влиза с помощта на пластина, по-тънка и от кредитна карта. Пластината така си и стоеше оттогава в портфейла му — никога неползвана, като презерватив в джоба на обезверен гимназист. Ето че му се наложи да я извади, огледа се повторно, пъхна я в рамката на вратата, натисна назад езичето и си отвори. Добре че вратата нямаше резе, райбер или брава със заключващ се език — тогава усилията му щяха да са напразни. За негов късмет, тази беше евтина и паянтова.

Вратата широко се отвори. Майрън влезе и затвори след себе си. Всички лампи бяха угасени, та през спуснатите пердета се процеждаше някаква призрачна светлина.

— Ехо?

Никакъв отговор.

Щракна един ключ и светна две примигващи крушки. Стаята отговаряше в общи линии на онова, което може да се очаква във взета под наем каравана: етажерка с няколко стелажа, от ония, които струват по деветдесет и девет долара и трябва да си инженер, за да ги сглобиш;

по нея се виждаха няколко джобни издания, малък телевизор и очукан лаптоп. Пред разтегателния диван стоеше масичка, невиждала подложка от времето на първото кацане на човек на Луната. Това, че диванът е разтегателен, Майрън позна по оставената отгоре му възглавница и сгънати одеяла. Вероятно на него спеше Мики, а майка му — в спалнята.

Мярна някаква снимка върху страничната масичка. Запали съседната лампа с абажур и я вдигна да разгледа фотографията. Мики беше по баскетболен екип, с разрошени коси, с прилепнали от пот къдрици по челото. До него стоеше Брад, провесил ръка около врата на сина си, сякаш се канеше да му приложи любовна хватка „вълчи капан“. И баща, и син бяха нахилени до ушите. Бащата с такава откровена обич гледаше сина си, мигът бе толкова интимен, че на Майрън му идеше да се извърне от неудобство. Успя обаче да отбележи, че носът на Брад бе станал видимо по-крив. Освен това Брад бе и поостарял, поолисял по челото и всички тези признаци за хода на времето и за пропуснатите съвместни мигове наново разкъсаха сърцето на Майрън.

Чу зад себе си шум. И рязко се извъртя. Шумът бе дошъл откъм спалнята. Отиде до вратата и надникна. Холът имаше чист, подреден вид. Затова пък през спалнята като да беше минало торнадо, а по средата, в окото на бурята, лежеше по гръб Кити — заспала, или нещо по-лошо.

— Ехо?

Тя изобщо не помръдна. Дишането ѝ бе учестено, шумно. Спалнята вонеше на стари цигари и нещо като бирена пот. Приблужи се до леглото. И реши да се поогледа наоколо, преди да я събуди. Мобифонът с предплатената карта беше на нощното шкафче. Провери го. И отбеляза разговорите, водени със Сузи и Джоуел Фишман, тоест Кръш. Освен тях имаше и още три-четири, включително и с номера от чужбина. Набра ги на блекбърито си и ги прати като имейл на Есперанца. Прерови чантичката на Кити и намери два паспорта — нейния и на Мики. И в двата имаше куп печати на държави по всички континенти. Майрън ги разгледа набързо в желанието си да установи последователността на пътуванията. Много от печатите се бяха размазали. Но по всичко личеше, че Кити се е върнала в САЩ от Перу преди осем месеца.

Върна паспортите в чантичката и продължи да рови. В началото не откри нищо особено, но като взе да опипва хастара — опааа! — усети твърдата буца. Разкъса шева с пръсти и извади найлоново пликче с малко количество кафяв прах.

Хероин.

Гневът му насмалко да го издаде. Засилил се бе да ритне леглото, та да я събуди, когато мярна нещо на пода. И за миг примига, не вярвайки на очите си. Там, на пода, близо до главата на Кити, където човек обикновено захвърля при заспиване книга или списание. Майрън се приведе да го огледа. Не биваше да го пипа обаче, за да не остави отпечатъци.

Защото онова нещо бе пистолет.

Огледа се, видя захвърлената на пода тениска и с нея вдигна оръжието. Трийсет и осми калибър. Като онзи, който бе затъкнат под колана му благодарение на Уин. Какво, по дяволите, ставаше тук? За секунда изпита желанието да я докладва на социалните служби и да я остави от там насетне сама да се оправя.

— Кити?

Гласът му стана по-силен, по-груб. Никакво движение. Та тя изобщо не спеше. Беше в безсъзнание. Майрън ритна леглото. Нищо. Зачуди се дали да не лисне студена вода на главата ѝ. Предпочете да ѝ удари няколко леки шамара по лицето. Надвеси се над нея и долови вкиснатия ѝ дъх. Върна се назад в спомените си към времето, когато тази чаровна тийнейджърка доминираше централния корт, и си спомни любимата си поговорка на идиш: „Човек планира, Бог се смее“^[1].

Смехът му в никакъв случай не можеше да се нарече добродушен.

— Кити? — пак я повика, вече малко по-грубо.

Изведнъж очите ѝ се облешиха. Тя се изтъркаля рязко, с което на свой ред стресна Майрън, та чак след секунда загря смисъла на действието ѝ.

Търсеше пистолета.

— Това ли ти трябва?

Показа ѝ оръжието. А тя, въпреки слабото осветление, заслони очите си и запримигва насреща му.

— Майрън?

[1] Вариант на българската поговорка „Човек предполага, Господ разполага“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

— За какво, по дяволите, ти е зареден пищов?

Кити рипна от леглото и открехна едно от спуснатите пердета.

— Как ме откри? — Очите ѝ щяха да изскочат. — Божичко, дано не са те проследили!

— Какво? Никой не ме следи.

— Сигурен ли си? — Пълна паника. Притича до друг прозорец и пак надникна навън. — Как успя да ме намериш?

— Успокой се.

— Не мога да се успокоя. Къде е Мики?

— Видях го да отива на работа.

— Толкова рано? Колко е часът?

— Един следобед. — И Майрън реши да си спести заобикалките.

— Вчера си се видяла със Сузи.

— Тя ли ти каза къде съм? А обеща да си мълчи!

— За кое?

— За всичко. Но най-вече за адреса ми. След като ѝ обясних.

Придържай се към дирята, рече си Майрън.

— Какво си ѝ обяснила?

— В каква опасност съм. Но на нея вече ѝ беше ясно.

— Кити, обясни и на мен, ако обичаш. За каква опасност говориш?

— Не мога да повярвам, че Сузи ме е предала — завъртя глава тя.

— Изобщо не те е предала. Открих те по нейния джипиес и по разбивката на телефонните ти разговори.

— Какво? Как?

Той обаче нямаше намерение да забива по тази пътека.

— Откога спиш?

— Не знам. Снощи излязох.

— Къде ходи?

— Не ти влиза в работата.

— Да се надрусаш ли?

— Махай се!

Майрън отстъпи крачка назад и вдигна ръце да покаже, че не й мисли злото. Трябваше да престане с нападките си. Защо винаги прекаляваме, когато спорим с роднини?

— Разбра ли за Сузи?

— Тя всичко ми каза.

— Какво по-точно?

— Тайна е. Обещах й да си трая. И тя ми обеща.

— Кити, Сузи е мъртва.

За миг му се стори, че може и да не го е чула. Остана загледана в една точка, но погледът й едва сега се проясни. И тя взе да клати глава.

— От снощи — рече Майрън. — Свръхдоза наркотик.

— Не!

— Откъде според теб е намерила тя дрога, Кити?

— Не може да бъде. Та тя беше бременна.

— Ти ли я снабди?

— Аз? Божичко, за какъв човек ме имаш?

Мислено й отвърна: за човек, който държи пистолет до леглото си. И крие дрога в чантичката си. И се чука с непознати по клубовете за поредната си доза. На глас обаче каза:

— Тя е била тука вчера, така ли?

Кити мълчеше.

— Защо?

— Тя ме потърси — рече Кити.

— Откъде е намерила номера ти?

— Прати ми имейл до „Фейсбук“ акаунта ми. Както направи и ти. Писа ми, че било спешно. Че трябвало да ми съобщи нещо.

— И ти й прати номера си по имейл.

Кити кимна.

— След което Сузи ти се е обадила. А ти си й казала да дойде тук.

— Не тук. Не бях още сигурна. Не знаех дали мога да й се доверя. Страх ме беше.

На Майрън нещата започнаха да му се изясняват.

— Вместо да й дадеш адреса си, си й казала да те чака на ъгъла.

— Да. Да паркира пред „Стейпълс“. Та да мога да я наблюдавам. Да се убедя, че е сама и че никой не я следи.

— Кой според теб е можел да я следи?

Кити обаче категорично завъртя глава. Очевидно ужасът не ѝ позволяваше да проговори. Ако не искаше да млъкне съвсем, не биваше да задълбава в тази насока. Поради което Майрън се върна на по-плодотворна пътека.

— После двете сте си поговорили значи.

— Да.

— И за какво?

— Казах ти вече: тайна е.

Майрън се приближи. И се опита да се престори, че не мрази от дъното на душата си тази жена. Положи нежно длан върху рамото ѝ и привлече погледа ѝ.

— А сега ме чуѝ, окей?

Очите на Кити бяха замъглени.

— Сузи е дошла тук при теб вчера — изрече натъртено Майрън, все едно говореше на бавно възприемащо дете от детска градина. — Оттук тя е отишла с колата си в Касълтън и се е срещнала с Карл Сноу. Знаеш ли кой е той?

Кити затвори очи и кимна.

— А оттам се е прибрала у дома си и е поела такова количество дрога, че да умре.

— Изключено е сама да го е направила — отвърна Кити. — Не би сторила подобно нещо на бебето си. Познавам я. Убили са я. Те са я убили.

— Кой са те?

И пак завъртане на главата в смисъл „Няма да кажа“.

— Кити, на всяка цена трябва да ми помогнеш да разбера какво е станало тук. За какво си приказвахте двете?

— И двете се зарекохме.

— Но тя вече не е жива. И това е по-силно от всякакво заричане. Ничие доверие няма да предадеш. Какво ти каза тя?

Кити се пресегна и извади пакет цигари „Куул“ от чантичката си. И се втренчи за миг в него.

— Тя знаеше, че постингът „Не негово“ е мой.

— Много ли я беше яд на тебе?

— Напротив. Молеше ме аз да ѝ простя.

Майрън обмисли чутото.

— За злословенето ѝ по твой адрес, когато ти беше бременна ли?

— И аз така си помислих. Че иска да ѝ простя, задето разправяше наляво и надясно как съм спяла с кого ли не и че бебето не било от Брад. — Кити прехвана погледа на Майрън. — На теб нали Сузи ти каза?

— Да.

— И ти затова реши, че съм едва ли не курва? И нали затова каза на брат си, че вероятно бебето не е от него?

— Е, не точно заради това.

— Но и то те подтикна, нали?

— Предполагам — призна той, мъчейки се да потисне гнева си. — Да не искаш да кажеш, че по онова време спеше само с Брад, а?

Грешка, упрекна се Майрън.

— Какво значение има аз какво казвам? — попита тя. — Така или иначе, ти ще повярваш на най-лошото. Както винаги.

— Просто исках да накарам Брад да провери. Нали съм му батко. Всичко бе само от грижа за него.

— Какво благородство — изрече тя с изпълнен с горчивина глас.

Пак беше на път да я изгуби. Да се отклони от правилната посока.

— Та Сузи дойде да се извини, че е злословила срещу теб?

— Не.

— Но ти нали...

— Казах, че така съм си помислила. В началото. И тя наистина се извини. И си призна, че се е поддала на спортната си злоба. „Не е била спортната ти злоба — рекох ѝ, ами оная кучка майка ти. Или първо място, или нищо. Никакви компромиси.“ Тая жена беше лунатик. Помниш ли я?

— Много добре.

— Но аз тогава не си давах сметка колко бясна е тая кучка. Помниш ли оная хубавичката състезателка по фигурно пързаяне от деветдесетте години, забравих как се казваше, дето я нападна бившето гадже на най-голямата ѝ съперница, та да не може да участва в олимпиадата?

— Нанси Кериган.

— Същата. Нямах да се изненадам, ако майката на Сузи беше постъпила по същия начин — да наеме някой да ми строши крака с

железен лост или нещо от този род. Но Сузи твърди, че не се дължало на майка ѝ. Призна, че майка ѝ упражнявала огромен натиск и тя тотално се поддала, но си било нейна вина, а не на майка ѝ.

— Кое е било нейна вина?

Очите на Кити се вдигнаха и извъртяха надясно. На устните ѝ се появи слаба усмивка.

— Искаш ли да чуеш нещо смешно, Майрън?

Той зачака.

— Обожавах тениса. Самият спорт. — Погледът ѝ се отнесе нанякъде, а Майрън си я спомни такава, каквато беше навремето, и начина, по който летеше по корта като пантера. — Но нямах онзи хъс, който притежаваха повечето момичета. Е, и аз исках да побеждавам. Но понеже бях и още малка, просто изпитвах удоволствие от самата игра. И досега не разбирам как може човек да държи толкова силно винаги да побеждава. Още тогава такива хора ми се струваха отвратителни, особено в тениса. Знаеш ли защо?

Майрън поклати глава в недоумение.

— В един тенис двубой участват двама души. Накрая единият побеждава, другият губи. И удоволствието, мен ако питаш, идва не от победата, а от това, че си бил някого. — И направи учудена по детски физиономия. — И защо се възхищаваме от такива неща? Наричаме ги победители, а те всъщност се радват на нечия загуба. Защо е целият този възторг?

— Много хубав въпрос.

— Лично аз исках да играя професионално тенис. Можеш ли да си представиш нещо по-хубаво от това да си печелиш хляба, като играеш любимата си игра?

А той чу в ушите си гласа на Сузи: „Кити беше голяма тенисистка“.

— Не, не мога.

— Но когато си наистина добър, истински талантлив, всички се мъчат да ти отнемат удоволствието. Защо?

— Не знам.

— Защо щом покажеш, че можеш да постигнеш нещо повече, ти отнемат красотата и поставят цялото ударение върху победата? Записват ни в ония ужасно конкурентни школи. Пращат ни в двубои с приятелките ни. Не стига че ти трябва да успееш, ами и приятелките

ти трябва да се провалят. Сузи ми разясни всичко това, сякаш аз самата не съм стигнала отдавна до същите изводи. Аз, която затрих цялата си кариера. А тя най-добре от всички знаеше какво означава тенисът за мен.

Майрън стоеше абсолютно неподвижен, да не наруши случайно магията. Изчака Кити да продължи, но тя взе че млъкна.

— Значи Сузи дойде да ти се извини?

— Да.

— И какво ти каза?

— Каза ми... — Погледът на Кити мина покрай него по посока на пердето. — Каза ми колко съжالياва, че ми е провалила кариерата.

Майрън се постара да запази неутрално изражение.

— И по какъв начин ти провали кариерата?

— Имам чувството, че не ми вярваш.

Не ѝ отговори.

— Мислиш си, че нарочно забременях тогава. За да не изпусна брат ти. — Усмивката ѝ изведнъж стана странна. — Колко тъпо, като се замислиш. За какво ми е трябвало да го правя? Та аз бях само на седемнайсет. И мечтаех да съм професионална тенисистка, а не майка. За какво ми е било да забременявам нарочно?

Нима на самия Майрън не му бяха минали през ума сродни мисли, и то съвсем наскоро?

— Съжالياвам — каза ѝ. — Толкова ми е бил умът тогава. Нищо че още в първите часове по полова просвета в седми клас ни обяснявах, че хапчетата не дават стопроцентова гаранция.

— Което ти отказваше да повярваш, нали?

— Тогава, навремето, ни най-малко. За което искрено съжالياвам.

— Поредното извинение — завъртя глава тя. — И то с огромно закъснение. Но ти, естествено, пак грешиш.

— Къде греша?

— Че хапчетата са несигурни. Точно това беше дошла да ми съобщи Сузи. Че първо го направила едва ли не на шега. Но не забравяй, че Сузи беше наясно, че съм вярваща. И че никога няма да прибягна до аборт. Така че кое се оказва най-сигурният начин да елиминира мен, най-голямата ѝ съперница?

И пак гласът на Сузи отпреди две вечери: „Моите родители все ми втъпявах, че в спорта всичко е допустимо, стига да ти донесе

победата...“

— Боже мой.

Кити кимна, сякаш да потвърди мисълта му.

— Точно това дойде да ми каже Сузи. Че подменила хапчетата ми. И затова съм забременяла.

Целият пъзел като че ли се подреждаше. Колкото и шокиращо да звучеше, беше напълно логично. Майрън се спря за миг да го осмисли. Преди две вечери, докато седяха на балкона, Сузи му се беше сторила ужасно разстроена. Сега вече разбираше причината — а така също и всичките й приказки за чувство на вина, за опасността от прекалената спортна злоба, за съжаленията по отношение на миналото. Нещата взеха да му се изясняват полека.

— Изобщо не съм предполагал — каза Майрън.

— Знам. Но това не променя ни най-малко фактите, нали?

— Май да. Ти прости ли й?

— Оставих я да се изкаже. Да ми обясни всичко с най-големи подробности. Без изобщо да я прекъсвам. Без да й задавам въпроси. А когато свърши, станах, прекосих тази стая, в която и сега се намираме, и я прегърнах. Силно. И много дълго. И накрая й рекох: „Благодаря ти“.

— За какво?

— И тя ми зададе същия въпрос. Всеки, който наблюдава отстрани, би попитал. Това го разбирам. Погледни ме на какво съм заприличала. И си задай въпроса: какъв ли щеше да е животът ми, ако не бе разменила хапчетата? Нищо чудно да бях продължила с тениса и да стана онази шампионка, в каквато всички очакваха да се превърна — да печеля главните турнири и да обикалям света в пълен лукс и прочее. Може би с Брад щяхме да останем заедно и да си имаме деца, след като приключех кариерата си, някъде по сегашно време, и щяхме да живеем завинаги щастливи. Може би. Но и още нещо знам със сигурност — единственото, което всъщност знам със сигурност — а то е, че ако Сузи не бе подменила хапчетата ми, сега нямаше да го има Мики.

Очите й се напълниха със сълзи.

— Независимо какво стана след това, какви трагедии ми се стовариха, Мики ги компенсира десетократно. Истината е, че независимо от какви подбуди е действала Сузи, Мики е на този свят

благодарение именно на нея. Той ми е най-големият дар от Бога — и то заради онова, което тя е сторила. Така че аз не само ѝ простих, но и ѝ благодарих, защото, колкото и да съм зависима от дрогата, не забравям да коленича и да благодаря на Господ за това красиво идеално момче.

Майрън стоеше като поразен от гръм. Кити мина покрай него, влезе в хола, а оттам — в кухнята. Отвори хладилника. Малкото продукти в него бяха старателно подредени.

— Мики отиде да напазарува — каза. — Искаш ли да пиеш нещо?

— Не. — А след това: — А ти какво призна на Сузи?

— Нищо.

Кити лъжеше. Взе наново да се озърта.

— А тя защо оттук е отишла в сладоледаджийницата на Карл Сноу?

— Не знам. — Шумът на кола я стресна. — О, божичко! — Затръшна вратата на хладилника и надникна изпод спуснатото перде.

Колата отмина, но Кити не се успокои. Параноята отново разшири зениците ѝ. Тя се навря в ъгъла и взе да се озърта уплашено, сякаш мебелите се канеха да скочат и да я нападнат.

— Ще трябва да се махнем оттук.

— И къде ще вървите?

Тя отвори едно гардеробче с дрехите на Мики — всички на закачалки, а над тях, сгънатите му ризи. Малкият май беше голям чистофайник.

— Върни си ми пистолета.

— Кити, какво става?

— Както ти ни намери... Тук вече не е сигурно.

— Кое не е сигурно? Къде е Брад?

Кити завъртя глава и издърпа един куфар изпод дивана. Взе да хвърля в него дрехите на Мики. Докато наблюдаваше тази изнервена до крайност наркоманка, Майрън изведнъж си даде сметка за нещо необичайно, което трябваше да е съвсем очевидно. И рече:

— Брад никога не би се отнесъл по този начин към семейството си.

Кое то я накара да намали темпото.

— Каквото и да се случва около теб — а аз все още не съм убеден дали ти, Кити, наистина си в опасност, или просто мозъкът ти е

изпържен до състояние на ирационална параноя — все пак познавам много добре брат си. Той в никакъв случай не би ви оставил двамата в това положение — да си изнервена до крайна степен и да изпитваш истинска или въображаема заплаха за живота си.

Лицето на Кити взе бавно да рухва. А гласът ѝ стана като на хленчецо дете.

— Не е виновен той.

Тпрууу! Майрън моментално усети, че не бива да пришпорва нещата. Приблужи се с половин крачка към нея и каза нежно:

— Знам.

— Ужасно ме е страх.

Майрън кимна.

— Но Брад не може да ни помогне.

— Къде е той?

Тя завъртя глава, а тялото ѝ се стегна.

— Не мога да ти кажа. Моля те. Не мога да ти кажа.

— Окей — вдигна ръце Майрън. Леко сега, без излишен натиск, рече си. — Но може би ще ми позволиш аз да ти помогна.

— Как? — изгледа го недоверчиво тя.

Най-сетне пробив — макар и незначителен. Канеше се да ѝ предложи рехабилитация. Близо до дома му в Ливингстън имаше една доста добра клиника. Искаше там да я отведе, дано да ѝ помогнат да се очисти. Докато е в клиниката, Мики ще живее при него, поне докато се обадят на Брад да се върне.

Но собствените му думи не му даваха мира: Брад не би ги оставил в такова положение. Което налагаше два извода: или Брад не знае колко зле е жена му, или по една или друга причина не е в състояние да им окаже помощ.

— Брад ли е в опасност, Кити? — зададе бавно той въпроса си. — За него ли те е толкова страх в момента?

— Той скоро ще се върне.

И тя взе да се чеше по ръцете, сякаш под кожата си имаше бълхи. А очите ѝ взеха да шарят наоколо. Почна се, рече си Майрън.

— Добре ли си? — попита я.

— Имам нужда да отида до тоалетната. Къде ми е чантичката?

Точно така.

Тя се втурна в спалнята, грабна чантичката си и се затвори в банята. Майрън се потупа по задния джоб. Прахчето ѝ беше все още у него. От банята се носеха шумове на трескаво ровене.

— Кити? — провикна се Майрън.

И се стресна от звука на стъпките по предната стълбичка. Извъртя рязко главата си нататък. А Кити се провикна иззад вратата на банята:

— Кой е?

Повлиян от паниката ѝ, Майрън извади пистолета си и го насочи към външната врата. Топката на вратата се завъртя. Влезе Мики. Майрън моментално свали оръжието.

Мики изгледа изненадано чичо си.

— Какво, по дяволите...?

— Здравсти, Мики. Или трябва да ти викам „Боб“? — посочи той табелчицата на ревера му.

— Как успя да ни откриеш?

И Мики се боеше. Гласът му го издаваше. В него имаше и гняв, но най-вече страх.

— Къде е майка ми?

— В банята.

Той се втурна към вратата и хвана дръжката.

— Мамо?

— Нищо ми няма, Мики.

Мики опря глава о вратата и притвори очи. Гласът му беше непоносимо гальовен.

— Мамо, моля ти се, излез.

— Ще се оправи — каза Майрън.

Мики се извърна към него със свити юмруци. Само на петнайсет, а вече готов да се бие с целия свят. Или поне с чичо си. Беше мургав, широкоплещест младеж с онази мрачна, опасна външност, от която на момичетата им се разтреперват нозете. Майрън се зачуди откъде ли Мики е наследил въпросната мрачност, но като погледна към вратата на банята, веднага му стана ясно.

— Как ни намери? — повтори въпроса си Мики.

— Не се притеснявай. Искан да попитам майка ти за някои неща.

— Като например?

— Например къде е баща ти.

— Не му казвай! — изкрещя от банята Кити.

При което той се извърна пак към вратата.

— Мамо? Излез, чуваш ли?

Шумовете на паническо и — доколкото му бе известно на Майрън — безплодно ровене продължиха. Кити взе да ругае. Мики пак се обърна към чичо си.

— Махай се оттук!

— Няма.

— Какво?

— Ти си петнайсетгодишен хлапак. Аз съм възрастният. И ти казвам: „Няма да стане“.

И двамата вече чуваха как Кити ридеа.

— Мики?

— Кажи, мамо.

— Как се прибрах снощи?

Мики хвърли гневен поглед на Майрън.

— Аз те докарах.

— Ти ли ме сложи да си легна?

Личеше си, че Мики не желае да води този разговор в присъствието на Майрън. И се опита да прошепне през вратата:

— Да.

Майрън само завъртя глава. Гласът на Кити вече стана трескав.

— Бъркал ли си в чантата ми?

Майрън пое въпроса върху себе си.

— Не, Кити. Аз бръкнах.

Мики се извърна и застана лице в лице срещу чичо си. Майрън бръкна в задния си джоб и извади хероина. Вратата на банята се отвори. Кити излезе гневна и му заповяда:

— Веднага ми го дай.

— В никакъв случай.

— Не знам за кой се мислиш, обаче...

— Писна ми вече — рече Майрън. — Ти си наркоманка. Той е дете. И двамата идвате с мен.

— Не можеш да ни заповядваш — запъна се Мики.

— Мога и ти заповядвам, Мики. Аз съм ти чичо. Колкото и да не ти е приятно, няма да те оставя тук с тая майка наркоманка, готова да се друса пред очите на сина си.

Мики застана между майка си и Майрън.

— Нищо ни няма.

— Напротив, съвсем сте зле. Няма спор, че работиш незаконно, под чуждо име. Прибираш я от баровете или тя се довлича до вкъщи и ти я слагаш да си легне. Поддържаш този дом обитаем. Зареждаш хладилника, а тя само лежи и се инжектира.

— Не можеш да го докажеш.

— Мога, но това няма значение. Ето какво ще стане от тук нататък и хич не ми пука дали ти харесва, или не. Теб, Кити, те вкарвам в клиника за лечение. Мястото е добро. Не знам дали ще могат да ти помогнат — и дали изобщо някой може да ти помогне — но си заслужава да опитам. А ти, Мики, идваш с мен.

— Имаш много здраве.

— Идваш, идваш. Ако не искаш да си с мен, ще живееш в Ливингстън с баба си и дядо си. Майка ти ще се оправи. Ще се свържем и с баща ти да знае какво става.

Мики не отместваше тялото си, застанало като щит пред майка му.

— Не можеш да ни отведеш насила.

— Мога, и още как.

— Да не си мислиш, че ме е страх от теб? Ако не се беше намесил дядо...

— Този път няма да ми скочиш в тъмнината.

— Ама пак мога да те надвия — опита се да се захили Мики.

— Няма да стане, Мики. Силен си, смел си, но нямаш никакъв шанс. Но и това е без значение. Или ще изпълняваш каквото ти казвам, или ще викна полицията. Поне на един параграф мога да се позова: майка ти поставя в опасност здравето на малолетен. И в затвора могат да я вкарат за такова нещо.

— Не! — викна Кити.

— Не си мисли, че ви давам право на избор. Къде е Брад?

Кити излезе иззад сина си. Опита се да се изпълне и Майрън за миг видя едновременната спортистка.

— Мамо? — рече Мики.

— Той е прав — отвърна Кити.

— Не...

— Нуждаем се от помощ. И от закрила.

— И сами ще се оправим — каза Мики.

Тя обхвана лицето на сина си с длани.

— Всичко ще е наред — рече му. — Той е прав. Ще ми окажат необходимата помощ. И ти ще си на сигурно място.

— На сигурно място от какво? — попита за пореден път Майрън.

— Ама на мен наистина взе вече да ми писва. Искам да знам къде е брат ми.

— И ние искаме същото — каза Кити.

И пак Мики:

— Мамо?

— Какви ги приказвате? — приближи се с една крачка Майрън.

— Брад изчезна преди три месеца — отговори Кити. — Точно заради това бягаме. Нито един от нас не е в безопасност.

ГЛАВА 25

Докато стягаха малкото си багаж, Майрън се обади на Есперанца да уреди престоя на Кити в рехабилитационния институт „Кодингтън“. След това се обади на баща си.

— Ще може ли Мики да отседне при вас в къщата за известно време?

— Разбира се — рече бащата. — Какво става?

— Сума ти работи.

Баща му го изслуша, без да го прекъсва. Майрън му обясни за привързаността на Кити към дрогата, как живее сама с Мики и как Брад е в неизвестност. Когато свърши, баща му каза:

— Не е в стила на брат ти да зареже така семейството си.

Същото, което си беше помислил и Майрън.

— Знам.

— А това ще рече, че е закъсал — продължи баща му. — Знам, че двамата сте скарани, но...

Не довърши мисълта си. Такъв си му беше стилът. Когато Майрън беше млад, баща му успяваше някак си да го подтиква, без да му оказва сериозен натиск. И му даваше да разбере, че се гордее с постиженията му, без да ги изисква на всяка цена. Така че и сега бащата не формулира желанието си. Но не му се и налагаше.

— Ще го намеря — обеща му Майрън.

Майрън използва пътуването с колата, за да ги разпита за подробности.

Кити седеше отпред до него. Мики седеше отзад и не им обръщаше внимание. Зяпаше през прозореца, втикнул слушалките на айпода в ушите си, вживял се напълно в ролята на нацупения тийнейджър, какъвто всъщност си е, рече си Майрън.

И докато стигнат до рехабилитационния институт „Кодингтън“, успя да научи следното: преди осем месеца, както личеше и от печатите в паспортите им, Брад, Кити и Мики Болитар се преместили в Лос Анджелис. Преди три месеца Брад заминал (по думите на Кити)

на „спешна тайна мисия“ в Перу, като им заръчал нищо никому да не казват.

— Какво означава това?

Кити се престори, че не знае.

— Просто пожела да не се тревожим за него и да не съобщаваме никому. И заръча освен това да се пазим.

— От какво?

Кити само сви рамене.

— Нещо да допълниш, Мики?

Младежът изобщо не помръдна. Майрън повтори въпроса си на висок глас, да надвика звука в слушалките. Мики или не го чу, или се престори, че не го чува. Наложил му се да отпрати и следващия си въпрос към Кити.

— Аз защо бях останал с впечатлението, че двамата работите за някаква благотворителна група.

— Така беше.

— А после?

Отново повдигане на рамене. Майрън зададе още някой и друг въпрос, но не научи кой знае колко. Минали няколко седмици без никаква вест от Брад. По някое време на Кити ѝ се сторило, че ги следят. Телефонът звънял, а щом се обадели, от отсрещната страна изключвали. Една нощ някой ѝ скочил на паркинга на един мол, но успяла да избяга. Тогава решила да се преместят с Мики и да не съобщават никому адреса си.

— И защо досега не ми каза всичко това? — попита Майрън.

Кити така го изгледа, сякаш ѝ беше направил възмутително предложение.

— На теб ли? Ти майтапиш ли се, или какво?

Тъкмо сега не му беше до разпалване на старата вражда.

— На друг тогава — рече. — Брад го няма от три месеца. Докога смяташе да изчакваш?

— Нали ти казах? Брад заръча изрично никому нищо да не казваме. Щяло да постави и трима ни в опасност.

И все пак Майрън не се чувстваше убеден. Нещо не му се връзваше. Но щом настоя, Кити млъкна и се разрева. Едва след като се увери, че Мики не я чува (а Майрън беше сигурен, че той ги слуша), взе да го моли да ѝ върне хероина „да се бодна за последно, много те

моля“, по логиката, че след като, така или иначе, отива да се лекува, какво толкова?

Табелата на института бе малка и на нея пишеше РЕХАБИЛИТАЦИОНЕН ИНСТИТУТ „КОДИНГТЪН“. Майрън подкара по широката алея след портала. Отвън заведението приличаше на облицован с винил псевдовикториански семеен пансион. Но вътре, поне в приемната, обстановката предлагаше любопитна смесица от хотелски лукс и затвор. От вградените високоговорители струеше тиха класическа музика. От тавана висеше полилей. Но натруфените сводести прозорци бяха запречени с решетки.

На гърдите на рецепционистката имаше табелчица с името ѝ — КРИСТИН ШИПИ, макар на Майрън да му беше пределно ясно, че далеч не е проста рецепционистка, а самата създателка на института „Кодингтън“. Тя ги поздрави иззад нещо, което приличаше на куршумоустойчиво стъкло, макар „поздрави“ да беше малко пресилено. Изражението на Кристин наподобяваше знак „Стоп“. Очилата ѝ за четене висяха на верижка. Тя ги огледа, очевидно не хареса онова, което видя, и въздъхна. И им подпъхна формулярите през една от онези пролуки, каквито има монтирани в банките.

— Попълнете документацията и се върнете — нареди им Кристин под формата на запознанство.

Майрън се заби в ъгъла. И взе да вписва името ѝ, но Кити го спря.

— Напиши „Лиза Галахър“. Това ми е псевдоним. Не искам да ме открият.

Майрън пак я попита кои са тези, дето не бива да я откриват, а тя пак отрече да има някаква представа. Не биваше точно сега да спорят. Довърши формулярите и ги върна на рецепционистката. Тя ги пое, сложи си очилата за четене и взе да ги проверява. Тялото на Кити се затресе още по-силно. Мики я прегърна да я успокои. Не се получи. Кити добиваше все по-дребен, по-крехък вид.

— Куфар носите ли? — попита Кристин.

Мики го вдигна да ѝ го покаже.

— Оставете го там. Ще прегледаме съдържанието, преди да го внесем в стаята ѝ. — След което Кристин насочи вниманието си към Кити: — Вземете си сега довиждане. Аз ще чакам на вратата да ви пусна.

— Един момент — рече Мики.

Кристин се извърна към него.

— Мога ли да вляза с нея? — попита той.

— Не.

— Но искам да видя в каква стая ще е.

— Аз пък искам да се боря в калта с Хю Джакман. Но и на двамата желанията ни са неосъществими. Така че се сбoguвайте и да вървим.

Мики обаче не се предаваше.

— Кога мога да дойда на свиждане?

— Ще видим. Майка ви се нуждае от детоксикация.

— Колко време ще трае това?

Кристин изгледа Майрън в смисъл: „От къде на къде трябва да разговарям с тоя хлапак?“.

Кити не спираше да се тресе с все сила.

— Май не съм сигурна, че искам да остана.

— Щом не искаш... — поде Мики.

— Така само ще й навредиш, Мики — скастри го Майрън.

А Мики му изсъска гневно:

— Не виждаш ли, че я е страх?

— Знам, че я е страх. Но и ти никак не помагаш. Остави хората да си свършат работата.

Кити се вкопчи в сина си.

— Мики?

Отчасти Майрън силно й съчувстваше. Но една много по-голяма част от него копнееше да отскубне Кити от сина ѝ и да вкара с ритник егоистичния ѝ задник през вратата.

— Трябва да има някакъв друг начин — промълви Мики, като се приближи към Майрън.

— Няма.

— Не мога да я оставя тук.

— Можеш, Мики, можеш. Ако не искаш да се оплача в полицията, в социалните служби и къде ли не.

Но Майрън вече си даваше сметка, че не само Кити се бои, а и Мики. Та той е все още дете, напомни си Майрън. И в съзнанието му се мярнаха онези щастливи семейни снимки — бащата, майката, единственият син. Междувременно бащата на Мики се бе затрил

някъде из Южна Америка. А на майка му предстоеше да мине през плътната блиндирана врата в суровия самотен свят на детоксикацията и рехабилитацията от наркоманията ѝ.

— Не се тревожи — каза му Майрън с възможно най-топлия си глас. — Няма да те оставим сам.

— Ама ти за какъв се мислиш? — направи гримаса Мики. — Кой ти каза, че имам нужда от твоята помощ?

— Мики? — обади се Кити.

Той се извърна към гласа ѝ и изведнъж ролите се върнаха по местата си: Кити пак стана майката, а Мики — детето ѝ.

— Ще се оправя — каза му тя, напъвайки се да прозвучи твърдо. — А ти ще живееш при баба си и дядо си. И при първа възможност ще ми дойдеш на свиждане.

— Да, ама...

Тя пак обхвана лицето му между дланите си.

— Всичко ще е окей. Обещавам ти. Скоро ще ми дойдеш на свиждане.

Мики се приведе и опря лице в рамото ѝ. Кити го задържа за миг в прегръдката си, но над рамото му срещна погледа на Майрън, който ѝ кимна, че всичко ще е наред. Кимането му обаче не ѝ донесе утеха. Въпреки това тя се откопчи и без дума да каже, се запъти към вратата. Изчака рецепционистката да отблокира бравата и влезе.

— Ще се справи — каза Кристин Шипи на Мики, най-после с някаква мека струна в гласа.

Мики се извърна и гневно излезе, последван от Майрън, който отключи колата с дистанционното. Мики посегна да отвори задната врата, но Майрън пак натисна ключодържателя и я заключи под носа му.

— Какво правиш, по дяволите?

— Сядай отпред — нареди му Майрън. — Аз да не съм ти шофьор.

Мики се настани на предната седалка. Майрън запали двигателя. Извърна се към Мики, но малкият бе вече напъхал слушалките на айпода в ушите си. Майрън го чукна по рамото.

— Махни ги.

— Ти какво? На настойник ли ще ми се правиш?

След известно време все пак изпълни желанието на чичо си. Но се извърна към стъклото и предложи тила си на Майрън. До дома му в Ливингстън оставаха само десетина минути. Майрън искаше да му зададе още въпроси, да го провокира да се разприказва, но на младежа май доста вече му се беше събрало през този ден.

Все още загледан през страничното стъкло, Мики каза:

— Да не си посмял да я съдиш.

— Нищо друго не целя, освен да ѝ помогна — кротко отвърна Майрън, макар че стисна по-силно волана.

— Тя отскоро е в това състояние.

У Майрън възникнаха хиляда допълнителни въпроса, но реши да не притиска племенника си. Когато Мики проговори отново, тонът му пак бе оправдателен:

— Тя е една чудесна майка.

— Абсолютно съм убеден в това.

— Не с този снизходителен тон, ако обичаш.

Имаше право, наистина.

— И какво стана?

— В какъв смисъл?

— Каза, че отскоро била в това състояние. На наркоманка ли имаш предвид?

— Нямах право да я наричаш така.

— Добре, ти ми кажи как да я наричам.

Мълчание.

— Пак те питам: какво значи „отскоро е в това състояние“? Какво стана? — повтори Майрън.

— Как така „какво стана“? — Извърна глава и се втренчи през предното стъкло. — Стана онова с баща ми. За което тя няма капка вина.

— Аз никого не виня.

— Знаеш ли колко щастлива беше дотогава? Нямах представа. Все се смееше. След това татко замина и... — Млъкна внезапно, примига, преглътна. — И тя напълно се скапа. Не мога да ти опиша колко държаха един на друг. Ти и баба и дядо ги смяташ за чудесна двойка, но те са живели сред приятели, в някаква общност, имали са и роднини. А мама и татко вечно са били само двамата.

— Имали са теб.

— Нали ти казах да не ми говориш с тоя покровителствен тон.

— Извинявай.

— Не схващаш какво искам да ти кажа, понеже не си ги виждал заедно. Човек като е толкова силно влюбен... — Мики млъкна, несигурен как да продължи. — Има двойки, които просто не са способни да живеят разделени. Понеже са като една цялостна личност. Махнеш ли единия... — Но не довърши мисълта си.

— И тя кога започна пак да взема дрога?

— Преди няколко месеца.

— След като баща ти изчезна ли?

— Да. Дотогава беше чиста, поне откакто съм се родил. И преди да си си отворил устата, ще ти кажа: да, знам, че преди това е вземала дрога.

— Откъде знаеш?

— Много работи знам аз — пусна коварна, но тънка усмивка Мики. — И за теб знам какво си направил. Как си се опитал да разбиеш брака им. Как си казал на баща ми, че майка ми била бременна от друг. Че спяла с който ѝ паднело. Че не трябвало да си прекъсва следването заради нея.

— Откъде знаеш всичко това?

— От мама.

— Тя ти е казала всички тези работи?

— Никога не ме е лъгала — кимна Мики.

Уау!

— И какво друго ти каза?

— Не се надявай да ти направя преглед на изминалите петнайсет години — скръсти ръце Мики.

— А това, че съм я бил свалял, каза ли ти?

— Не. Отвратително. Наистина ли си я свалял?

— Не. Но това е казала на баща ти, за да вбие клин помежду ни.

— Ужас! Адски гадно.

— А баща ти? Той какво ти каза?

— Че ти си ги отблъснал.

— Не го желяех.

— Какво като не си го желяел? Факт е, че ти си ги прогонил. — И Мики въздъхна шумно. — Ти си ги отблъснал, затова сега сме на това положение.

— Тоест?

— Ти как мислиш?

Под „това положение“, изглежда, имаше предвид изчезването на баща му. Наркоманията на майка му. Някогашното упорство на Майрън, който, ако е бил по-отстъпчив, може би сега всичко щеше да е другояче.

— Тя е добра майка — повтори Мики. — Най-добрата.

Мда. Наркоманка, но иначе достойна за „Майка на годината“. Както и баща му беше отбелязал само преди дни, децата си имат начин да блокират лошото. За жалост обаче в случая това блокиране граничеше със самозаблудата. Но пък и как се оценява стойността на един родител? Ако се съдеше по крайния резултат, Кити се бе представила чудесно: прекрасен син — смел, силен, умен, готов да се бори за щастието на своето семейство.

В този смисъл, колкото и луда, лъжлива и прочее наркоманка да беше Кити, трябваше да ѝ се признае, че поне едно нещо бе свършила като хората.

След още една минута мълчание Майрън реши да възобнови разговора с небрежното подмятане:

— Чувам, че си страшно добър на баскет.

Страшно добър на баскет? Ама че еврейски лаф.

— Майрън?

— Слушам.

— Не забравяй, че не сме седнали да укрепваме роднинската ни връзка.

И Мики напъха наново слушалките в ушите си и наду звука до несъмнено нездравословно ниво, при което пак впери поглед през страничното стъкло.

Изминаха в пълно мълчание останалия път. Като стигнаха пред старата къща в Ливингстън, Мики изключи айпода си и впери поглед навън.

— Виждаш ли оня прозорец, с лепенката? — попита Майрън.

Мики погледна натам, но нищо не каза.

— Това беше стаята ни с баща ти, като бяхме малки. Играехме на нърфбаскетбол, разменяхме си картички с бейзболисти и си измислихме наш си вид хоккей с топка за тенис и вратата на килера.

Мики изчака секунда, преди да се извърне към чичо си.

— А вие двамата сте били в ролята на топките.

Остроумниците край нямат.

Но въпреки ужасите от последните двайсет и четири часа — или може би именно заради тях — Майрън не успя да сдържи смеха си. Мики слезе и тръгна по същата алея, на която предната вечер беше скочил на Майрън. Самият Майрън тръгна подире му и за момент се изкуши да се гмурне на шега в глезените му и да го събори. Странно какви мисли спохождат човека в най-неочаквани моменти.

Майка му ги чакаше на вратата. Първо прегърна Мики, така както само тя можеше. Понеже когато мама прегръщаше, влагаше цялата си душа и сърце. Мики затвори очи и се отпусна в обятията ѝ. Майрън очакваше да види и някоя сълза, но явно малкият не беше по тази част. Тя най-сетне го пусна и се метна да прегръща сина си. Накрая отстъпи назад, препречи пътя им и ги изгледа строго.

— Какво става между вас двамата? — попита.

— Как какво става? — отвърна Майрън.

— Я не ме баламосвай с глупави въпроси. Баща ти току-що ми каза, че Мики щял да живее известно време тук. И нищо повече. Не ме разбирай погрешно, Мики. Страшно се радвам, че ще ни гостуваш. Отдавна трябваше да го направиш, ама тия глупави пътувания по чужбина... Мястото ти е тук. С нас. Ние сме семейството ти.

Мики мълчеше.

— Къде е татко? — попита Майрън.

— Долу в мазето. Подготвя старата ти стая за Мики. Та кажи ми, какво става?

— Дай да викнем и татко, че да го обсъдим заедно, а?

— Нямам нищо против — размаха му пръст тя по... майчински, да речем. — Но без увъртания.

Увъртания ли?

— Ал? Децата дойдоха.

Влязоха и майката затвори подире им.

— Ал?

Никакъв отговор.

Спогледаха се. Майрън се насочи към мазето. Вратата към някогашната му стая — предназначена сега за Мики — зееше отворена.

— Татко? — провикна се Майрън.

И пак никакъв отговор.

Майрън погледна майка си — изглеждаше озадачена. А в гърдите му се прокрадна паника. Отблъсна я и се втурна надолу по стълбите, следван по петите от Мики.

На последното стъпало Майрън се закова на място, та Мики се блъсна в гърба му и леко го изтласка напред. Майрън се втренчи пред себе си и усети как целият му свят рухва.

ГЛАВА 26

Когато Майрън беше на десет, а Брад на пет, баща им ги заведе на бейзболен мач на „Ню Йорк Янкис“ срещу „Бостън Ред Сокс“. Повечето момчета пазят подобен спомен от първия си мач между професионални бейзболни отбори с баща им, в прекрасен юлски ден; мига, в който онемяваш, като излезеш от тунела и пред очите ти се разкрива невиджана дотогава гледка: тревата на огромния стадион с вид на току-що боядисана, слънцето пече така, както през първия ден от Сътворението на Земята, а героите ти загряват по екипи с лекотата на истински надарените.

На този мач обаче му бе писано да е различен.

Бащата поначало бе купил билети на най-горния балкон, „при ангелите“, но в последната минута негов делови партньор му беше отстъпил билети само на три реда зад скамейката с играчите на „Ред Сокс“. А по някаква странна причина — и за ужас на всички останали от семейството — Брад беше фен тъкмо на „Ред Сокс“. Причината всъщност бе съвсем банална. На първата бейзболна картичка, с която се бе сдобил като малък, бе изобразен Карл Ястремски — по прякор „Яз“. Това не всекиму би направило впечатление, но Брад бе от ония деца, които остават предани до смърт на първите си герои.

Та когато се настаниха, бащата извади с жест на фокусник билетите за онези две великолепни места и ги показа на Брад. „Фокус-мокус!“

Даде билетите на Майрън да отиде долу с брат си, а самият той остана горе на високото. Майрън хвана пощурелия от радост Брад и го помъкна надолу. Буквално не можеха да повярват на очите си — толкова близо бяха до игрището. Страхотна работа.

А когато Брад видя Яз само на метри от себе си, по лицето му грейна усмивка, която Майрън и сега можеше да си представи и да усети, стига да затвореше очи. Малкият Брад не можеше да си намери място от радост, а когато дойде ред на Яз да удря топката, буквално полудя.

— Яз! Яз! Яз!

Седналият пред тях брадат мъж на двацет и няколко се извърна ядосано. И това Майрън никога нямаше да забрави — чорлавата брада на онзи.

— Я млъквай! — озъби се брадатият на Брад. — Сядай долу!

И се извърна да гледа играта. А Брад имаше вид на дете, на което току-що са зашлевили шамар.

— Не го слушай — каза му Майрън. — Всеки има право да вика.

Това вече преля чашата на брадатия, който се извъртя и сграбчи Майрън — десетгодишно дете, височко на ръст, но все пак само на десет — за ризата. Смачка избродираната на нея емблема на „Янкис“ в пестницата си и придърпа Майрън достатъчно близо, че детето да подуши вкиснатия му дъх на бира.

— От виковете му приятелката ми я заболява глава — рече. — Така че той млъква моментално.

Майрън беше сразен. Сълзи бликнаха в очите му, но успя да ги възпре. Усети как гърдите му се свиха от страх и — колкото и да беше необичайно — от срам. Оня го задържа още секунда-две за ризата, после го бутна назад да си седне на мястото. Прегърна приятелката си през рамо и продължи да си гледа мача. Едва потискайки сълзите си, Майрън грабна Брад за ръка и го повлече към горните им места. В началото нищо не каза, но баща им беше достатъчно досетлив, пък и десетгодишните момчета не са най-добрите артисти на света.

— Какво има? — попита.

Със свито от страх и срам сърце Майрън успя да му разкаже за брадатия. Докато слушаше, Ал Болитар си наложи да запази спокойствие. Положил бе длан на рамото на сина си и кимаше разбиращо, но цялото му тяло всъщност се тресеше. Лицето му пламна. Когато Майрън стигна до онова място, където брадатият го хвана за ризата, очите на Ал Болитар сякаш избухнаха и почерняха.

— Сега се връщам — изрече бащата със строго контролиран монотонен глас.

Останалото Майрън успя да види през бинокъла.

Пет минути по-късно баща му слезе по стълбите и се настани на третия ред, тъкмо зад брадатия. Сви дланите си на фуния и взе да крещи колкото му глас държеше. Зачервеното му лице буквално пламтеше, но той не преставаше да крещи. Брадатият обаче не се

обръщаше. Бащата се приведе напред така, че рупорът от дланите му бе само на два-три сантиметра от ухото на брадатия.

И не спря да крещи.

Най-сетне брадатият се обърна назад и точно тогава баща му направи онова, което спря дъха на Майрън: блъсна брадатия. Онзи разпери ръце в смисъл „какво има, бе?“. Бащата обаче го блъсна още два пъти, след това посочи с палец изхода, един вид да излязат навън да се разберат. А когато Брадата отказа, баща ми пак го блъсна.

Хората наоколо взеха да се обръщат. Някои станаха на крака. Двама от охраната в жълти елечета заслизаха пъргаво по стъпалата. Дори играчите се бяха извърнали да гледат, включително и самият Яз. Охранителите ги разтърваха и съпроводиха баща им към изхода. Запалянковците взеха да му ръкопляскаат. А баща им дори махна на тълпата за поздрав, докато излизаше.

Само след десет минути се върна горе на високите места.

— Можете да слезете — рече на синовете си. — Онзи няма повече да ви закача.

Но и Майрън, и Брад завъртяха глави. Тук си им беше по-хубаво, при техния истински герой.

Но ето че сега, повече от трийсет години след онзи случай, героят им лежеше на пода в мазето и умираше.

Минаха часове.

В чакалнята на болницата „Сейнт Барнабас“ майката седеше и се поклащаше напред-назад. До нея седеше Майрън и се мъчеше да не загуби самообладание. Мики крачеше притеснено.

Майката взе да му разправя как баща му цял ден се бил задъхвал — „от снощи, ако трябва да съм по-точна“ — и как тя го занасяла — „Ал, какво ми пъшкаш като някакъв перверзен тип?“ — и как той казал, че нищо му нямало, и как трябвало да го накара да се обади в „Бърза помощ“, но нали си го знаеш баща ти що за инат е, все нищо му няма, ох, защо не го принудих да се обади?

В мига, в който чу от баба си, че дядо му още от предната вечер започнал да се задъхва, Мики все едно го халосаха с юмрук в корема. Майрън се опита да му вдъхне кураж с погледа си, но малкият се извърна рязко и побягна по коридора.

Майрън понечи да хукне след него, но в този момент се появи лекарят — МАРК К. ЕЛИС, пишеше на табелчицата му — по син операционен екип, привързан с розов ширит. Хирургическата маска се бе смачкала под брадичката му. Очите му бяха уморени и зачервени, лицето му — небръснато от два дни. Цялото му тяло излъчваше преумора. Да не говорим, че бе на годините на Майрън — прекалено млад, за да е първокласен кардиолог. А Майрън се беше обадил на Уин да намери най-добрия и да го довлече тук с опрян в челото пистолет, ако се налага.

— Баща ви е прекарал сериозен инфаркт на миокарда — каза доктор Елис.

Сърдечен удар. Майрън усети как краката му се подкосиха. Майка му изстена тихо. Мики се върна и се присъедини към групата им.

— Вече е на самостоятелно дишане, но още не е стабилизирал. Налице е сериозен блокаж. Скоро ще имам и допълнителни сведения.

— Докторе? — възпря го Майрън, когато онзи понечи да си ходи.

— Да?

— Мисля, че знам по какъв начин баща ми е претоварил сърцето си.

„Мисля, че знам“ — не „мисля“, и не „знам“ — с други думи, приказки на уплашено дете.

— Снощи... — Майрън не се сещаше как точно да опише случилото се. — Двамата с племенника ми се посборичкахме. — И разказа как баща му изскочил навън да ги разтърве. Усети как, докато говореше, очите му се насълзиха. И как го обзе чувството за вина и — точно както когато беше на десет — чувството за срам. С ъгълчето на окото мярна майка си. Никога друг път не го бе приковавала така с поглед.

Елис го изслуша, кимна и каза „Благодаря за информацията“, след което се отдалечи по коридора.

Майка му гледеше невярващо. По някое време премести острия си като лазер поглед върху Мики, преди да го върне на Майрън.

— Вие двамата сте се били?

Майрън за една бройка да посочи Мики с пръст и да викне „Той пръв започна!“, но се усети и само сведе глава в знак на потвърждение.

Мики отказваше да наведе очи — хлапето в ролята на стоик — но лицето му побеля. Майката не откъсваше очи от Майрън.

— Нищо не разбирам. Как така си позволил на баща ти да се намеси в боя ви?

— Аз съм виновен — рече Мики.

Елън се извърна и изгледа внука си. На Майрън му се щеше да каже нещо в защита на малкия, но в същото време не желаше да лъже.

— Неговото беше реакция на предишна моя постъпка, така че и аз съм виновен.

И двамата зачакаха да чуят присъдата ѝ. Но тя нищо не каза, което беше далеч по-страшно. Само се извърна и седна пак на стола си. Вдигна треперещата си ръка — от Паркинсона ли или от тревога? — към лицето и положи всички усилия да не се разплаче. Майрън направи крачка към нея, но се спря. Не му е сега времето. В съзнанието му се появи за кой ли път онази въображаема сценка, в която майка му и баща му, заедно с бебето, се изправят за пръв път пред къщата в Ливингстън и започват оттам пътешествието на семейство Ел-Ал. И неизбежно си помисли дали в момента не е свидетел на заключителната глава.

Мики се премести на отсрещната страна на чакалнята и седна пред монтирания на стената телевизор. Майрън закрачи напред-назад. Стана му адски студено. Затвори очи и взе да се пазари с каквито има там всевишни сили — какво ще направи и какво ще им даде, ако осигурят оцеляването на баща му. След двайсет минути се появи Уин, Есперанца и Голямата Синди. Уин уведоми Майрън, че доктор Марк Елис наистина е светило в медицинските среди, но че за всеки случай до няколко минути ще се появи и личният приятел на Уин — легендарният кардиолог Денис Калахан от болницата „Ню Йорк — Презвитериан“. Преместиха се вкупом в частна чакалня, с изключение на Мики, който не желаше да контактува с нито един от тях. Голямата Синди взе ръката на майката и театрално се разрида, което май поуспокои донякъде възрастната жена.

Часовете се влачеха мъчително. Обмисляш всички възможни варианти. Приемаш, отхвърляш, стягаш се, плачеш. Емоционалната изстисквачка те е награбила безмилостно. На няколко пъти намина медицинска сестра да им съобщи, че няма промяна.

От изтощение всички мълчаха. Майрън се разхождаше по коридорите, когато Мики се втурна към него.

— Какво е станало?

— Сузи Т. била мъртва!

— Ти не знаеше ли?

— Не знаех — рече Мики. — Сега чух по новините.

— Точно по този повод дойдох да се срещна с майка ти.

— Че какво общо може да има майка ми?

— Сузи е била в караваната ви само няколко часа преди да умре.

Вестта накара Мики да отстъпи назад.

— И ти реши, че мама ѝ е дала наркотика?

— Не. Всъщност не знам. Тя твърди, че не е. И че само имали най-сърдечен разговор със Сузи.

— В какъв смисъл „сърдечен“?

Майрън се сети за онова, което чу от Кити по повод свръхдозата на Сузи: „Исключено е сама да го е направила. Не би сторила подобно нещо на бебето си. Познавам я. Убили са я. Те са я убили“. И нещо прещрака някъде в дъното на съзнанието му.

— Майка ти е убедена, че Сузи е била убита от друг човек.

Мики мълчеше.

— Имам чувството, че се уплаши още повече, като ѝ казах, че е било от свръхдоза.

— Е, и?

— Ти ми кажи къде е връзката, Мики. Между това, че двамата с майка ти се криете. Сузи е мъртва. Баща ти го няма.

Мики сви рамене с пресилена небрежност.

— Не виждам никаква връзка.

— Момчета?

И двамата се извърнаха към гласа на Елън. По очите ѝ се стичаха сълзи. Беше свила на топка хартиената салфетка в ръката си.

— Настоявам да знам какво става.

— С кое?

— Хич не ми излизайте с тия приказки — рече тя с тон, какъвто само една майка може да използва към сина си. — Първо се сбивате с Мики. После изведнъж той идва да живее у нас. Къде са родителите му? Държа да знам какво става. Моментално.

Наложил се Майрън да ѝ обясни. Тя го изслуша, като не преставаше да трепери и да плаче. А той нищо не ѝ спести. Каза ѝ, че Кити е в клиника за рехабилитация, та дори и това, че Брад е в неизвестност. Когато свърши, майката се приближи към двамата. Първо се обърна към Мики, който не отбегна погледа ѝ. Хвана го за ръка.

— Не си ти виновен — каза му. — Чуваш ли ме?

Мики кимна и затвори очи.

— Дядо ти в никакъв случай не би си и помислил, че ти си виновен. Нито пък аз. Този сериозен блокаж може и да му е спасил живота в крайна сметка. А ти — обърна се към Майрън — престани да се тръшкаш и се махай оттук. Ако има някаква промяна, ще ти се обадя.

— Не мога да си тръгна.

— Така си мислиш.

— Ами ако татко дойде в съзнание?

Тя се приближи още повече, та чак се наложи да извие врат, че да го погледне в очите.

— Баща ти заръча да намериш брат си. Така че, колкото и да е зле, длъжен си да изпълниш заръката му.

ГЛАВА 27

Добре де. Но какво да предприеме?

Майрън дръпна Мики настрана.

— Видях в караваната ви един лаптоп. Откога го имате?

— Откъм две години. Защо?

— Друг компютър имали ли сте през това време?

— Не. И пак те питам: защо?

— Ако и баща ти го е ползвал, може да е останало нещо от него по диска.

— Татко беше доста скаран с техниката.

— Поне имейл адрес имаше, това ми е известно. Нали все пак е поддържал кореспонденция с баба ти и дядо ти.

— Възможно е — сви рамене Мики.

— Знаеш ли паролата му?

— Не.

— Окей. Какво друго ти е останало от него?

Младежът запримигва. Прехапа долната си устна. А на Майрън му се наложи да си напомни за сетен път в какво положение се е озовал племенникът му: изчезнал баща, майка в клиника, дядото поразен от сърдечен удар, евентуално по негова вина. А е само на петнайсет. Майрън направи опит да го прегърне, но Мики се стегна.

— Нищо не ни остави.

— Окей.

— Поначало гледаме да нямаме много вещи — заоправдава се като че ли Мики. — Постоянно пътуваме. Без много багаж. Какво бихме могли да имаме?

— Окей. Окей. Само питам — вдигна ръце Майрън.

— Татко заръча да не го търсим.

— Но това е било преди доста време, Мики.

— Най-добре не се бъркай — завъртя глава младият.

Нямаше нито нужда, нито време да се обяснява с един петнайсетгодишен хлапак.

— Мога ли да те помоля за нещо?

— Кажи.

— Да се грижиш за баба си през следващите няколко часа. Става ли?

Мики не си направи труда да му отговори. Отиде в чакалнята и седна на стола срещу Елън. А Майрън даде знак на Уин, Есперанца и Голямата Синди да излязат с него в коридора. Постави им задачи: да се свържат с американското посолство в Перу, да се обадят на всичките си познати в Държавния департамент и да ги накарат да се заемат със случая „Брад Болитар“. Да изровят някой компютърен спец, който да хакне имейл акаунта на Брад или да установи паролата му. Есперанца се отправи обратно към Ню Йорк. Голямата Синди остана да подкрепя майка му и евентуално да изкопчи още информация от Мики.

— При нужда мога да съм особено очарователна — отбеляза Голямата Синди.

Останал насаме с Уин, Майрън пак позвъни на Лекс. И пак никой не му се обади.

— Връзките започват да се очертават — отбеляза Майрън. — Първо изчезва брат ми. Кити се уплашва и хуква да бяга. И стига дотук. Качва онзи постинг „Не негово“ с татуса, който е бил общ за Сузи и Гейбриъл Уайър. Среща се с Лекс. Сузи отива първо при нея, след това и при бащата на Алиста Сноу. Трябва да има някакъв общ елемент.

— „Трябва“ е прекалено силно казано — прекъсна го Уин. — Но съм съгласен, че нещата все около Гейбриъл Уайър се въртят. Присъствал е на смъртта на Алиста Сноу. Очевидно е имал връзка и със Сузи Т. И продължава да работи с Лекс Райдър.

— Длъжни сме да се доберем до него — заключи Майрън.

Уин събра върховете на пръстите си.

— С други думи, ти предлагаш да тръгнем по следите на една усамотила се, добре охранявана и яко финансирана рок звезда на един малък остров.

— Ами то май всички отговори са там.

— Мърморя си просто — рече Уин.

— Въпросът е как да го постигнем.

— Ще се наложи мъъничко да дообмислим плановете си. Дай ми няколко часа.

— Става — съгласи се Майрън и погледна часовника си. — Аз междувременно мисля да отида до караваната им и да се поразровя из лаптопа. Все нещо може да изскочи.

Уин му предложи кола с шофьор, но Майрън се надяваше мозъкът му да се поизбистри, докато сам кара дотам. Доста недоспиване му се беше събрало през последните денонощия, затова наду уредбата докрай. Включи айпода към нея и пусна на макс успокояваща музика. „Уийпийс“ пееха, че „светът се върти толкова бързо“. „Кийн“ се надяваха да изчезнат с любимата „на известно само на двама ни място“. В търсене на изгубената любов „Сноу Патрол“ „подпалиха и третия бар“.

Идеално.

През детството му баща му слушаше само станции на средни вълни, докато шофираше. Придържаше волана с китките си и си подсвиркваше. А сутрин, докато се бръснеше, пускаше само една новинарска станция.

През цялото време чакаше телефонът му да звънне. На излизане от болницата насмалко да се върне. „Ами ако татко дойде в съзнание само още веднъж?“ — попитал бе майка си. Нима ще изпусне шанса да си поговори за последен път с него?

Отговорът на майка му беше изключително делови:

— Какво толкова ще му кажеш, дето вече не го знае?

Така си беше, наистина. В края на краищата длъжен бе да се съобрази с желанието на баща си. Кое щеше да предпочете татко му: Майрън да седи и да реве в чакалнята, или да тръгне да търси брат си? Така зададен, въпросът не бе никак труден.

Стигна до парка с караваните и изключи двигателя. Умората тегнеше върху всичките му кокали. На слизане от колата леко залитна, разтри очи. Ох, де да имаше сега чаша кафе. Или каквото и да било освежаващо. Адреналинът му бе взел да спада. Опита се да отвори. Заключено беше. Толкова ли не можа да се сети да вземе ключа от Мики! Завъртя глава, извади портфейла си, а оттам — същата пластмасова картичка.

И вратата пак се отвори, както преди няколко часа. Лаптопът си беше в хола, близо до разтегателния диван на Мики. Включи го и докато го чакаше да стартира, взе да оглежда караваната. Мики не го беше излъгал. Вещите им наистина бяха много малко. Дрехите им

поначало вече бяха събрани за път. Телевизорът нищо чудно да беше част от взетата под наем каравана. Попадна на чекмедже със стари книжа и снимки. И тъкмо като го изсипа върху дивана, компютърът издрънка, че се е заредил докрай.

Седна до книжата, придърпа лаптопа към себе си и включи „историята“ на интернет експлоръра. „Фейсбук“, естествено. И търсения в „Гугъл“ за адреса на нощния клуб „Три Даунинг“ в Манхатън и на мола „Гардън Стейт Плаза“. И на подходящ обществен транспорт до двете места в друг сайт. Нищо ново. Пък и Брад беше заминал за Перу преди три месеца все пак. А историята на експлоръра беше само за последните десетина дни.

Телефонът му звънна. Търсеше го Уин.

— Работата е уредена. След два часа излитаме от „Титърбъро“ за остров Адиона.

„Титърбъро“ беше летище за частни самолети в северната част на Ню Джърси.

— Окей. Идвам.

Майрън прекрати разговора и пак впери очи в компютъра. Какво да прави, след като от интернет историята не бе научил нищо ново?

Да пробвам с други програми, рече си. И взе да ги стартира една по една. Календарът и адрес букът бяха празни — никой не ги беше ползвал. На „Пауър поинт“ имаше няколко училищни презентации от Мики. Най-новата бе за историята на майте. Надписите под целия снимков материал бяха на испански. Впечатляващо, но не и информативно. Опита с „Уърд“. И отново куп училищни файлове. И тъкмо когато бе готов да се откаже, зърна файл, озаглавен „Оставка“. Кликна върху иконката и зачете:

До приют „Абеона“

Скъпи Хуан,

С болка на сърце подавам оставката си във вашата прекрасна организация. Кити и аз ще си останем ваши верни поддръжници. Вярваме в каузата и много сили ѝ отдадохме. Бих казал дори, че се обогатихме далеч повече в сравнение с младите хора, на които помагахме. Ти ще ме разбереш. Вечно ще сме ти благодарни.

Дойде време обаче скитащото семейство Болитар да се установи на едно място. Успях да си намеря работа в Лос Анджелис. И двамата с Кити обичаме номадския начин на живот, но отдавна не ни се е случвало да заседнем някъде достатъчно дълго, че да пуснем корени. А според мен синът ни Мики вече има нужда от такива. Никога не ни е молил да живеем тъкмо по този начин. Откакто се помни, все пътува, сприятелява се, после губи приятели и всъщност няма място, което да нарече свой „дом“. Вече се нуждае от нормален ритъм и от възможност да се отдаде на любимите си занимания, най-вече баскетбола. Така че след дълги обсъждания с Кити решихме да уседнем някъде за последните му три класа в гимназията, след което се надяваме да го приемат да следва.

А след това кой знае какво ни чака? Никога не съм предполагал, че така ще mine животът ми. Баща ми вечно цитираше еврейската поговорка „Човек планира, Бог се смее“. Та нищо чудно някой ден двамата с Кити да се върнем. Давам си сметка, че никой всъщност не напуска окончателно приюта „Абеона“. Знам, че молбата ми ще те изненада. Но се надявам да ме разбереш. Междувременно ще направим всичко по силите ни преходът да е гладък.

Твой събрат,

Брад

Приют „Абеона“. А постингът „Не негово“ на Кити бе качен от профил с името „Абеона S“. Майрън потърси в „Гугъл“ „Абеона Shelter“. Нищо. Хммм. Опита само с „Абеона“ и установи, че това е името на малко известна римска богиня, която закриляла децата при първото им самостоятелно напускане на домашното огнище. Не беше особено сигурен какво точно означава това. Но от всичко дотук излизаше, че брат му Брад открай време е работел за благотворителни организации. Дали пък и „Абеона Шелтър“ не е една от тях?

Обади се веднага на Есперанца. Даде ѝ адреса на Хуан и името на приюта.

— Обади му се. Може случайно да знае нещо.

— Окей. Майрън?

— Да.

— Наистина страшно обичам баща ти.

— Знам — засмя се той.

Тишина.

След която Есперанца каза:

— Нали си чул израза, че за лошата вест няма подходящ момент?

Ооо.

— Казвай.

— Двоумя се по един въпрос. Дали да изчакам нещата да се пооправят, преди да ти го съобщя. Или да го тръшна отгоре на целия куп с надеждата да не му обърнеш достатъчно внимание.

— Хвърли го върху купа.

— С Томас се развеждаме.

— По дяволите! — Сети се за снимките в кабинета й — щастливите семейни фотографии с Есперанца, Томас и малкия Хектор. И сърцето му отново се сви. — Адски съжалявам.

— Надявам се всичко да мине мирно и тихо — продължи Есперанца. — Но се съмнявам. Заради гнусното ми минало и сегашното ми работно време Томас твърди, че не съм била годна за майка. И иска пълно попечителство върху Хектор.

— Няма да му го присъдят — рече Майрън.

— Де да зависеше от теб... — Есперанца издаде някакъв звук, който можеше да мине и за смях. — Но много ми е приятно, като те чувам да се изказваш толкова категорично.

При което Майрън си спомни скорошния си разговор със Сузи:

„Имам някакво предчувствие. Че пак ще се закача.“

„В никакъв случай!“

„Точно това става, Майрън.“

„Не и този път. Агентът ти няма да го позволи.“

Нямало да й позволи да се закачи. Но ето че Сузи вече не беше сред живите.

Той нямало да й позволи. Майрън Болитар — голям мъж с големи, категорични изказвания.

Но преди да успее да се отрече от думите си, Есперанца каза:

— Започвам да работя по въпроса. — И затвори.

Той остана загледан в телефона още една-две секунди. Недоспиването заплашваше да го повали. Главата му бучеше до такава степен, че се запита дали пък сред лекарствата на Кити няма да намери някоя таблетка „Тайленол“. И тъкмо се нахрани да стане и да потърси, когато нещо привлече вниманието му.

Сред купчината книжа и снимки на края на дивана. Най-отдолу, вдясно. Едно едва показващо се ъгълче. Тъмносиньо. Присви очи, протегна се и го издърпа.

Паспорт.

Предишния ден в чантичката на Кити бе попаднал на нейния паспорт и онзи на Мики. Последното известно местонахождение на Брад беше в Перу, така че паспортът му следваше да си е у него, ако вярваше на Кити. Откъдето неминуемо следваше въпросът: ами този паспорт чий е тогава?

Отвори на страницата, откъдето в очите го гледаше снимката на собствения му брат. И отново се почувства изгубен; към болката в главата му се добави световъртеж.

И тъкмо когато се чудеше какво да предприеме по-нататък, дочу шепот.

Понякога е полезно нервите ти да са изопнати до краен предел. Настоящият момент беше точно такъв. Та вместо да изчака или да се запита откъде идва шепотът, Майрън просто реагира. Скочи и събори книжата и снимките на пода. И още преди да чуе как някой разбива вратата на караваната, вече се беше изтъркалял зад дивана.

В стаята нахлуха двамина с пистолети.

И двамата младоци, и двамата бледи и кльощави, и двамата под влияние на нещо — типични представители на така наречения хероинов шик. Огромната сложна татуировка на онзи отдясно се подаваше изпод отвора на тишъртката му и пълзеше като пламък по шията му. Другият имаше островърха брадичка като на печен престъпник.

Този с брадичката каза:

— Абе да му го начукам, нали го видяхме, че влезе.

— Трябва да е в съседната стая. Ще те прикривам.

Все още на пода зад дивана, Майрън мислено благодари на Уин, че го бе въоръжил. Не разполагаше с кой знае колко време. Караваната не бе от големите. Само след секунди щяха да го открият. Мина му

мисълта да скочи и да изреве: „Стой! Не мърдай!“. Но и двамата имаха оръжие и нямаше гаранция как точно ще реагират. Нямаха вид на сигурни в себе си хора, така че беше много вероятно да се паникьосат и да открият огън.

Не. По-добре да ги обърка. Да ги накара да се разделят.

И Майрън се подготви. Надяваше се да е взел най-правилното, най-разумното решение, а не най-емоционалното, подкладено от желанието му да се нахвърли и да ги насмете само защото баща му умира, а брат му... И като се сети за паспорта на Брад, си даде сметка, че няма никаква представа къде всъщност може да е брат му, какво прави, каква опасност го грози.

Изчисти мозъка си. Действай рационално.

Брадичката направи две крачки към вратата на спалнята. Все още снишен, Майрън се отмести към края на дивана. Изчака още миг, прицели се в коляното на Брадичката и без предупреждение дръпна спусъка.

Коляното експлодира.

Брадичката извика и се свлече на пода. Пистолетът му отхвърча към другия край на стаята. Майрън обаче не му обърна капка внимание. Присви се и зачака реакцията на Татуировката. Почнеше ли да стреля, Майрън го беше вече взел на мушка. Но Татуировката не гръмна, а също изкрещя и, както Майрън се беше надявал, хукна навън.

Майрън се задейства. Изскочи иззад дивана. Пред него Брадичката се търкаляше в агония. Майрън се наведе, повдигна лицето му и принуди оня да го погледне. След което навря дулото право в лицето му.

— Млъкни или ще те пречукам.

Писъкът на Брадичката премина в животински стон.

Майрън бързо прибра пистолета му и се лепна на прозореца. Татуировката вече се мятеше в колата си. Нюйоркски номер, отбеляза Майрън. Набързо набра комбинацията от букви и цифри на блекбърито си и я изпрати на Есперанца. Времето почти изтичаше. Върна се при Брадичката.

— За кого работите?

Онзи обаче приплака с едва ли не детско гласче:

— Ти ме простреля!

— Знам. Питам те за кого работите!

— Върви на майната си.

Майрън приклепна и опря дулото в другото му коляно.

— Не разполагам с никакво време.

— Недей — повиши онзи глас с няколко октави. — Не знам.

— Ти как се казваш?

— Какво?

— Как се казваш? Няма значение. Ще ти викам „Брадичката“. Та виж сега какво, Брадичке. Първо ще ти прострелям и другата капачка, преди да се прехвърля на лактите.

— Недей! — вече ридаеше Брадичката.

— Докато в един момент не ми отговориш.

— Кълна ти се! Не го познавам!

Възможно бе някой в караванния парк да беше чул изстрела. Или пък Татуировката да се върне с подкрепление. Така или иначе, Майрън нямаше какво да се бави повече. Трябваше да покаже на нападателя, че няма да се церемони. Въздъхна леко и взе да обира спусъка. Но преди да го дръпне докрай, здравият му разум успя да вземе връх. Дори да си наложеше да простреля невъоръжен безпомощен човек, резултатът от изстрела най-вероятно щеше да е обратен на желанието. От болката Брадичката по-скоро щеше да припадне или да изпадне в шок, отколкото да проговори.

Така че дори докато изричаше „Последна възможност...“, Майрън още не знаеше какво се кани да предприеме.

От неловкото положение го извади Брадичката.

— Бърт се казва! Само това знам. Името му е Бърт!

— Фамилия?

— Не я знам. Кевин уреди всичко.

— Кой е Кевин?

— Оня, дето ме заряза бе, човек.

— И какво искаше от вас Бърт?

— Да те проследим от болницата, бе. Щял си да ни заведеш право при Кити Болитар.

Е сега вече Майрън се усети колко невнимателен е станал. Тия идиоти са го следили през цялото време, без той изобщо да се усети! Нещастник.

— И какво трябваше да направите, като стигнете до Кити?

— Пусни ме! — разрева се отново Брадичката.

Но Майрън запъна пистолета о главата му.

— Погледни ме в очите.

— Недей!

— Престани да ревеш и ме погледни в очите.

Онзи най-сетне изпълни заповедта. Подсмърчаше и се напъваше да не почне пак. Коляното му бе напълно раздробено. Майрън си даваше сметка, че надали ще престане някога да куца. Някой ден това може би щеше да му тежи на съвестта, макар силно да се съмняваше.

— Каж ми самата истина и всичко ще свърши. И затворът може да ти се размине, ако имаш късмет. Но ха си ме излъгал, ха съм ти пръснал черепа, та да няма свидетел. Разбираш ли ме?

Погледът на онзи остана изненадващо спокоен.

— Така или иначе ще ме убиеш.

— Няма да те убивам. И знаеш ли защо? Защото все още аз съм добрият. И искам да си остана такъв. Така че ти само ми кажи истината и ще спасиш и двама ни: какво трябваше да направите, като откриете Кити?

На фона на приближаващите се полицейски сирени Брадичката даде на Майрън очаквания отговор:

— Да ви очукаме и двамата.

Майрън отвори вратата на караваната. Воят на сирените се усили.

Нямаше време да притича до колата си. Побягна наляво, обратно на изхода на „Мобилни имоти Глендейл“. Двете полицейски коли нахлуха през портала. Едната веднага го прихвана с мощния си прожектор.

— Спри! Полиция!

Майрън не ги послуша. Полицайте тръгнаха да го преследват — или поне той така предполагаше. Но и за миг не се обърна да погледне, само продължи да бяга. От караваните наизскача народ да види какво става, но никой не му препречи пътя. Майрън бе тикнал пистолета отзад в колана си. Нищо не можеше да го накара да го извади, че да даде на полицаите повод да открият огън. Нямаше да стрелят, докато не представляваше физическа заплаха за тях.

Нали така?

Високоговорителят на една от патрулките изграчи: „Полиция! Спри и вдигни ръце над главата!“.

И той за малко не се подчини. Всичко щеше да им обясни. Но това щеше да му отнеме цели часове, а може би и дни, а той просто не разполагаше с толкова много време. Уин беше намерил начин да стигнат до остров Адiona. И Майрън имаше силното вътрешно усещане, че в крайна сметка всички нишки водеха в тази посока, до отшелника на име Гейбриъл Уайър, така че изключено бе да пропилее създамата се възможност.

Караванният парк свършваше при един див храсталак. Майрън откри пътека и хукна по нея. Полицаяте пак го изкомандваха да спре. Но той се шмугна вляво и продължи. Чуваше как полицаите го преследват през шубрака. Ускори темпото с надеждата да се отдалечи. Мина му през ум да се скрие зад някоя скала или дърво и да ги пусне да го подминат, но не видя как това би му помогнало. Целта му в края на краищата беше да се отскубне и да се добере до летище „Титърбъро“.

Виковете постепенно изоставаха, та набра смелост да хвърли поглед зад себе си. Видя лъча на електрическо фенерче, но и то бе доста назад. Чудесно. Без да се спира, успя да измъкне блутут устройството от джоба и да го пъкне в ухото си.

И натисна бутона за скоростно избиране на номера на Уин.

— Говори.

— Имам нужда от кола — каза Майрън.

Обясни набързо положението. Уин го изслуша, без да го прекъсва. Не се налагаше Майрън да му обяснява къде се намира. Вграденият в блекбърито джипиес бе достатъчен ориентир за Уин. Майрън просто трябваше да се скатае до идването му. Когато спря да говори, Уин му каза:

— Намиращ се на около сто метра западно от шосе номер едно. Тръгни на север по шосето и ще попаднеш на куп магазини. Намери начин да се скриеш някъде или да се слееш с тълпата. А аз ще уредя някоя фирма да ти прати лимузина с шофьор, който да те докара до летището.

ГЛАВА 28

Майрън стигна до отворен магазин на веригата за хлебни изделия „Панера“. Пищният аромат на печени вкуснотии му напомни, че не беше ял цяла вечност. Поръча си кафе и бадемов сладкиш „Меча лапа“. И се настани до витрината в близост до една от страничните врати, в случай че му са наложи да бяга. Оттук можеше да наблюдава и целия паркинг. Ако пристигнеше някоя патрулка, за отрицателно време щеше да хукне пак към гората. Отпи от кафето и подуши уханието на мечата лапа. И се замисли за баща си, който поначало се хранеше забързано. Навремето водеше Майрън и Брад в закусвалнята „Сиймър“ на Ливингстън авеню да ги черпи млечни шейкове, пържени картопки и по някоя картичка с бейзболист. Майрън и Брад умираха да се въртят на високите столчета пред бара. А баща им неизменно стоеше прав до тях, сякаш това е най-нормалната поза за един зрял мъж. Но щом им донесяха картофите, облягаше лакти на тезгяха и ги изгълтваше моментално. Уж не беше дебел, но вечно се намираше откъм погрешната страна на „линията на здравословното тегло“.

Дали пък и това не бе допринесло отчасти за сегашното му страдание? Ами ако се беше хранил по-правилно? Ако беше тренирал нещо и бе имал не толкова напрегната работа или си нямаше син, който да го държи буден по нощите заради щуротиите си? Ами ако не беше излетял от къщи да защитава въпросния син?

Стига!

Майрън натика блутута обратно в ухото си и се обади на главната окръжна следователка Лорън Мюс.

— Имам проблем.

— Слушам те.

— Какви връзки имаш в Едисън, Ню Джърси?

— Не е в моя окръг, а в Мидълсекс. Аз отговарям за Есекс и Хъдсън. Но се намират.

— Там се е стреляло тази вечер.

— Не думай.

— И теоретично погледнато, може да съм стрелял аз в самозащита.

— Само теоретично ли?

— Каквото и да кажа, не желая нищо от думите ми да се използва срещу мен.

— Ох, стига с тия адвокатски приказки. Карай нататък.

Докато Майрън я осведомяваше, пред очите му бавно се плъзна черна лимузина. На залепения върху страничното стъкло плакат пишеше ДОМ ДЕЛУИС. Уин. Без да спре да приказва в блутута, Майрън изскочи от магазина и се пъкна на задната седалка. Шофьорът го поздрави. Майрън изрече само с устни „здрости“ и посочи блутут устройството си да му покаже, че говори по телефона и че е самовлюбено копеле.

Лорън Мюс никак не се зарадва на чутото.

— И какво по-точно очакваш да направя с тази информация?

— Предай я на твоя човек.

— Какво по-точно да му предам? Че стрелецът ми се е обадил да ми каже, че още не е готов да се предаде ли?

— Нещо такова.

— И кога да очакваме да намериш време да ни благословиш с присъствието си?

— Скоро.

— Е, той много ще се зарадва.

— Целта ми е единствено да им спестя куп главоболия, Мюс.

— Един от начините е да се предадеш моментално.

— Не мога.

Мълчание. Накрая Мюс попита:

— Има ли случаят някаква връзка със свръхдозата на Сузи?

— Според мен, да.

— И смяташ, че двамата в караваната са били нейните дилъри?

— Напълно възможно е.

— И продължаваш да твърдиш, че Сузи е била убита, доколкото разбирам.

— И това не е изключено.

— За последно, би ли ми дръпнал верижката малко по-силно с цялата тази конкретика?

Майрън се замисли дали да не подхвърли все пак някой кокал на Мюс: да ѝ каже например, че Сузи е ходила при Кити или че предварително платеният номер, на който Сузи се е обадила малко преди да умре, е принадлежал на собствената му снаха. Но съобрази, че подобни сведения само ще породят нови въпроси и евентуално посещение в института за рехабилитация „Кодингтън“. И се отказа.

Вместо това отговори на въпроса ѝ със свой въпрос:

— А ти разполагаш ли с някакви нови улики, че може и да не е било просто свръхдоза?

— Аха, разбирам — рече Мюс. — И да ти подам нещо, пак нищо няма да получи от теб.

— Засега нищо конкретно не мога да твърдя.

— Прекалено на сериозно се вземаш, Майрън. Ама какво ми пука на мен на този етап? А отговорът на въпроса ти е: не, не разполагам и с най-малката улика, че в смъртта на Сузи Т. може да се търси някакво престъпление. Това помага ли ти?

Всъщност, не.

— Та къде се намиращ в момента? — попита Мюс.

— Ти шегуваш ли се? — смръщи се Майрън.

— Не щеш да ми кажеш, а?

— Не, не мога да ти кажа.

— Доверието ти в мен има определени граници значи.

— Като правозащитник си длъжна да докладваш за всичко чуто от мен — отбеляза Майрън. — Но не можеш да съобщиш нищо, което не знаеш.

— Няма ли поне да ми кажеш кой живее в оная каравана? Така или иначе ще науча.

— Не, но... — Имаше един кокал, който все пак искаше да ѝ подхвърли, макар да бе обещал да си мълчи.

— Но?

— Изкарай заповед за ареста на прогимназиалния учител в Риджуд на име Джоуел Фишман. Той е дилър. — Вярно че беше обещал на стария Джоуел да не го издава, но онзи първо му беше извадил пистолет наред прогимназията и второ, не го беше накарал да се закълне.

Така че Майрън ѝ подаде достатъчно данни да закопчае Фишман, след което прекъсна разговора. И понеже в болницата мобифоните

бяха забранени, обади се на администрацията, откъдето го прехвърляха на няколко души, докато накрая се намери медицинска сестра, готова да му съобщи официално, че в състоянието на баща му няма никакви промени. Страхотно.

Лимузината спря на самата писта до самолета. Никакво чекиране, никакви бординг пасове, никакви опашки за проверка, където човекът пред теб забравя въпреки всички четирийсет и седем напомняния да извади монетите от джоба си и по тази причина задейства детектора на метал. Летиш ли по частен път, стоварват те на самата писта, качваш се по стълбичката и на мига излиташ.

Както обичаше да изтъква Уин, хубаво е да си богат.

Уин го чакаше на борда заедно с двойка, която му представи като „Саси и Синклер Финторп“ и двамата им синове тийнейджъри — „Билингс и Блейкли“.

Майрън се смръщи. Нима и тези бяха от богатшите, които се присмиват на имената, с които афроамериканците кръщават децата си?

И Саси, и Синклер бяха по якета от туид; в допълнение към своето Саси се беше изтупала и с брич за езда и кожени ръкавици. Русите ѝ коси бяха опънати жестоко назад на конска опашка. Сигурно бе към петдесет и пет годишна, с куп дълбоки бръчки от прекалено много стоене на слънце. Синклер пък беше плешив, с шкембенце и с шалче, вързано по аскотски. Смееше се на всичко, което чуеше, и повтаряше „Така, така“ на всяка дума.

— Ах, толкова е вълнуващо — процеди през стиснати зъби Саси.
— Нали, Синклер?

— Така, така.

— Имам чувството, че помагаме на Джеймс Бонд в някаква тайна мисия.

— Така, така.

— Момчета, нали е вълнуващо?

Билингс и Блейкли я изгледаха с класическо тийнейджърско презрение.

— Да полеем случая с по един коктейл! — предложи Саси.

Поднесоха напитка на Майрън, но той отказа. Билингс и Блейкли продължаваха да гледат надменно, но може би лицевите им изражения „по подразбиране“ си бяха такива. И двамата имаха къдрави коси а ла

Кенеди и бяха по тенис екипи, с вързани около вратовете пуловери. Светът на Уин.

Заеха местата си и само пет минути след качването на пътниците пилотът вече прибираще колесника. Уин седеше до Майрън.

— Синклер ми е братовчед — обясни Уин. — Имат къща на остров Адiona и се канеха да пътуват дотам утре. Просто ги помолих да изтеглят пътуването си един ден напред.

— Тоест Крисп няма начин да знае, че пристигаме с този полет?

— Точно така. Ако бяхме тръгнали с моя самолет или с моторница, щяхме да се издадем. Но това не значи, че той си няма човек на летището. Така че ще пуснем братовчедата да слезе пръв, след което ще се изнижем незабелязано.

— А как възнамеряваш да ни вкараш в имота на Уайър?

— Имам си план. Но ще ми трябва малко помощ на място.

— От кого?

— Моя грижа — подсмихна се Уин. — На острова няма станция за клетъчни телефони, но пък си нося сателитния, в случай че от болницата решат да ни потърсят.

Майрън кимна. Облегна се назад и затвори очи.

— И още една много важна подробност — рече Уин.

— Слушам те.

— Есперанца е проверила номера на колата, която си видял в караванния парк. Временно е дадена под наем на фирма на име „Риджънт Рентъл Асошиътс“. Проучила е и миналото на фирмата. Ха познай кой е собственикът на „Риджънт Рентъл“!

Майрън продължаваше да седи със затворени очи.

— Хърман Ейк.

— Трябва ли да съм шашнат?

— Познах ли?

— Позна. Откъде знаеш?

— Предположих въз основа на онова, което ми е известно.

Всичко се връзва.

— Имаш си теория?

— Отчасти.

— Да я чуем.

— Мисля, че вече стана дума. Според това, което ти е казал Франк Ейк, Уайър имал големи комарджийски дългове, нали така?

— Вярно.

— В такъв случай започваме от това, че Гейбриъл Уайър, а може би и Лекс, дължи пари на Хърман Ейк. Макар че според мен Хърман е впил яко ноктите си в Уайър чак след случая с Алиста Сноу.

— Като го е спасил от криминално обвинение ли?

— Като е направил така, че да няма обвинение — било то криминално или друго. Каквато и да се окаже цялата тази история, началото ѝ е сложено в нощта, в която е загинала Алиста Сноу.

— Което пък обяснява вчерашното посещение на Сузи при Карл Сноу — кимна замислено Уин.

— Точно така. Още една връзка. А по някакъв начин и Сузи е свързана с въпросната нощ. Може би посредством Лекс. Или чрез тайния си любовник Гейбриъл Уайър. Не мога да кажа със сигурност. Така или иначе, изпитала е необходимостта да оповести сега истината. Отишла при Кити да си признае, че навремето ѝ подменила хапчетата против забременяване. Оттам отишла при Карл Сноу. Нищо чудно да му е разказала какво точно се е случило с дъщеря му.

Тук Майрън млъкна. Нещо продължаваше да не му се връзва. Уин го изказа на глас.

— И след като очистила съвестта си, бременната Сузи Т. си купува хероин, връща се в мансардния си апартамент и се самоубива?

— Не ме интересува какво сочат уликите — завъртя глава Майрън. — Тук просто няма никаква логика.

— И каква алтернативна теория предлагаш?

— Хърман Ейк е поръчал Сузи да бъде убита. А като се съди по професионализма, с който е извършено убийството, убиецът трябва да е Крисп. Той не би се затруднил да представи едно убийство като смърт по естествени причини.

— А подбуда?

Майрън не беше съвсем сигурен.

— Сузи е знаела нещо — най-вероятно нещо, което е можело да навреди на Уайър, като например да възроди обвинението, че е причинил смъртта на Алиста Сноу. И затова Ейк е наредил да бъде убита. А след това е изпратил и онези двамата да намерят Кити и нея да пречукат.

— Защо и Кити?

— Не знам. Може да е искал пълно разчистване. Да е решил, че и тя знае нещо или че Сузи се е разприказвала. Във всеки случай Хърман е решил да не оставя нищо на случайността. Затова и прибягва до стратегията на опожарената земя — да се отърве от Сузи и Кити.

— И от теб — довърши вместо него Уин.

— Мда.

— Ами брат ти? Неговото място къде е в цялата тази история?

— Нямам представа.

— Много неща ни се губят.

— Почти всичко — съгласи се Майрън. — Но има и друг въпрос: след като Брад се е върнал в Перу, защо паспортът му беше в караваната?

— А най-вероятният отговор гласи: понеже не е заминал. И в такъв случай до какво заключение стигаме?

— Че Кити ме е излъгала — кимна Майрън.

— „Кити ме излъга“ — повтори Уин. — Това не беше ли заглавие на едно парче на „Стийли Дан“?

— „Кейти ме излъга“. И беше заглавие на техен албум, а не на песен.

— Да бе. Обожавах го тоя албум навремето.

Майрън реши да даде на мозъка си поне малко почивка, че да е свеж за щурма на замъка. Но едва затвори очи и самолетът взе да се снишава. Само пет минути по-късно кацнаха. Майрън погледна часовника си. Бяха минали едва четирийсет и пет минути от пристигането му на летище „Титърбъро“.

Мда. Наистина е хубаво да си богат.

ГЛАВА 29

Сенниците на илюминаторите бяха свалени, та никой да не вижда кой е в самолета. Семейство Финторп слезе. Пилотите паркираха самолета, изключиха осветлението и също слязоха. Майрън и Уин останаха по местата си. Стъмни се.

По сателитния телефон Майрън успя да се свърже с доктор Елис в болницата.

— Изкарахме баща ви от операционната, но доста се поозорихме. Сърцето му спря на два пъти още на масата.

Сълзите рукнаха отново. Майрън ги преглътна.

— Мога ли да се чуя с майка ми?

— Дадохме ѝ приспивателно и полегна в една стая. Племенникът ви също спи, само че на стола. И двамата изкараха тежка нощ.

— Благодаря.

Уин излезе от тоалетната, облечен в черно от глава до пети.

— Има и за тебе един кат — рече. — И си вземи душ, да се освежиш. Помощниците ни трябва да са тук след десет минути.

Душът в самолетната тоалетна не беше конструиран за високи хора, но пък струята се оказа неочаквано силна. Майрън поприклезна и прекара девет от десетте минути под водата, после за една минута се избърса и преоблече в черно. Уин се беше оказал прав — душът го освежи.

— Автомобилът ни чака — каза Уин. — Обаче първо...

Подаде два пистолета на Майрън. По-големият беше с кобур за под мишница. Малкия трябваше да увие около глезена си. Майрън ги прикрепил по местата им. Уин тръгна пръв. Стълбичката на самолета бе хлъзгава. По главите им се сипеше дъжд. Уин се подслони под крилото. Извади от калъфката очила за нощно виждане и ги нахлузи на главата си като маска за гмуркане. Бавно се завъртя в кръг.

— Хоризонтът е чист — каза.

Върна очилата в калъфката. Вдигна мобифона си и натисна един от бутоните. Екранчето светна. Майрън видя примигващите

автомобилни фарове в далечината. Уин тръгна по посока на колата, следван от Майрън. Така нареченото летище си беше най-обикновена писта с бетонна сграда. И нищо повече. В края на полосата пресичаше шосе — без светофар, без портал, забеляза Майрън. Сигурно шофьорите трябваше сами да установяват кога ще каца самолет. Или и това бе част от мистиката на остров Адiona: човек просто усеща, че някой пристига.

Дъждът не намаляваше. Светкавица разцепи небето. Уин стигна до колата и отвори задната врата. Майрън се качи и се премести на мястото зад пътника до шофьора. И с изненада установи, че предните две места са заети от Билингс и Блейкли.

— Това ли са местните ни помощници?

— Че има ли някой по-подходящ? — захили се Уин.

Вътре вонеше на стар бонг за хашиш.

— Братовчедът Уин каза, че искате да стигнете до имението на Уайър — каза шофиращият близък.

— Ти кой от двамата беше? — попита Майрън.

— Билингс — отвърна му обидено хлапакът.

— А аз съм Блейкли.

— Пардон.

— Откакто се помним, всяко лято с Блейкли сме задължително на острова. Понякога е адска скука.

— Не стигат момичетата — добави Блейкли.

— Точно казано — потвърди Билингс. И подкара. По пътя не срещнаха друга кола. — Миналата година пускахме зловни клюки по адрес на по-грозните чуждестранни детски бавачки.

— Че да ги уволнят — поясни Блейкли.

— Абсолютно.

— Тукашните майки не щат сами да се грижат за рожбите си!

— Опазил ги господ!

— Коего налага да наемат нови детегледачки.

— Които понякога се оказват по-красиви от изгонените.

— Схващаш ли хитростта на замисъла ни?

Майрън хвърли поглед на Уин, който само се изхили.

— Да кажем, че схващам.

— Но така или иначе, скуката е голяма — продължи Блейкли.

— Тъпизъм на квадрат — добави Билингс.

— Досада.

— До гуша.

— Направо да пукнеш. А и, честно казано, никой не е сигурен дали Гейбриъл Уайър изобщо живее в онова имение.

— Ние поне никога не сме го видели.

— Хем съвсем близо до къщата ходихме.

— Пипнахме я дори.

Блейкли се извърна и хвърли бляскава усмивка на Майрън.

— Щото прекарваме мацките си оттук. Уведомяваме ги, че къщата е собственост на Гейбриъл Уайър и че се охранява плътно.

— Понеже опасността действа възбуждащо.

— В смисъл, че като кажеш на мацето колко е опасно, гащите й направо се стапят, нали ме разбираш?

Майрън пак хвърли поглед на Уин. А Уин продължаваше да се хили.

— Да речем, че разбирам — повтори Майрън.

— То не стана веднага — поясни Билингс. — По метода „проба — грешка“ успяхме по някое време да открием пътека, по която се стига безопасно до плажа пред къщата на Уайър.

— И вече не ни ловят.

— Поне от две лета насам де.

— Та ходим да се къпем на тоя плаж. Понякога водим и момичета.

— По твое време — погледна Билингс Майрън — сигурно са му викали Алеята на влюбените или нещо от тоя сорт.

— Като в някой стар филм.

— Точно така. Водели сте ги на сладкарница, а оттам — на Алеята на влюбените, нали така?

— Да — потвърди Майрън. — Но чак след разходката с файтона.

— Аха. С други думи, плажът пред къщата на Уайър е нашият съвременен вариант.

— На Билингс много му върви с дамите — отбеляза Блейкли.

— Не го слушайте стария Блейкли. Скромнички.

И двамата се засмяха със стиснати челюсти. Блейкли извади свита ръчно цигара и я запали. Опъна и я подаде на брат си.

— И хашиш пушим тук.

— Козчета.

- Трева.
- Коноп.
- Зелено.
- Джойнти.
- Малко ганджа.
- Марихуана — прекъсна ги Майрън. — Схванах.

Младежите започнаха да се подхилкват. Явно не им беше първата цигара за вечерта.

— Билингс и Блейкли ще ни прекарат по тайната им пътека — поясни Уин.

- През която вкарваме мацките.
- Кифлите.
- Бонбончетата.
- Вкусотиите.
- Сладуранките.

— Не са ли прекалено млади за участие в такава акция? — изгледа Майрън Уин.

— Нищо ни няма — обади се Билингс. — И с пръст не могат да ни пипнат.

- Освен дето сме и смели.
- Особено след малко билка.
- Райграс.
- Доня Хуанита.
- Мери Джейн.
- Жожоба.

Смехът им постепенно преминаваше в истерия. Доколкото е възможно да истеряса човек със стиснати зъби. И Майрън пак погледна въпросително Уин: разумно ли бе да разчитат на тия двама пушилисти от добър произход? Но в същото време си даваше сметка: проникването в силно охранявани сгради бе една от дарбите на Уин. Който освен това имаше и план. Не му оставаше друго, освен да го следва.

Подминаха две караулки по средата на пътя само с приветливо ръкомахане. Очевидно близнаците и тяхното вонящо на трева моторно превозно средство бяха позната гледка на острова и никой не си правеше труд да ги закача. Шофирацията — Майрън не помнеше вече Билингс ли беше или Блейкли — доста шареше по платното. Майрън

закопча предпазния си колан. През деня островът изглеждаше безлюден. А през нощта, особено когато валеше, имаше вид на тотално необитаем.

Билингс — успя да си спомни Майрън — слезе от асфалта и подкара по някакъв черен път, който постави на силно изпитание окачването на автомобила. На задната седалка Майрън не спря да подскача, докато минаха през гъста гора и спряха най-сетне на полянка в близост до плажа.

Блейкли пак се извърна. И предложи на Майрън да опъне от цигарата. Майрън му даде знак с ръка, че няма желание.

— Ама опитай само, да видиш какво се вика качествен стока.

— Примо — допълни Билингс.

— Върхът.

— Схванах — прекъсна ги Майрън. — Високо качество.

Близнаците млъкнаха за секунда.

— Като отидем на плажа — обади се Билингс, — си вземам зрънце пясък.

— Уф! Пак ли почна? — изпъшка Блейкли.

— Най-сериозно ви казвам. Помислете си само. Едно зрънце пясък. Вземам го аз това зрънце и започвам да си мисля колко ли такива зрънца има на тоя плаж. Ами колко ли са на целия остров? Ами на целия свят? И направо изперквам.

Майрън продължи да гледа въпросително Уин.

— Най-щурото обаче е, че цялата ни планета е всъщност по-малка и от това зрънце сред всичкия останал пясък. Побира ли ви го умът изобщо? В сравнение с цялата вселена, нашата слънчева система е по-малка от това зрънце пясък.

— Колко трева си издухал днес? — попита Майрън.

Билингс се изхили.

— Точка по въпроса. Да не забравяме, че сме ви повели към господин рок звездата.

— Музиката му е отвратителна — добави Блейкли.

— Тотална смрад.

— Самодоволна дришня.

— Превзето мяучене.

И слязоха от колата. Майрън посегна да отвори и своята врата, но Уин го възпря с ръка върху коляното.

— Изчакай да проверят пътя. Ние не трябва да се появяваме.

— Ама ти наистина ли имаш доверие на тия келешии?

— Ще свършат работа. Не се притеснявай.

След минута Уин му кимна, че всичко е наред. Дъждът не спираше да се лее. Близнаците бяха поели по някаква отдалечаваща се от плажа пътека, Майрън и Уин ги следваха на петдесет метра по-назад. Валежът затрудняваше видимостта. Извиващата се пътека ги прекара през хълмист залесен район. По едно време съвсем се изгуби, та им се наложи да се привеждат под клони и да прескачат едри камъни. Между дърветата Майрън успяваше да мерне от време на време плажа вляво. В един момент Уин простря ръка пред него като бариера. Спряха.

Близнаците никакви не се виждаха.

— Вече са в имота на Уайър — каза Уин. — От тук нататък трябва да сме особено внимателни.

Майрън пусна Уин да го води. Забавиха темпото. Полянката им заприлича на черна дупка. Майрън обърса дъжда от лицето си. Уин се приведе. Извади очилата за нощно виждане и ги нахлузи на главата си. Даде знак на Майрън да го изчака и се скри в тъмнината. След секунди се върна и махна на Майрън да върви подире му.

Майрън излезе на полянката и на лунната светлина установи, че са на някакъв плаж. На петдесетина метра вляво и пред тях Билингс и Блейкли се бяха проснали по гръб на две големи скали и независимо от дъжда си подаваха един на друг запаления джойнт. Вълните биеха по скалите. Погледът на Уин бе извърнат надясно. Майрън проследи посоката му нагоре по хълма и бързо забеляза онова, което бе привлякло вниманието на приятеля му.

Тпрууу, конче!

Дворецът на Гейбриъл Уайър се извисяваше самотен на върха и гледаше към Атлантика. Викторианска неоготика — печени червени тухли, камък, теракотен покрив, катедрални кули в стил лондонския парламент — идеално свърталище за егото на една рок звезда: разлато, чувствено и напълно различно от накачалите по останалата част от острова далеч по-скромни жилища на белите англосаксонски протестанти. Отпред наподобяваше крепост със сводест вход, който можеше да мине за силно уголемена реплика на свода върху покрива на Лекс и Сузи.

Билингс и Блейкли се присламчиха към тях и в продължение на няколко секунди четиримата останаха зазяпани в сградата.

— Нали ви казахме? — рече Билингс.

— Мен ако питате, жива парвенющина.

— Пищно претруфена.

— Прекалили са със стероидите.

— Претенциозна.

— Комплексарска.

При която дума и двете момчета се разкикотиха. По някое време Блейкли се постегна.

— Ама пък какво леговище, а?

— Любовно гнезденце.

— Хижа за херпес.

— Ръгачески рай.

— Капан за курвите.

Майрън се помъчи да потисне въздишката си. Имаше чувството, че е попаднал на досаден синонимен речник. Обърна се към Уин и го попита какъв всъщност е планът им.

— Върви след мен — отвърна Уин.

Приютиха се на границата на гората и се заизкачваха под ъгъл към постройката, а Уин се възползва от възможността да му поясни, че Билингс и Блейкли ще подходят към фасадата.

— Вече са идвали няколко пъти, но така и не са успели да влязат. Звънели са на вратата. Пробвали са прозорците. Накрая ги е прогонвал някой охранител. Макар да твърдят, че нощем пазачът е само един, докато втори човек стои на бариерата на пътя.

— Кое то не значи, че са прави.

— Точно така. Следователно и ние не знаем със сигурност.

— Но охраната ги усеща едва след като са се добрали до къщата — разсъждаваше на глас Майрън. — А това ще рече, че вероятно няма монтирани датчици за движение.

— Такива поначало рядко се използват в големите имения — отбеляза Уин. — Прекалено много дивеч има, който постоянно ги включва. Не бих се учудил обаче, ако има алармена инсталация или някакви звънци по вратите и прозорците, които не следва да ни затруднят.

Доколкото му беше известно на Уин, алармените инсталации действат успешно срещу любителите крадци. Но не можеха да се опънат на инструментариума на Уин.

— Тоест единственият сериозен риск произтича от броя на охранителите в самата къща — заключи Майрън.

— Че то що за живот ще е, ако не е съпътстван от някой и друг риск? — засмя се Уин. Очите му бяха придобили онзи странен блясък.

Като се придържаха към покрайнината на гората, Уин и Майрън успяха да стигнат на двайсетина метра от къщата. Уин му направи знак да се сниши. Посочи му страничната врата и прошепна:

— Входът за прислугата. Оттам ще пробием.

Извади мобифона си и пак присветна. В далечината Билингс и Блейкли се закатериха по хълма към сводестия вход на имота. Помагаше им засилилият се вятър. Близнаците вървяха с приведени глави.

Когато приближиха входа, Уин кимна на Майрън. Залегнаха и запълзяха като командоси към служебния вход. На Майрън му беше ясно, че зад вратата има някаква кухня или килер, но вътре беше тъмно. Прогизналата от дъжда земя им даваше усещането, че се влачат като охлюви, с минимално триене.

Останаха легнали по корем пред страничната врата. Майрън изви глава настрани и отпусна брадичка върху калта. Оттук виждаше и океана. Светкавици цепеха небосвода. Гътнеха гръмотевици. Лежаха така цяла минута, после втора. Майрън взе да се притеснява.

Но само след секунди чу през вятъра и дъжда вик:

— Егати и скапаната музика!

Беше или Билингс, или Блейкли. Другият мигновено му отговори:

— Отвратителна!

— Ужасна!

— Отблъскваща!

— Терор за слуха!

— Престъпление против ушите!

В това време Уин се беше изправил и работеше с тънка отвертка по вратата. Не че бравата представляваше някакъв проблем, но беше забелязал магнитния датчик. Извади парче от някакво специално

фолио и го натика между двата накрайника на датчика, за да не се прекъсне веригата.

Въпреки дъжда Майрън успя да мерне силуетите на близнаците, затичали се към водата. Охранителят ги подгони, но щом стигнаха до плажа, спря, вдигна нещо като радиостанция към устата си и каза:

— Пак са ония, напушените близнаци.

Уин отвори вратата и Майрън се метна вътре. Уин го последва и затвори след себе си. Озовали се бяха в ултрамодерно обзаведена кухня, наред която се мъдреше огромна двойна печка с осем горелки и сребърен абсорбатор отгоре. От тавана висяха и разни тенджери и тигани в декоративен хаос. Майрън си спомни, че Гейбриъл Уайър се славеше и като майстор на изискани ястия, така че всичко се връзваше. Тенджерите и тиганите изглеждаха съвсем нови: или рядко се ползваха, или просто ги поддържаха добре.

Майрън и Уин останаха замръзнали на местата си цяла минута. Не чува ничии стъпки, нито шум от радиостанция. Нищо. Само някъде от много далеч, вероятно от горния етаж, долиташе едва доловима музика.

Уин кимна на Майрън да тръгва. Стратегията след нахлуването им беше уточнена. Майрън ще търси Гейбриъл Уайър. А Уин ще има грижата, ако се появи евентуален негов пазач. Майрън превключи блекбърито си на радио честота и натика блутут слушалката в ухото си. Същото стори и Уин. Така щяха да са в състояние да се предупреждават взаимно, ако възникнеше опасност.

Привел се, Майрън бутна кухненската врата и се озова в нещо като бална зала. Тъмна, ако не се смяташе светлината от скрийнсейвърите на два компютъра. Очакванията му бяха за нещо далеч по-пищно, а помещението имаше по-скоро вид на зъболекарска чакалня. Бели стени. Диван и малко канапе, каквито можеха да се купят от всеки крайпътен магазин — по-скоро практични, отколкото стилни. Кантонерка в ъгъла, принтер и факс.

Широкото стълбище беше от дърво, с резбовани парапети и кървавочервена пътека. Майрън заизкачва стъпалата. По стената вдясно висяха обрамчени платинените албуми и плочи на „Хорс Пауър“, а отляво — снимки от Индия и Тибет — любими места на Гейбриъл Уайър. Поначало се говореше, че Уайър притежавал луксозна къща в Мумбай и че често отсядал нелегално в манастирите

на областта Кхам в източен Тибет. Майрън се замисли. Цялата къща действаше ужасно потискащо. Вярно — и навън беше тъмно и времето не беше съвсем хубаво, но нима е възможно Гейбриъл Уайър да е прекарал последните петнайсет години съвсем сам тъкмо тук? Нищо чудно. Или просто се беше постарал да създаде подобно впечатление. Нима не можеше да се допусне, че наистина е отшелник от световна класа, маниак от рода на Хауърд Хюз? Или че му е писнало да е фронтменът Гейбриъл Уайър — известен и вечно в светлината на прожекторите? Дали пък нямаше някаква истина в слуховете, че редовно излизал дегизиран да ходи на опера в Манхатън и да гледа бейзбол на стадиона на „Ред Сокс“? Сигурно се е огледал назад, дал си е сметка как животът му е излязъл от релсите — дрога, комарджийски дългове, прекалено млади момичета — и е осъзнал какво е било в началото, кое го е тласкало напред, кое му е носело щастие:

Създаването на музика.

Току-виж, излязло, че това бягане от общественото внимание изобщо не е лудост. А единственият начин, по който е можел да оцелее и да се развива. Като всеки друг човек, внесъл коренна промяна в живота си, сигурно и той е усетил, че е стигнал до дъното. Какво по-дълбоко дъно може да има от това да се чувстваш отговорен за смъртта на едно шестнайсетгодишно момиче?

Майрън мина покрай последния платинен албум на стената, озаглавен „Аспекти на Юнона“ — първия голям касов успех на „Хорс Пауър“. Дори без да проявява някакво особено влечение към музиката на дуета, Майрън бе подочул легендата за запознанството на Гейбриъл Уайър с Лекс Райдър. Лекс бил ангажиран за съботната вечер в „Еспи“ — невзрачен пъб в района на Сейнт Килда близо до Мелбърн. Свирел нещо бавно и лирично, а разюзданата пияна тълпа го освирквала. В тълпата бил и красив млад певец — Гейбриъл Уайър. Впоследствие Уайър разправял, че въпреки данданията бил запленил и вдъхновен както от мелодията, така и от текста на песента. И когато дюдюканията станали нетърпимо пронизителни, Гейбриъл Уайър се качил на сцената, най-вече с намерението да спаси онова бедно копеле, и подхванал джемсешън с Лекс Райдър: импровизирал думите, забързал темпото, намерил доброволци за бас китарата и барабаните. Райдър се вдъхновил, отзовал се с нови рифове, прехвърлил се от кийборда на китарата, после — обратно. Двамата се пришпорвали един друг. А

тълпата притихнала. Все едно присъстващите оценили на какво са свидетели.

Така се родил дуетът „Хорс Пауър“.

Какъв беше оня поетичен израз на Лекс отпреди няколко вечери в „Три Даунинг“? „Вълничките избиват на повърхността“? Началото е било посято тъкмо там, в оня смотан бар на другия край на света, преди повече от четвърт век.

И без никакво предупреждение мисълта на Майрън се пренесе към баща му. Помъчи се да я пренасочи към конкретната за момента цел, но вместо да му се яви като силен, здрав човек, баща му изведнъж се оказа проснат върху пода на мазето. Прииска му се да се махне оттук. Да се качи на проклетия самолет и да отлети за болницата, където му е мястото. Но осъзна колко по-хубаво, по-значимо ще се стори на баща му, ако успее някак си да се върне заедно с брат си.

Как ли е успял брат му да се замеси в цялата тая история с Гейбриъл Уайър и смъртта на Алиста Сноу?

Отговорът бе очебиен и отрезвяващ: чрез Кити.

И докато се придвижваше на пръсти по коридора, на повърхността пак изскочи познатият му гняв: съпругът на Кити е изчезнал, а тя разменя секс срещу дрога! Музиката вече се чуваше по-ясно. Акустична китара и тих глас:

Гласът на Гейбриъл Уайър.

Мелодията бе направо сърцераздирателна. Майрън се спря и за миг се вслуша в думите:

*Моя единствена любов,
вчерашният ден ще остане неповторим.
Но сега ме мъчи безсънната нощ...*

Идваше от дъното на коридора. Откъм стълбите към третия етаж.

*Сълзите ме заслепяват,
но студът не ме сковавя.
И дъжда почти не чувствам...*

Мина покрай една отворена врата и си позволи да хвърли мигновен поглед. И тази стая бе обзаведена с плашещо функционални мебели и сив мокет. Никакви декорации, никакво творчество, никакви акценти. Странно. При цялото зашеметяващо величие на огромната фасада, вътрешността не се различаваше от канцеларията на мениджър от средно ниво. Или е гостна, или е жилището на някой от охраната, предположи Майрън. И все пак.

Продължи напред. В дъното на коридора имаше тясна стълба. Вече бе съвсем близо до нея и все по-близо до плачевния напев:

*Помня последната ни среща,
когато ми се кле във вярност
със своя омагьосващ поглед.
Сами сред тълпата, ръка за ръка,
но ето че и теб те няма сега...*

Преди стълбата имаше друга отворена врата. Майрън надникна и се смрази.

Детска стая.

Дрънкалка с какви ли не животинки — патета, коне, пъстри жирафчета — висеше над старовремското кошче. Нощната лампа с формата на пеперуда излъчваше достатъчно светлина, за да забележи тапетите — с онзи, някогашния Мечо Пух, а не по-съвременния му вариант — и задрямалата на стола в тъгла жена в униформата на медицинска сестра. Майрън пристъпи на пръсти и погледна в кошчето. Бебе. Неговият кръщелник най-вероятно. Ето значи къде бе избягал Лекс — или поне синът на Сузи бе тук. Защо?

Искаше му се да съобщи новината на Уин, но не смееше дори да прошепне. С изключен звук на клавиатурата му написа текст: БЕБЕ НА 2 ЕТАЖ.

Нямаше повече работа тук. Измъкна се тихичко в коридора. Слабото осветление хвърляше продълговати сенки. Тясната стълба отпред, изглежда, водеше към таванските помещения за прислугата. Незастлана с пътека. Голо дърво. Още по-предпазливо тръгна нагоре. Все по-близо до пеещия глас:

*Слънцето завинаги се скри.
Дъждът не ще да спре да вали.
Времето вечно е заспало
в онзи миг на нашата раздяла.
И нищо не помръдва го напред...*

Майрън стигна до площадката. В един по-скромен дом тукашното можеше да мине и за таван. Целият етаж бе изчистен и образуваше просторно помещение, простиращо се от единия край на сградата до другия. Осветлението и тук бе слабо, но се допълваше от три големи телевизионни екрана в далечния край на стаята. И трите бяха настроени на спортни предавания — бейзболен мач, новините „Спортс Сентър“ на ESPN, пряко предаване на баскетболен мач от чужбина. Звукът им беше изключен. Идеално убежище за зрял човек. В полумрака Майрън различи и пинбол машината — специален модел „Хорс Пауър“. Плюс добре зареден махагонов бар с шест столчета и опушено огледало. По пода имаше разхвърляни някакви огромни отоманки, достатъчно големи за провеждането на оргия.

Една от отоманките беше разположена централно спрямо трите телевизора. Над нея се очертаваше силует на глава. А около нея, по пода — бутилки, вероятно с пиене, предположи Майрън.

*Откакто теб те няма,
времето спи под дъжда.
Без теб то е спряло...*

Тук музиката замлъкна, сякаш някой я изключи. На Майрън му се стори, че човекът върху отоманката застина — макар че може и само да си въобразяваше. Тъкмо се двоумеше дали да се обади, или да подходи бавно, или просто да изчака, решението му бе отнето.

Човекът се изправи със залитане. И се извърна към Майрън с очертан от светещите екрани силует. Майрън посегна — най-вече инстинктивно — към оръжието в джоба си.

А човекът каза:

— Здравсти, Майрън.

И изобщо не беше Гейбриъл Уайър.

— Лекс?

Онзи едва стоеше на крака. Май беше много пиян. А и да се беше изненадал от появата на Майрън, поне не го показваше. Алкохолът бе видимо притъпил реакциите му. Лекс разпери ръце и се насочи към Майрън. Майрън също пристъпи напред и успя да хване рухващото в обятията му тяло. А Лекс заби нос в рамото му и през сълзи взе да повтаря:

— Аз съм виновен. За всичко аз съм виновен.

Майрън се опита да го утеши и успокои. Доста време му отне. Лекс вонеше на уиски. Майрън го остави да се наплаче. Домъкна го до едно от столчетата пред бара и го настани отгоре му. В слушалката на блутута чуваше гласа на Уин:

— Наложил се да приспя охранителя. Но животът му не е в опасност. Няма да е лошо да побързаш.

Майрън кимна, сякаш Уин можеше да го види. Лекс едва се държеше в съзнание. Поради което Майрън реши да прескочи уводната част и се впусна направо към същността:

— За какво си търсил Сузи?

— Ъ?

— Лекс, не разполагам с никакво време, така че слушай какво те питам. Вчера сутринта си звънял на Сузи. След което тя е хукнала да се среща с Кити и с бащата на Алиста Сноу. Като се прибрала, взела свръхдозата наркотик. Какво ѝ каза по телефона?

Лекс пак се разрида.

— Аз съм виновен за всичко.

— Какво ѝ каза? — повтори Майрън.

— Вслушах се в собствения си съвет.

— Кой съвет?

— Нали ти казах? В „Три Даунинг“. Не помниш ли?

Майрън помнеше: „Бъдете откровени един с друг. Абсолютно откровени“.

— Точно така — залюля се пияният Лекс. — Та и аз казах на любимата си самата истина. След всичките тези години. Сигурно е трябвало още навремето да ѝ кажа, но все си мислех, че тя, така или иначе, е научила отнякъде. Нали ме разбираш?

Майрън нямаше понятие за какво става дума.

— Някъде дълбоко в себе си вярвах, че тя е наясно с истината. Че не всичко се е дължало на случайността.

Ох, никак не е лесно да разговаряш с пиян човек.

— Кое не се е дължало на случайността, Лекс?

— Това, че се влюбихме. Сякаш бе предначертано. А и тя като че открай време знаеше истината. И кой може да каже? Може наистина да я е знаела. Подсъзнателно. Или се е влюбила в музиката, а не в човека. Та те са взаимно свързани, нали разбираш? Как да отделиш човека от музиката? В тоя смисъл.

— И ти какво й каза?

— Истината — ревна наново Лекс. — А сега вече я няма. Аз съм виновен, Майрън. Истината не ни донесе свобода. Оказа се прекалено голяма, за да я понесем. Точно това ми беше убягнало. Че истината може да ви сближи, но може да се окаже и прекалено непоносима.

— Коя истина, Лекс?

Той продължаваше да хлипа.

— Ти какво каза на Сузи?

— Няма значение. Тя е мъртва. Какво значение има какво съм й казал?

Майрън реши да смени подхода.

— Помниш ли брат ми Брад?

Лекс престана да плаче и го изгледа недоумяващо.

— Имам чувството, че брат ми си има неприятности покрай цялата тази история.

— Заради онова, което казах на Сузи ли?

— Да. Вероятно. Затова съм тук.

— Заради брат ти ли? — И се замисли. — Не виждам какво общо има. О, чакай. — Спря, после каза нещо, от което кръвта на Майрън се смрази. — Да. Като се замисля сега, след всичките тия години, нищо чудно да е започнало наистина от брат ти.

— Как?

Лекс завъртя глава.

— Моята Сузи...

— Лекс, умолявам те. Каж ми какво й каза по телефона.

И пак хлипания. Пак въртене на глава. Майрън се чудеше как да го побутне в желаната посока.

— Сузи беше влюбена в Гейбриъл Уайър, нали?

Лекс подсмръкна и обърса носа си с ръкава на ризата.

— Ти откъде знаеш?

— Татусът.

Той кимна.

— Нали знаеш, че Сузи го измисли.

— Знам.

— Букви от иврит и галски букви, съчетани в любовен сонет.

Сузи беше творческа натура.

— Били са любовници, а?

Лекс сега се намръщи.

— Тя си мислеше, че не знам. Пазеше го в тайна. Обичала го е.

— В гласа му се появи горчилка. — Всички обичаха Гейбриъл Уайър. Знаеш ли на колко години е била Сузи, когато се е хванала с него?

— На шестнайсет — отвърна Майрън.

— Уайър винаги си падаше по по-младите — кимна Лекс. — Не в предпубертета. Дотам не беше паднал. Но млади. И затова викаше Сузи, Кити и още някои тенисистки на купоните ни. Звезди при звездите. Рок звездата със старлетката в тениса. Връзка, направо създадена в рая за знаменитостите. Лично аз не им обръщах особено внимание. И така си имах достатъчно мацки, че да опирам до „прокурорската възраст“, нали ме разбираш?

— Да — каза Майрън. — Попаднах случайно на една снимка от фотосесията за „Лайв Уайър“. Татусът на Гейбриъл е същият като на Сузи.

— А, оня ли? — изсмя се горчиво Лекс. — Той беше само временен. Щеше му се да добави само поредната бройка. А Сузи беше толкова хлътнала, че остана с него дори след като той уби Алиста Сноу.

Тпрууу!

— Чакай, чакай! Правилно ли чух? Гейбриъл е убил Алиста Сноу?

— Та ти не знаеш ли? Разбира се, че я уби. Пробута й „Рохипнол“, но в недостатъчно количество, тъпото му копеле. А след като я изнасили, тя тотално откачи. И заплаши да се оплаче публично. Единственото оправдание на Уайър е — не че го оправдавам де — че и

той се беше нажулил до козирката. И взе че я бутна от балкона. Всичко е записано на видео.

— Кой го записа?

— В стаята имаше охранителна камера.

— И у кого е записът сега?

— Това не мога да ти кажа — завъртя глава Лекс.

И понеже Майрън вече знаеше, каза го самият той:

— У Хърман Ейк.

Лекс не реагира. Но и не беше необходимо. Всичко си идваше по местата. Горедолу както Майрън предполагаше, че е станало.

— И двамата бяхме много задлъжнели към Ейк — рече Лекс. — Най-вече Гейбриъл. Но той ползваше „Хорс Пауър“ за обезпечение. Така че един от хората на Ейк бдеше неотлъчно над нас, да му пази инвестицията.

— Затова и Еван Крисп е още тук, нали?

Лекс всъщност потръпна при самото споменаване на името.

— Страх ме е от него — прошепна. — Дори ми мина през ум, че може той да е убил Сузи. След като е научила истината, имам предвид, Крисп ни беше предупредил. Паричният залог бил прекалено голям. И бил готов да убие всеки, който му се изпречи на пътя.

— А откъде си сигурен, че не той я е убил?

— Закле ми се, че не е — облегна се назад Лекс. — Пък и няма е възможно? Тя сама се е инжектирала. Оная жена, следователката... как ѝ беше името?

— Лорън Мюс.

— Тя де. Каза, че няма улики да е извършено убийство. Всички признаци сочели към свръхдоза.

— Ти виждал ли си някога видеозаписа, на който Уайър убива Алиста Сноу?

— Преди много години. Ейк и Крисп ни накараха да седнем и да го изгледаме. Уайър не преставаше да плаче, че било нещастен случай, че не искал да я блъсне през парапета, но какво значение има това? Той е убил момичето, никой друг. Само след две вечери — и това не си го измислям, самата истина е — се обадил на Сузи да дойде. И тя не се поколебала. Според нея той бил станал жертва на медиите. Абсолютно заслепена беше. Но какво да правиш, беше само на шестнайсет. Ами

останалият свят къде блееше? След това той я заряза. Разправял ли съм ти как тръгнахме двамата със Сузи?

Майрън завъртя глава.

— Стана десет години по-късно, на галаконцерт в музея по естествена история. Сузи ме покани да танцуваме, но съм готов да се закълна, че единствената причина да ми обърне внимание въпросната вечер беше надеждата ѝ да я отведа обратно при Уайър. Не беше спряла да страда по него.

— Но взе че се влюби в теб.

Тук Лекс успя да се поусмихне.

— Да, така се получи. На практика. Оказа се, че сме сродни души. Знам, че Сузи ме обичаше. И аз я обичах. Мислех си, че това ще ни е достатъчно. Но сега като се замисля, Сузи първа се беше влюбила в мен. Това имах предвид преди малко. Като казах, че се беше влюбила в музиката. Като Сирано дьо Бержерак. Гледал ли си я тази пиеса?

— Да.

— Всички хлътват по разкошната фасада. Най-нормално нещо: целият свят се влюбва във външното. Никаква новина не е това, нали, Майрън? Толкова плитки същества сме това хората. Случвало ли ти се е да срещнеш някого и от самата му физиономия да ти стане ясно, че е отвратително копеле? Гейбриъл Уайър беше точно обратното: имаше духовно извисен, поетичен вид, красив и чувствителен. Уви, беше само фасада. Под нея нямаше нищо, освен гнилоч.

— Лекс?

— Да.

— Кажи ми какво каза на Сузи по телефона.

— Истината.

— Каза ѝ, че убиецът на Алиста Сноу е Гейбриъл Уайър?

— Това бе част от истината.

— А останалата част?

Лекс пак завъртя глава.

— Казах на Сузи истината и това я уби. Сега обаче трябва да пазя сина си.

— Каква е останалата истина, Лекс?

— Казах ѝ къде е Гейбриъл Уайър.

— И къде е той, Лекс? — преглътна Майрън.

Точно тогава се случи най-неочакваното. Лекс спря да плаче. Вместо това се засмя и погледна към едната от отоманките до телевизора. А Майрън усети как кръвта му замръзна.

Лекс мълчеше. Само гледаше отоманката. Майрън се сети за пеенето, което беше чул, докато се качваше по стълбите.

Пеенето на Гейбриъл Уайър.

Майрън слезе от високото столче и се запъти към отоманката. Видя някакво странно очертание някъде долу, ниско до пода. Приблужи се съвсем и едва сега осъзна какво е.

Китара.

Извъртя се рязко към Лекс Райдър, който не беше спрял да се смее.

— Но аз го чух — рече Майрън.

— Кого?

— Уайър. Чух го да пее, докато бях на стълбите.

— Не — каза Лекс. — Чул си мен. И през всичките години сте слушали единствено мен. Именно това казах на Сузи. Че Гейбриъл Уайър умря преди петнайсет години.

ГЛАВА 30

На долния етаж Уин събуди охранителя.

Онзи ококори очи. В устата му бе натикано парче плат. Уин му се усмихна.

— Добър вечер. Сега ще сваля превръзката от устата ти. От теб очаквам да отговориш на въпросите ми и да не викаш за помощ. В противен случай ще те убия. Въпроси има ли?

Охранителят завъртя глава.

— Да започнем с лесен въпрос: къде е Еван Крисп?

— Наистина се запознахме в „Еспи“ в Мелбърн. Но това е единственият истински факт в цялото ни минало.

Седнали бяха отново на столчетата пред бара. Дори на Майрън изведнъж му се припи. Сипа и за двамата по два пръста скоч „Макалън“. Лекс се втренчи в чашата си, сякаш там се съдържаше някаква тайна.

— По онова време вече бях издал първия си соло албум. Който доникъде не стигна. По този повод се замислях да сформирам банда. Та свиря аз в „Еспи“, когато се появява Гейбриъл. Тогава беше на осемнайсет, а аз на двайсет. Отказал се беше да учи и вече имаше две задържания за притежание на наркотик и трето, за въоръжено нападение. Когато влезе в бара обаче, привлече всички погледи върху себе си... нали ме разбираш?

Майрън само кимна. Не искаше да го прекъсва.

— Като певец беше пълна трагедия. И на никакъв инструмент не умееше да свири. Но като направих една аналогия между рок групата и киното, стана ми ясно, че задължително трябва да му възложи ролята на фронтмен. Едва по-късно измислихме оная история с това как съм свирел в бара, а той ме спасил от излагане. Не че и аз не изплагиатствах донякъде този сюжет от един филм — „Еди енд дъ Крузьрс“^[1]. Гледал ли си го? Майрън пак кимна.

— И до ден-днешен срещам хора, които се кълнат, че през въпросната нощ са били в „Еспи“. И не мога да определя дали лъжат, за да си придадат някаква значимост, или просто са жертви на самозаблудата. Най-вероятно и двете.

Майрън се сети за собственото си детство. Нямахме приятел, който да не беше уж присъствал на „концерт сюрприз“ на Брус Спрингстийн в клуба „Стоун Пони“ в Асбъри Парк. Майрън обаче се съмняваше. Лично той три пъти беше ходил, след като бе чул такъв слух, но Брус дори не се беше мярнал.

— Та така създадохме ние дуета „Хорс Пауър“, при все че всички песни, до една, бяха мои творби — и като музика, и като текст. На сцената използвахме плейбек. Научих Гейбриъл как да вокализира, но в повечето случаи или наслагвах моя глас върху неговия, или дообработвах неговия в студиото.

Млъкна, отпи яка глътка и като че се изгуби в мислите си. За да го върне назад, Майрън попита:

— Защо?

— Кое защо?

— Защо ти трябваше да го ползваш за декор?

— Не задавай тъпи въпроси — рече Лекс. — Заради външността му. Нали ти казах: Гейбриъл беше красивата, поетична, затрогваща фасада. Лично аз го възприемах като най-великолепния от всичките ми инструменти. И номерът се получи. А и на него ролята на голямата звезда му пасна абсолютно: не пропускаше нито една млада мацка, която му се изпречеше на пътя, и буквално се опияняваше от лесно спечелените пари. Аз бях не по-малко щастлив: музиката ми се слушаше. По цял свят.

— Но никой не отчиташе твоята заслуга.

— Е, и? Голяма работа! Аз изцяло се бях посветил на музиката. Нищо друго. А че светът ме смята за втора цигулка, ами... от това само светът губи.

Майрън беше до голяма степен съгласен.

— Аз знаех как в действителност стоят нещата — продължи Лекс. — И това ми беше напълно достатъчно. А пък и ние наистина представлявахме реална рок група. Без Гейбриъл бях за никъде. Не смяташ ли, че красотата също е посвоему талант? Забележи каква роля отреждат модните дизайнери на манекенките. Да не би красивият

модел да не играе своя роля? Или как големите фирми назначават все привлекателни хора за свои говорители. Нима те не са участници в процеса? Тъкмо такава бе и ролята на Гейбриъл Уайър в „Хорс Пауър“. Доказателствата са налице. Чуй соловите ми записи отпреди „Хорс Пауър“. Музиката пак си е добра. Но никой не ѝ обръщаше внимание. Помниш ли „Мили Ванили“?

Майрън ги помнеше: двама мъже модели, Роб и Фаб, които изпълняваха на плейбек чужда музика, което не им пречеше да имат поредица от хитове, та дори и да спечелят наградата „Грами“ за най-добри нови изпълнители.

— Помниш ли как светът изведнъж ги намрази, когато се разчу истината?

— Масово ги охулиха — кимна Майрън.

— Точно така. Дори плочите им гориха публично. А защо? Нима музиката не си оставаше същата?

— Оставаше си.

— Знаеш ли защо всъщност феновете така се нахвърлиха върху ония двамата? — наклони се заговорнически Лекс към него.

А Майрън завъртя глава колкото да не му позволи да млъкне.

— Защото ония красавци им изтъкнаха истината: ние сме некадърници. И музиката на „Мили Ванили“ беше бездарна, но пък им донесе „Грами“! Хората ги слушаха единствено заради това, че Роб и Фаб бяха красавци и нашумели. Така че скандалът не само срина фасадата, ами вдигна и огледало пред лицето на всеки фен, да се види що за глупак е бил. Много неща сме склонни да прощаваме. Но не и когато някой ни разкрие колко тъпи сме всъщност. И това е факт, колкото и неприятно да ни е да го признаем. Гейбриъл Уайър може и да имаше дълбокомислен вид на умник, но изобщо не беше такъв. Хората смятаха, че не дава интервюта, понеже се смята за много важен — а той ги избягваше единствено поради това, че беше смотан. През цялото това време усещах, че ми се подиграват. И донякъде ме болеше — все пак и аз съм човек — но най-вече разбирах, че друг начин няма. След като бях създал Гейбриъл Уайър, да го унищожа означаваше да сложа край и на себе си.

Майрън изчака да смели информацията.

— Това значи си имал предвид преди малко, когато се питаше дали Сузи се е влюбила в теб или в музиката ти. И че си бил в ролята

на Сирано.

— Да.

— Едно обаче не разбирам. Като казваш, че Гейбриъл Уайър е мъртъв...

— Казвам го в най-буквалния смисъл. Беше убит. Предполагам, че Крисп го уби.

— Кое го е наложило?

— Не знам, но подозирам. Убийството на Алиста Сноу от Гейбриъл сигурно е разкрило нова възможност пред Хърман Ейк. Успеят ли да го измъкнат от създалата се ситуация, Уайър не само ще им върне купищата дългове, които е натрупал от комар, но и ще им е задължен за цял живот.

— Добре, добре, това и на мен ми е ясно.

— Така че те го спасиха от пожара. Заплашваха свидетели. Подкупиха бащата на Алиста Сноу. Не знам как точно се развиха нещата. Но имам чувството, че Уайър нещо откачи. Взе да става непредсказуем. Или пък те са решили, че повече нямат нужда от него. Така или иначе, музиката си беше изцяло моя. Нищо чудно да са стигнали до такъв замисъл и да са решили, че им е по-изгодно Уайър да е мъртъв.

— Прекалено рисковано ми се струва — заразсъждава на глас Майрън. — Да не говорим и какви пари падаха при всяка ваша рядка поява на сцената.

— Но и турнетата носеха голям риск. Гейбриъл настояваше да зачестим с изявите си, но с течение на времето да се пее на плейбек ставаше все по-трудно, особено след скандалите като онзи с „Мили Ванили“. Просто не си струваше.

— Добре де. Но и това не отговаря на въпроса ми: защо им е трябвало да убиват Уайър? И кога, между другото?

— Няколко седмици след убийството на Алиста Сноу — каза Лекс. — Той първо замина за чужбина. Това поне е истина. Ако не успееш да го оневинят, сигурно щеше да си остане извън страната като втори Роман Полански, да речем. Но когато следствието срещу него рухна, той се завърна. Свидетелите замлъкнаха един по един. Записът от охранителната камера изчезна. Последната стъпка, която Гейбриъл трябваше да направи, бе да се срещне с Карл Сноу и да му пробута

пълна торба с пари. Постепенно и медиите, и ченгетата изгубиха интерес.

— И след всичко това Крисп взе че опука Гейбриъл Уайър?

Лекс сви рамене. И на него не му изглеждаше логично.

— И ти съобщи всичко това на Сузи по телефона?

— Не, не всичко. Макар да ми се искаше. След като Кити се появи наново в живота ни, давах си сметка, че неминуемо всичко ще излезе наяве. И че ще е най-разумно да го чуе първо от мен. От години се канех да ѝ кажа, не забравяй, а сега когато и бебе чакахме... Изпитвах нуждата да се отърся от всички лъжи, от всички тайни. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Разбирам. Но това ще рече, че като си видял оня постинг, „Не негово“, ти си знаел, че не е верен.

— Е, да.

— Защо побягна тогава?

— Още в „Три Даунинг“ ти казах: имах нужда от време. Понеже самата Сузи не ми беше казала, че има такъв постинг. Защо, след като вече го е видяла? Моментално усетих, че нещо не е наред. И че трябва да помисля. А тя като е дошла при теб, не е искала просто да откриеш къде съм. За нея е било важно да разбере кой е направил постинга във „Фейсбук“. Ти как си обясняваш действията ѝ?

— Ти смяташ, че тя още се е надявала да се върне при Гейбриъл — подсказа Майрън.

— Нищо не смятам. Убеден съм. Сузи не го е споделила с теб, понеже е била сигурна, че не си от тези, дето ще хукнат да я събират отново с друг мъж, нали така? Точно така.

— Тук не си прав. Тя те обичаше.

— Че как иначе — засмя се Лекс. — Та нали аз бях Уайър. Нима не схващаш? След шока от оня постинг реших, че ми трябва време да обмисля всичко и да реша какво ще правя. Затова и дойдох тук и се захванах с музиката. А после, както вече ти споменах, се обадох на Сузи да ѝ съобщя истината. Първото, което ѝ казах, беше, че Уайър е мъртъв. Че умря преди повече от петнайсет години. Тя обаче отказа да ми повярва. И поиска доказателства.

— Ти лично видя ли навремето трупа му?

— Не.

— Ами представи си тогава, че може още да е жив — разпери ръце Майрън. — Че е някъде в чужбина. Или се е дегизирал, или живее в някоя комуна в Тибет.

Лекс почти се изсмя.

— И ти ли вярваш на подобни глупости? Хайде стига бе. Та нали тъкмо ние разпространявахме тия слухове. На два пъти помолихме едни старлетки да кажат, че са били с него, и те го направиха само за да станат профилите им по-интересни. Не. Гейбриъл отдавна не е жив.

— Откъде знаеш?

— Странно — поклати глава Лекс.

— Кое?

— Че и Сузи точно това повтаряше: ти откъде си толкова сигурен?

— И ти какво й отговори?

— Казах й, че има свидетел. Някой, който е видял как убиват Гейбриъл.

— Кой?

Но Майрън се сети за отговора още преди Лекс да му отвърне. На кого се беше обадила Сузи веднага след разговора си с Лекс? Кой беше качил оня постинг, та Лекс се уплашил, че истината може и да излезе наяве? И кой, в тази посока на разсъждение, свързваше цялата поредица от събития с брат му?

— Кити — каза Лекс. — Кити е видяла как са убили Гейбриъл.

Уин остави охранителя вързан и докато слушаше гласовете на Майрън и Лекс Райдър, отиде до компютрите на етажа. Сега вече съзнаваше смисъла на семплата мебелировка. Лекс се е отбивал тук понякога да ползва звукозаписното студио. Крисп и други доверени бодигардове са преспивали тук от време на време. Но никой не е живял постоянно. Оттам и чувството за празнота. Охранителят беше маса от мускули — стар служител на Ейк. И умееше да мълчи. Но пък и нямаше как да има пълен поглед върху обстоятелствата. Охраната се е сменяла през няколко месеца. На всички им е било ясно, че горе е забранено да се качват. Той лично никога не бил виждал Гейбриъл Уайър, но, естествено, не си задавал никакви въпроси. Ясно му било, че Уайър често пътува. Освен това му било обяснено, че си има работа

със страдащ от параноя отшелник, така че не бивало да му се мярка. И той добросъвестно спазвал нареждането.

Уин поначало се беше зачудил, че охраната е толкова малобройна, но сега всичко му се изясни. „Уайър“ е живеел на остров с много малко обитатели, мнозинството от които не обичали да ги споменават по медиите и държали на личната неприкосновеност. А дори и да успеел някой да проникне, да влезе в къщата, голяма работа! Е, нямало да види Гейбриъл Уайър, но какво от това? Ейк, Крисп и Райдър разполагали с достатъчно истории за тайни пътешествия и дегизировки, с които да оправдаят отсъствието му.

Доста хитро измислено.

Уин не беше кой знае какъв спец по компютрите, но и скромните му умения бяха напълно достатъчни. Пък и беше приложил известна убедителност, за да си осигури съдействието на охранителя. Първо провери пътническите списъци. Прегледа и останалите файлове, по които Крисп бе работил. Крисп беше печен. В никакъв случай нямаше да остави улики, които да издържат в съда, но пък и на Уин сега не му беше до съдилища.

След като приключи, се захвана с телефона. Първото от трите му обаждания беше до пилота му.

— Готов ли си?

— Да — отвърна пилотът.

— Излитай. Ще ти дам сигнал кога можеш да кацнеш.

Второто обаждане беше до Есперанца.

— Някакви новини за господин Болитар?

Ал Болитар открай време настояваше Уин да му вика Ал. Но Уин просто не можеше да си пречупи езика.

— Току-що го вкараха по спешност в операционната — докладва Есперанца. — Прогнозата никак не е добра.

Третото обаждане на Уин беше до един федерален затвор, в Луисбърг, щата Пенсилвания.

И чак след като приключи, се облегна назад и се заслуша в разговора на Майрън с Лекс Райдър. Обмисли предстоящите си ходове, но вариантите за избор бяха сведени до минимум. Този път бяха отишли твърде далеч. Стигнаха бяха до ръба, а пътят за отстъпление беше само един.

През пращането на радиостанцията на охранителя се чу глас:

— Били?

Гласът беше на Крисп.

Уин се засмя. Това означаваше, че Крисп е някъде наблизко. И че до последната схватка остават само броени минути. Още в затвора Франк Ейк му беше предсказал, че нещата ще стигнат дотам. И Уин на шега му беше обещал да я запише на видео, но явно щеше да се наложи Франк да се задоволи със словесно описание.

Уин поднесе радиостанцията към бодигарда. Онзи взе да стене. Уин разбра. Извади пистолета си и го опря в челото му. Преиграваше всъщност. Онзи бе направил опит да е корав. Но не бе изтраял дълго.

— Предполагам, че с Крисп си имате тайна дума, с която да му съобщиш, че имаш нужда от помощ — рече Уин. — Да я използваш, е все едно да ме молиш да дръпна спусъка. Ясно ли е?

Охранителят кимна, готов да сътрудничи. Уин допря радиото до ухото му и натисна бутона за говор.

— Били слуша — каза охранителят.

— Как е положението?

— Всичко е спокойно.

— Приключи ли с проблема преди малко?

— Да. Нали ти казах? Бяха близнаците. Избягаха, като ме видяха да излизам.

— Имам потвърждение и от друг източник, че са си заминали с колата — каза Крисп. — Какво прави гостът ни?

— Още е горе. Работи върху новата си песен.

— Чудесно — рече Крисп. — След малко ще съм в къщата. Били?

— Слушам.

— Не е нужно да му съобщаваш, че ще дойда.

Разговорът приключи. Крисп идваше. Време беше Уин да се подготви.

— Кити? — зачуди се Майрън.

Лекс Райдър кимна.

— Тя откъде знае, че Уайър е мъртъв?

— Била е свидетел.

— Свидетел на убийството на Уайър?

Лекс Райдър кимна.

— Едва преди няколко дни научих. Обажда ми се по телефона и се опитва да ме изнудва. „Знам какво сторихте на Гейбриъл“, вика. Измисля си, казах си аз. „Нищо не знаеш“ — отвърщам. И затварям телефона. Не споменавам никому за разговора. Предполагам, че ще ми се махне от главата. Но на другия ден се появява оня постинг с татуса — „Не негово“. Предупреждение един вид. При което този път аз ѝ се обаждам. И ѝ казвам да дойде в „Три Даунинг“. А когато я виждам, косата ми настръхва: пълна развалина. Мислех си да купя мълчанието ѝ с пари, но тя вече си е заклета наркоманка. За нищо не можеш да ѝ вярваш. В крайна сметка Бъз се обажда на Крисп и му разправя какви ги говори Кити. През това време ти нахълтваш в клуба. В данданията успявам да натиря Кити, като ѝ казвам да не е посмяла повече да се мерне. А тя ми отговаря, че точно това е правила през всичките тези шестнайсет години — откакто видяла как застреляли Уайър.

Значи Кити не е страдала от параноя, мина през ума на Майрън. Знаела е тайна, която би могла да коства милиони долари на Хърман Ейк и Еван Крисп. Ето защо Брадичката и другият, с татуса на шията, бяха дошли в караваната. Ейк се е усетил, че Майрън може да ги отведе до Кити. Затова го е поставил под наблюдение и е заповядал на хората си: щом ви покаже къде е Кити, пречукайте и двамата.

Но защо не е използвал Крисп? Отговорът се налагаше от само себе си: понеже Крисп е бил зает с нещо друго. Нямамо гаранции, че следенето на Майрън ще е ползотворно. Така че можел да наеме поевтина работна ръка.

Гласът на Уин се върна в ухото му:

— Приключихте ли там горе?

— В общи линии.

— Крисп идва.

— Имаш ли план?

— Имам.

— Имаш ли нужда от помощта ми.

— Да. Да стоиш там, където си.

— Уин?

— Кажи.

— Крисп може и да знае какво е станало с брат ми.

— Имам го предвид.

— Така че не го убивай.

— Няма — съгласи се Уин. — Поне в началото.

[1] Eddie and the Cruisers (1983) — филм на американския режисьор Мартин Дейвидсън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Два часа по-късно бяха пак на малкото летище на остров Адiona и се качваха в самолет „Боинг“, всъщност бизнес джета на Уин. Ми ги посрещна в агресивно скроена униформа на стюардеса, с кръгла шапчица на главата а ла Джаки Онасис.

— Добре дошли на борда — каза Ми. — Внимавайте да не се спънете. Добре дошли. Внимавайте да не се спънете.

Лекс се изкатери пръв по стълбичката. Бе започнал да изтрезнява и никак не изглеждаше добре. Последва го детегледачката със сина му в ръце. Дойде ред и на Майрън, Уин и все още несигурния на нозете си Еван Крисп. Ръцете на Крисп бяха закопчани зад гърба му с няколко чифта пластмасови белезници. Уин познаваше хора, способни да се измъкнат от един чифт пластмасови белезници. Но надали някой би се справил с няколко чифта, особено когато по-дългите са увити около гърдите и ръцете му. За всеки случай Уин ги допълваше и с насочен пистолет. Крисп бе разчитал на шанса си. Уин нямаше да допусне подобно нещо.

Майрън се извърна и хвърли поглед към приятеля си.

— Един момент — рече Уин.

Ми се върна на вратата и му кимна. При което Уин каза:

— Окей, тръгвай.

Майрън се заизкачва, като влачеше Крисп след себе си. Отзад пък го тикаше Уин. Дотук Майрън го беше носил през рамо, по пожарникарски, но Крисп беше започнал да идва в съзнание.

Уин беше купил луксозния самолет от популярен навремето рап изпълнител, който — подобно на мнозина преди него — бе доминирал класациите, преди да се превърне във въпрос от популярните викторини и се бе видял принуден да разпродаде плодовете на безгрижното си харчене. Главният салон беше мебелиран с възголеми кожени кресла, дебел мокет, широкоекранен 3D телевизор и внушителна дървена ламперия. Отделно от това самолетът имаше и самостоятелна трапезария плюс спално помещение в задната част.

Лекс, сестрата и бебето бяха отделени в трапезарията. Уин и Майрън нямаха никакво желание да ги държат на едно и също място с Крисп.

Натикаха Крисп в едно от креслата и Уин го опаса с коланите. Крисп още не можеше да се съвземе от упойката — разреден еторфин, с какъвто обикновено упояват слонове, но на човек може да причини и смърт. В киното такива вещества действат на мига. В живота няма никакви гаранции.

В крайна сметка се беше оказало, че и Крисп не е неуязвим. Няма такива хора. Или, както се беше изразил поетично Хърман Ейк, никой — пък бил той Майрън или Уин — не е брониран против куршуми. Оказваше се, че и най-печените могат да бъдат победени с лекота. Колкото и добре да владееш бойните изкуства, като ти падне бомба върху къщата — умираш.

Охранителят Били бе споделил с Уин по коя пътека трябваше да стигне Крисп до къщата. И Уин го беше причакал на идеалното място. Излезе насреща му с два пистолета — единият с истински куршуми, другият с еторфин. И без да губи време, докато го държеше на мушка с единия, го простреля с другия — с еторфина. След това се отдръпна леко да изчака онзи да изгуби съзнание.

Уин и Майрън седнаха два реда по-назад, един до друг. Ми, в качеството си на професионална стюардеса, им демонстрира подробно мерките за безопасност: как да закопчат предпазните колани, как да си сложат кислородната маска, преди да помагат на друг пътник, как да добавят въздух в спасителната жилетка. Уин я наблюдаваше с патентованата си палава усмивка.

— Покажи ни още веднъж оня номер с духането — помоли се на Ми.

Типичен Уин.

Излитането беше абсолютно гладко, сякаш плод на отработена хореография. Майрън позвъни на Есперанца. Като разбра, че баща му е отново в операционната, затвори очи и си наложи просто да диша. Да се съсредоточи върху възможните неща. Баща му бе в ръцете на най-компетентните лекари. И ако Майрън държеше да е полезен, можеше да направи едно-единствено нещо: да намери Брад.

— Успя ли да научиш нещо за приюта „Абеона“? — попита той Есперанца.

— Нищичко. Сякаш изобщо не съществува.

Майрън затвори. И обсъди с Уин онова, което бяха научили до момента.

— Лекс от самото начало ми даде правилния отговор — отбеляза Майрън. — Че всяка двойка има своите тайни.

— Това пък що за новина е? — присмя се Уин.

— Между нас двама ни има ли тайни, Уин?

— Не. Но и секс няма.

— Според теб именно сексът ли поражда тайните?

— Нима не мислиш и ти така?

— Все си въобразявах, че сексът поражда повече интимност.

— Глупости — рече Уин.

— Как така глупости?

— Много си наивен.

— В смисъл?

— Нима не доказахме тъкмо противоположното? Че тайни съществуват между онези партньори, които, като Лекс и Сузи, правят секс помежду си.

Май беше прав.

— И накъде летим сега?

— Ще видиш.

— А уж нямахме тайни един от друг.

Крисп взе да се размърдва. Отвори първо едното си око, след него и другото. Но с нищо не реагира. Остана в покой, да прецени къде точно се намира и какво да прави от тук насетне. И изгледа Майрън и Уин.

— Давате ли си сметка какво ще направи с вас Хърман Ейк? — попита Крисп. — Не вярвам да сте чак толкова тъпи.

— Нима? — изви вежда Уин.

— Не сте толкова печени, за колкото се имате.

— И това не го чуваме за пръв път.

— Хърман ще ви пречука. И цялото ти семейство. Така ще го направи, че най-любимото ти същество ще издъхне, проклинайки името ти и пожелавайки смъртта.

— Леле, леле, не знаех, че Хърман притежава чак такива драматични заложби — рече Уин. — За щастие аз все пак имам някакъв план. От който всички ще спечелят, включително и ти.

Крисп не му отговори.

— Ще отидем на гости на скъпоценния Хърман — обясни му Уин. — Ще седнем на приказки четиримата, евентуално на по едно кафе. И всички ще си сътрудничим взаимно. Всичко ще си кажем. След което ще изработим едно взаимно изгодно споразумение, така че никой да не пострада.

— В смисъл?

— Разведряване. Чувал ли си това понятие?

— Аз да — отвърна Крисп. — Но се съмнявам Хърман да го знае.

Точно това си мислеше и Майрън. Уин обаче нямаше вид на притеснен човек.

— Хърман е сладур, гарантирам ти — каза Уин. — Но я ми кажи междуременно: какво стана с брата на Майрън?

— Оня, дето се ожени за Кити ли? — намръщи се Крисп.

— Същият.

— Откъде да знам, по дяволите?

Уин въздъхна.

— Нали щяхме да си сътрудничим? И всичко да си кажем? Нима забрави?

— Най-сериозно ти говоря. Ние дори не знаехме, че Кити се е върнала, докато тя не влезе във връзка с Лекс. И нямам никаква представа къде може да е мъжът ѝ.

Майрън се замисли върху отговора му. Нямахше да се учуди, ако Крисп лъжеше — което изглеждаше най-вероятно — но пък казаното се връзваше и с чутото от Лекс.

Уин откопча колана си и отиде при Еван Крисп. И му подаде сателитния си телефон.

— Обади се на Хърман Ейк. И му предай, че до един час ще бъдем в дома му в Ливингстън.

— Майтапиш се, нали? — изгледа го скептично Крисп.

— Поначало съм си голям веселяк. Но в този случай — не.

— Не се надявай да ви пусне да влезете с оръжие.

— Няма проблем. Няма да имаме нужда от оръжие. Но ако и един косъм падне от главите ни, светът ще научи истината за Гейбриъл Уайър. И ще кажете „бай-бай“ на големите пари. Понеже, освен всичко друго, ще преместим на сигурно място и Лекс Райдър — дойната ви крава, така да се каже. Схващаш ли?

— Ще си сътрудничим — рече Крисп. — Всичко ще си кажем.

— Много се радвам, че стигнахме до разбирателство.

Крисп се обади. Уин стоеше над главата му през цялото време. Хърман Ейк никак не се зарадва на чутото, поне в началото, докато Крисп не му обясни какви са намеренията на Уин. В крайна сметка Хърман се съгласи да се срещнат.

— Прекрасно — каза Уин.

Майрън отбеляза усмивката върху лицето на Крисп и вдигна поглед към Уин.

— Никак не обичам да съм на тъмно.

— Нямах ли ми доверие? — попита Уин.

— Въпросът ти е излишен.

— Знам. И владее напълно ситуацията.

— Но не си безпогрешен, Уин.

— Вярно — призна Уин. — Но и не съм винаги твой верен съратник.

— Имам чувството, че ни вкарваш в опасност.

— Не, Майрън. В опасност ни постави ти. Като се съгласи да помогнеш на Сузи и на всички нейни предшественички. Ти ни вкара в това положение, а аз само търся изход от него.

— Уау!

— От истината понякога боли, стари приятелю.

Този път наистина го беше заболяло.

— Ако нямаш какво друго да кажеш... — Уин погледна часовника си и се усмихна на любимата си стюардеса. — До кацането има още трийсет минути. Ти стой тук и пази пленника. А аз ще се усамотя за известно време в спалнята с Ми.

ГЛАВА 32

На летището на окръг Есекс в Колдуел, Ню Джърси, ги чакаше Голямата Синди. Тя натовари Лекс, сестрата и бебето в един джип. Намерението ѝ бе да ги откара при Зора, травестит и бивш агент на Мосад, който щеше да им намери сигурна квартира и нямаше да каже никому — дори на Майрън и Уин — къде е. По този начин, обясни Уин, дори планът му да се провали и Хърман Ейк ги плени и подложи на мъчения, няма как да издадат къде се намира Лекс.

— Много утешително — отбеляза Майрън.

Уин беше уредил да ги чака кола. Поначало използваше шофьор, но в случая не виждаше смисъл да излага и друг човек на опасност. Крисп беше вече съвсем буден. Натикаха го на задната седалка, затегнаха му белезниците, сложиха му допълнителни и на краката. Майрън седна на дясната седалка, Уин — зад волана.

Хърман Ейк обитаваше легендарна резиденция в Ливингстън, само на километри от родния дом на братята Болитар. Предишният собственик на имота бе прочут мафиотски бос. Сред децата се носеха какви ли не слухове: че който мине през границата на имота, рискува да го застрелят истински гангстери; и че зад къщата имало крематориум, където мафиотът изгарял жертвите си.

Вторият слух всъщност се бе оказал верен.

Върху колоните на портала имаше бронзови лъвски глави. Уин пое по дългата алея до първата площадка. По-нататък с кола не можеше да се отиде. Паркираха. Майрън огледа приближаващите се трима юнаци в зле скроени костюми. Средният, шефът им, бе супер як.

Уин извади и двата си пистолета и ги остави в жабката.

— Махни всички оръжия — нареди Уин. — Ще ни претърсват.

— Ти изобщо имаш ли някакъв план за тук? — изгледа го Майрън.

— Имам.

— Не изпитваш ли желание да го споделиш поне?

— Вече ти казах. Четиримата ще си побъбрим. Всички, без изключение, ще се държим разумно. Ще научим онова, което ни интересува за брат ти. И ще се съгласим да не вредим на бизнеса им, ако те ни оставят на мира. Кое от всичко дотук те притеснява?

— Онази част, в която разчиташ на психопат от рода на Хърман Ейк да се държи разумно.

— Той най-вече и повече от всичко се стреми да придаде законен вид на бизнеса си. А ако ни убие, само ще си навреди.

Най-едрият от яките биячи — трябваше да е към два метра и поне сто и трийсет кила — почука с пръстена си и Уин свали стъклото.

— С какво мога да съм ви полезен?

— Я се стегни бе! — Онзи изгледа Уин, сякаш виждаше нещо, току-що излязло от кучешки задник. — Ти ли си прочутият Уин?

Уин му се усмихна мило.

— Като те гледам, няма да ми устискаш дълго — рече Якия.

— Тук бих могъл да цитирам няколко изтъркани поговорки — по дрехите посрещат, по акъла изпращат; добрият кон и под скъсан чул се познава; не казвай „хоп“, преди да си скочил — но тъпата ти чутура надали ще ги схване.

— Това опит за хумор ли е?

— Явно не.

Якия свъси чело в неандерталска гримаса „мислене“.

— Имате ли оръжие?

— Не — отвърна Уин и се тупна по гърдите. — Аз Уин. Ти въоръжен?

— Ъ?

С въздишка:

— Нямаме оръжие.

— Ще ви претърсим. Най-подробно.

— Ох, тъкмо на това разчитах, сладур — смигна му Уин.

Онзи отстъпи крачка назад.

— Слизай от колата, преди да съм ти надупчил тиквата. Веднага!

Хомофобия. Няма начин да не се прояви. Обикновено и Майрън се включваше в подобни безстрашни бъзикания, но конкретната ситуация му се струваше прекалено неуправляема. Уин остави ключовете на таблото. И двамата с Майрън слязоха от колата. Якия им каза къде да застанат. Изпълниха заповедта му. Другите двама

отвориха задната врата и с бръсначи освободиха Еван Крисп от пластмасовите белезници. Крисп взе да разтърква китките си, за да възстанови кръвообращението. Отиде и застана право пред Уин. Двамата поведоха двубой с погледи.

— Втори път няма да ме изненадаш — рече Крисп.

— Води ни по пътя, Крисп — усмихна му се Уин.

— Ще ви водя. Но понеже времето ни е кът, първо искам, докато тия приятелчета те държат на мушка, да ти изтряскам един. Ей така, за реванш.

— Господин Ейк ми нареди стоката да не се пипа, преди да са разговаряли — намеси се Якия. — Вървете след мен.

И ги поведе. Зад него тръгнаха Майрън и Уин, а най-отзад — Крисп и двете горили. Пред тях се извисяваше мрачната резиденция, описана от един някогашен мафиот като „трансилванска класика“. Е, тая нощ ни върви на огромни страховити сгради, рече си Майрън. И беше готов да се обзаложи, че дочува отнякъде предупредителните стонове на отдавнашни мъртъвци.

През задния вход Якия ги вкара в антре, в което имаше рамков металдетектор, после за всеки случай прекара по тях и ръчен такъв. Майрън си наложи да не се вълнува, но не преставаше да се чуди къде ли е скрил Уин оръжието си. В никакъв случай не би допуснал да се набута в подобна ситуация невъоръжен.

След като приключи с ръчния детектор, Якия опипа грубо Майрън. Оттам се прехвърли и на Уин, където се забави по-дълго.

— Най-подробно, съгласно първоначалната оферта — отбеляза Уин. — Имате ли си бурканче за бакшиши?

— Смей се, смей се — рече Якия. Отвори някакъв гардероб и извади оттам два сиви анцуга. — Събличате се чисто голи и обличате тези дрешки.

— Надявам се, че са сто процента памук — каза Уин. — Имам крайно чувствителна кожа, а освен това и репутация, че съм почитател на висшата мода.

— Смей се, смей се — повтори Якия.

— А пък и сивото никак не ми отива. Направо ме обезличава. — Но и Уин започваше да звучи леко напрегнато. Тонът му все повече напомняше на подсвиркване в мрака.

Двете горили се захилиха и извадиха пищовите си. Майрън хвърли поглед на Уин. Уин сви рамене. Не им оставяха кой знае какъв избор. И двамата се съблякоха по бельо, но Якия ги накара и него да свалят. Този път... опипването... слава богу, бе съвсем кратко. Хомофобската задявка на Уин очевидно бе понамалила ентузиазма им за престараване. Когато приключиха, Якия им подаде по един анцуг.

— Обличайте се.

Направиха го без никакви приказки.

— Господин Ейк ви очаква в библиотеката — обяви Якия.

Най-отпред тръгна Крисп с лека усмивка на устните си. Якия и момчетата останаха в антрето. Дотук нищо изненадващо. Историята с Гейбриъл Уайър несъмнено се пазеше в най-строга тайна. Майрън подозираше, че е известна единствено на Ейк, Крисп и най-много на един придворен адвокат. Но в никакъв случай и на охранителите.

— Няма ли да е по-добре да ме оставиш аз да говоря? — предложи Майрън.

— Окей.

— В едно си прав. Хърман Ейк ще гледа преди всичко да защити личните си интереси. А ние държим в ръцете си кокошката, която снася златните му яйца.

— Съгласен.

Хърман Ейк ги очакваше в библиотеката с чаша коняк в ръка. Застанал бе до старовремски глобус бар, какъвто имаше и у Уин. Изобщо помещението изглеждаше така, сякаш обзавеждането му беше дело на Уин: високи етажерки по стените и разтегателна стълба за достигане на най-горните рафтове; кожени кресла в цвят бордо; персийски килим и солидна ламперия по тавана.

Сивата перука на Хърман Ейк днес лъщеше повече от нормалното. Облечен бе в спортна риза с емблемата на неговия голф клуб, а под нея — тениска с V-образна яка.

— Аз не ти ли казах да не си пъхаш носа в тая работа? — насочи Хърман пръста си към Уин още с влизането му.

— Абсолютно вярно — кимна Уин. При което бръкна под ластика на анцуга, извади пистолет и простреля Хърман Ейк право между очите.

Хърман Ейк се свлече на пода. Майрън буквално ахна. И се извърна към Уин, чийто пистолет бе вече насочен към Еван Крисп.

— Не мърдай — каза Уин на Крисп. — Ако исках да те убия, щеше вече да си мъртъв. Не ме принуждавай.

Крисп се смрази.

Майрън гледаше в ням потрес. Хърман Ейк бе умрял на място. Вън от всякакво съмнение.

— Уин? — успя най-сетне да проговори Майрън.

— Претърси го — нареди му Уин, без да откъсва погледа си от Крисп.

Все още леко зашеметен, Майрън се подчини. Не намери никакво оръжие. Уин заповяда на Крисп да падне на колене и да сплете пръстите на ръцете на тила си. Крисп не възрази. Пистолетът на Уин бе насочен право в главата му.

— Уин?

— Нямахме друг избор, Майрън. Господин Крисп беше съвсем прав. Хърман щеше да пречука всички наши близки.

— Какви бяха тогава ония приказки за бизнес интереси? И какво стана с разведряването?

— Хърман можеше и да кандиса за известно време, но не за дълго. Това би трябвало да ти е ясно. От мига, в който научихме, че Уайър не е жив, въпросът стана ние или той. А той в никакъв случай нямаше да ни остави да живеем и да го контролираме с онова, което знаем.

— Да, но ти уби Хърман Ейк — тръсна глава Майрън да проясни мисълта си. — Не виждам как ще се измъкнеш от това положение.

— Остави тези грижи за по-нататък.

Крисп стоеше неподвижен като статуя на колене, с ръце на тила.

— И какво следва сега? — попита Майрън.

— Мисля си дали да не убия нашия приятел Крисп — отвърна Уин. — Така и така съм закъсал с двата крака.

Крисп затвори очи.

— Уин? — каза Майрън.

— О, не се притеснявай — отвърна Уин, без да отмества пистолета си от главата на Крисп. — Господин Крисп е най-обикновен наемен служител. Нали не изпитваш никаква вярност към Хърман Ейк?

Крисп най-сетне наруши мълчанието си:

— Никаква.

— Нали ти казах, Майрън? — изгледа го Уин. — Говори. Задай му въпроса си.

Майрън застана пред Еван Крисп. Онзи вдигна очи и срещна погледа му.

— Как го направи? — попита Майрън.

— Кое?

— Как успя да убиеш Сузи?

— Не съм я убивал.

— Е, сега вече и двамата лъжем — намеси се Уин.

— Какво? — възропта Крисп.

— Ти лъжеш, че не си убил Сузи — рече Уин. — А аз излъгах, като казах, че няма да те убия.

Отнякъде се дочу биенето на стенен часовник. Кръвта на Хърман Ейк продължаваше да тече по пода и вече бе образувала почти идеален кръг около главата му.

— Моята лична теория гласи — каза Уин, — че не си просто наемен служител, а по-скоро пълноценен партньор. Не че има някакво значение де. Но ти си също така един опасен човек. Който го е яд, че съм го надхитрил. На твоє място и аз бих се чувствал по същия начин. Така че равносметката е ясна: не мога да те оставя жив за бъдещ двубой.

Крисп извъртя главата си така, че да вижда Уин. Опита се да улови погледа му, сякаш това можеше да му помогне. Напълно безсмислено беше. Но Майрън вече наддушваше страха, който Крисп излъчваше. Може да си суров. Може да си най-суровият тип на света. Но когато погледнеш очи в очи смъртта, една-единствена мисъл завладява ума ти: не искам да умирам. И всичко се свежда до нещо изключително елементарно. Да оцелееш. Пред лицето на смъртта човек не се моли, защото е готов да се срещне със Създателя. Моли се, защото не иска да го среща.

Крисп търсеше изход от положението. Уин го изчакваше с нещо като наслада. Беше натикал жертвата си в ъгъла и като че си играеше с нея.

— Помощ! — изкрещя Крисп. — Убиха Хърман!

— Моля ти се — рече му с досада Уин. — Няма смисъл.

Очите на Крисп се облешиха объркано. Майрън обаче намери обяснение. Съществуваше един-единствен начин Уин да се сдобие с

оръжието: разполагал е с внедрен помощник.

Якия.

Тъкмо Якия бе пъхнал пистолета под ластика на анцуга му.

Уин насочи дулото право в челото на Крисп.

— Нещо да кажеш за последно?

Крисп предприе отчаян ход.

— Спасих живота на кръщелника ти.

Дори Уин се сепна. А Майрън се приближи до Крисп така, че вече бяха лице в лице.

— Какво искаш да кажеш?

— Нещата си вървяха гладко — рече Крисп. — Гушехме сума ти пари, а никому не вредяхме. Обаче на Лекс съвестта му проговорила и той взе че провали цялата работа. Защо му беше да си отваря устата пред Сузи след толкова години? Не е ли знаел как ще реагира Хърман?

— И пратиха теб да осигуриш мълчанието й, така ли? — попита Майрън.

Крисп кимна.

— Взех самолет до Джърси Сити. Издебнах я, като паркира в гаража. Забих пистолета в корема й и я накарах да се качи по стълбите. Там няма охранителни камери. Доста време ни беше нужно. А когато стигнахме до апартамента, й казах или да си инжектира свръхдоза хероин, или ще й пръсна черепа. Намерението ми беше да прилича на нещастен случай или самоубийство. И пистолетът щеше да ми свърши работа, но с дрогата щеше да е много по-лесно. Като имат предвид миналото й, полицаите много лесно щяха да се вържат на свръхдозата.

— Обаче Сузи е отказала да се инжектира — предположи Майрън.

— Точно така. Предложи ми да сме сключели сделка.

Майрън почти успя да си представи сцената. На Сузи не й мигва окото въпреки насоченото в нея оръжие. Прав беше, като твърдеше, че тя в никакъв случай не би посегнала на себе си. Дори ако някой я заплашва с пистолет.

Крисп се възползва от паузата да хвърли пореден поглед на Уин. Ясно му беше, че Уин не блъфира, а наистина е преценил, че ще е по-опасно да остави Крисп жив. Но колкото и нищожни да са шансовете му, човек не се предава, а гледа да оцелее. И именно с тази надежда

Крисп сега се мъчеше да се изкара хуманен, та дано Майрън успее да убеди Уин да не дръпва спусъка.

И в този миг Майрън се сети за техника с акцент, който се обадил на „Бърза помощ“.

— Значи Сузи се съгласи на свръхдозата, при условие че се обадиш на 911.

Крисп кимна.

Как можа да не се досети по-рано? Изключено беше да принудиш Сузи да вземе хероин насила. И тя е била готова да се бори за оцеляването си. Освен при едно определено условие.

— Сузи се е примирила с искането ти — продължи Майрън, — при условие че дадеш на бебето й шанс да живее.

— Точно така — потвърди Крисп. — Сключихме сделката. И й обещах да се обадя в мига, в който тя си инжектира свръхдозата.

На Майрън отново му се скъса сърцето. Представи си как Сузи е осъзнала, че ако я застрелят в главата, и нероденият й син ще загине заедно с нея. Така че наистина се е борила, но за да спаси не себе си, а неродената си рожба. Успяла е да намери някакъв начин. Вярно, и той рискован. Защото, ако умре веднага от свръхдозата, не е изключено и бебето да умре. Но все пак му е осигурила поне малка възможност. Изглежда, е била съвсем наясно с въздействието на свръхдозата хероин: как бавно умъртвява организма, така че ще има време да спасят детето.

— И ти спази обещанието си, така ли?

— Да.

— Защо? — зададе очебийния въпрос Майрън.

А Крисп сви рамене и контрира с въпрос:

— А защо не? За какво ми е да убивам едно невинно бебе?

То и убийците имали нещо като морал. Истината за смъртта на Сузи бе излязла наяве. Но те бяха дошли тук да получат повече от един отговор. А без отговор все още оставаше един въпрос.

— Каж ми за брат ми.

— Нали ти казах? Никаква представа нямам.

— Но и Кити беше една от целите ти, нали?

— Разбира се. Щом се върна и взе да вдига шум, наложи се да я открием. Но за брат ти идея си нямам, кълна ти се.

При тези му последни думи Уин дръпна спусъка и простреля Еван Крисп в главата. Стреснат от звука, Майрън отскочи назад. Тялото се свлече върху килима и започна да кърви. Уин се увери набързо, че не се налага втори, контролен изстрел. И Хърман Ейк, и Еван Крисп бяха мъртви.

— Или ние, или те — каза Уин.

Майрън не можеше да откъсне очи.

— И сега какво?

— Сега — рече Уин — ще се върнеш при баща си.

— А ти какво смяташ да правиш?

— Не ме мисли. Може да изчезна за известно време. Но ще се оправя.

— Какво значи, „да изчезнеш за известно време“? Да не се каниш да поемеш цялата вина за станалото?

— Точно това смятам да направя.

— Но нали и аз съм тук?

— Не. Теб те няма. И за това съм се погрижил. Вземи колата ми. Няма да знаеш къде съм, но ще намеря начин да поддържаме връзка.

На Майрън му идеше да поведе спор, но знаеше, че в края на краищата това само ще ги забави, а и ще постави в опасност неизбежното.

— За колко време?

— Нямам представа. Тук не разполагахме с никакъв избор. Тези двамата в никакъв случай нямаше да ни оставят живи. С това поне трябва да си наясно.

Майрън се съгласи с тази логика на разсъждение. Но в същото време си даде сметка защо Уин не му беше казал нищо предварително. Наясно е бил, че Майрън ще потърси друг изход, при все че такъв не съществуваше. По време на свиждането в затвора Франк Ейк и Уин си бяха обещали да си помогнат взаимно. Уин беше изпълнил своята част от уговорката и така бе гарантирал, че той и приятелят му няма да загинат.

— Хайде тръгвай — каза Уин. — Всичко свърши.

— Нищо няма да е свършило — завъртя глава Майрън, — докато не намеря Брад.

— Крисп ти каза истината: в каквато и опасност да се намира брат ти, тя няма нищо общо с тукашната история.

— Знам.

Бяха дошли за отговори и Майрън имаше чувството, че всичките ги е получил.

— Тръгвай — повтори Уин.

Майрън го прегърна. Уин отвърна на прегръдката му. А тя бе мощна и продължителна. Не си казаха нищо — всяка дума щеше да е излишна. Майрън обаче се сети за думите на Уин след първото посещение на Сузи в офиса му да търси помощ: как хората били склонни да вярват, че хубавите неща са вечни. А те не са. Мислим си, че ще сме винаги млади, че никога няма да се разделим с най-скъпоценните ни мигове и хора. А не е така. Та докато държеше в обятията си своя приятел, Майрън си даваше сметка, че помежду им нищо вече няма да е като преди. Нещо се беше променило във взаимоотношенията им. Нещо бе изчезнало завинаги.

Когато най-сетне се разделиха, Майрън мина по коридора и се преоблече в своите си дрехи. Якия беше сам, без другите две горили. Майрън нямаше представа каква е съдбата им, а и тя не го вълнуваше особено. Якия му кимна. А Майрън отиде при него и рече:

— Имам нужда от още една услуга.

И каза на Якия какво му трябва. Онзи се изненада, но рече „Само минутка“, скри се в съседната стая, а като се върна, връчи на Майрън поисканото. Майрън му благодари. Излезе, качи се в колата на Уин и включи двигателя.

Краят приближаваше.

Беше изминал почти два километра, когато Есперанца му позвъни.

— Баща ти е буден. И иска да те види.

— Предай му, че го обичам.

— Идваш ли?

— Не. Все още не мога. Не и преди да изпълня заръката му.

След което Майрън прекъсна разговора и се разплака.

ГЛАВА 33

Кристин Шипи посрещна Майрън във фоайето на института за рехабилитация „Кодингтън“.

— Приличате на притоплен мъртвец. Което никак не е малко, като имате предвид с какви случаи се срещам тук ежедневно.

— Налага ми се да говоря с Кити.

— Вече ви казах по телефона. Изключено е. Нали я поверихте на моите грижи.

— Имам нужда от информация.

— Съжалявам.

— Може и да ви прозвучи мелодраматично, но вероятно е въпрос на живот и смърт.

— Поправете ме, ако греша, но вие дойдохте за помощ, доколкото си спомням.

— Да.

— И правилникът за прием ви беше предварително известен, нали?

— Така е. И наистина смятам, че тя се нуждае от помощ. Но в момента баща ми вероятно е на смъртно легло и очаква от мен някои окончателни отговори.

— Които според вас са известни на Кити?

— Да.

— В момента тя е много зле. Знаете процедурата, която прилагам. Първите четирийсет и осем часа са направо ад. Тя не е в състояние да се съсредоточи. Мисълта ѝ е изцяло обзета от желаната доза.

— И това ми е известно.

Кристин завъртя глава.

— Ще ви отпусна десет минути. — Натисна бутона да разблокира вратата и го поведе по някакъв коридор. Отникъде не се чуваше никакъв звук. Сякаш прочела мислите му, Кристин Шипи обясни: — Стайте ни са напълно шумоизолирани.

Пред вратата на Кити Майрън каза:

— И още нещо.

Кристин зачака да чуе.

— Наложително е да разговарям с нея на четири очи.

— Невъзможно.

— Разговорът е поверителен.

— Никою няма да съобщя.

— От юридически съображения — поясни Майрън. — Ако чуете нещо и някой ден ви се наложи да давате свидетелски показания в съда, не ми се ще да лъжете под клетва.

— Божичко! Ама вие такива въпроси ли ще й задавате?

Майрън не й отвърна.

— Възможно е да превърти, като ви види — предупреди го Кристин. — И да се нахвърли да ви бие.

— Едричък съм.

Тя помисли още известно време, накрая въздъхна и отключи вратата с думите:

— Оставям ви да се оправяте сам.

Майрън влезе. Кити лежеше в нещо като полусън на леглото и стенеше. Той затвори вратата зад себе си и се приближи. Светна лампата. Пот се стичаше по лицето на Кити. Тя замига срещу светлината.

— Майрън?

— Дойде време да прекратим всички лъжи — рече той.

— Намери ми отнякъде една доза. Нямах представа какви мъки са.

— Видяла си ги как убиват Гейбриъл Уайър.

— Да съм ги видяла ли? — По лицето й се изписа объркване, но по някое време, изглежда, размисли и се предаде. — Да, видях. Бях тръгнала да му предам едно послание от Сузи. Тя все още го обичаше. И имаше ключ от тях. Влязох през един страничен вход. Чух изстрел и се скрих.

— Затова значи ти се е наложило да избягаш с брат ми. Да не би да убият и теб. И понеже Брад се е двоумял, си прибегнала до оная лъжа, че съм те свалил, та да вбиеш клин помежду ни.

— Моля ти се — вкопчи се тя отчаяно в него. — Майрън, намери ми само една дозичка отнякъде. Само една, и ще се оставя да ме

лекуват. Обещавам ти.

Майрън вложи всичките си усилия да не ѝ позволи да се отклони от темата. Ясно му бе, че не разполага с особено много време.

— Не ме интересува всъщност и на Сузи какво си наговорила, но предполагам, че си потвърдила казаното от Лекс за убийството на Уайър преди много години. А постинга „Не негово“ си качила, за да си отмъстиш, а и да дадеш знак на Лекс, че му се налага да ти помогне.

— Имах нужда само от няколко долара. Съвсем бях закъсала.

— Нали? Страхотен ход от твоя страна. Само дете на Сузи ѝ струваше живота.

Тя се разплака.

— Но всичко това вече е без значение — каза Майрън. — В момента ме интересува само едно.

— Нищо няма да кажа — стисна очи Кити.

— Погледни ме, Кити.

— Няма.

— Отвори очи!

Също като малко дете тя първо откряна едното си око, после се облещи и с двете. Защото Майрън поклащаше пред лицето ѝ прозрачното найлоново пликче, с което се бе сдобил неотдавна от Якия. Кити посегна да го сграбчи, но той успя навреме да отдръпне ръка. Тя взе да го дращи, да пищи, но той я отблъсна от себе си.

— Каж ми истината, и веднага ще ти го дам.

— Обещавах ли?

— Обещавам. — Тя се разплака. — Страшно ми липсва Брад.

— Знам. Ти затова ли пак се закачи? Понеже ти е било трудно да живееш без него. Както казва Мики, има двойки, които просто не са способни да живеят разделени. — След което със сълзи, стичащи се по бузите му, и със спомена за онова петгодишно хлапе, което крещеше с цялата си душа от възторг на Янки Стейдиъм, Майрън я попита: — Брад е мъртъв, нали?

Тя не можа да помръдне. Остана безсилна по гръб, втренчила невидящ поглед в тавана.

— Как умря той, Кити?

Кити не помръдваше, загледана нагоре като в транс. Когато проговори по някое време, гласът ѝ звучеше далечен и монотонен.

— Двамата с Мики пътували по междущатската магистрала номер пет за мач между студентски отбори в Сан Диего. От насрещното платно някакъв джип прелетял над разделителната ивица и се забил право в тях. Брад загинал на място, пред очите на сина си. Мики лежа три седмици в болница.

Майрън се беше приготвил да чуе някаква неприятна истина — усещаше, че ще е жестока — и въпреки това потвърждението буквално го повали. Рухна в стола в отсрещния край на стаята. Братчето му го нямаше вече. И в крайна сметка за смъртта му не е бил виновен нито Хърман Ейк, нито Гейбриъл Уайър, нито дори Кити. Най-обикновена автомобилна катастрофа.

Стори му се направо непоносимо.

Погледна към Кити, която временно бе спряла да трепери и лежеше неподвижно.

— А ти защо не ни каза?

— Знаеш защо.

Кое то си беше вярно. Знаеше, понеже точно по този начин бе сглобил пъзела. Кити открадна идеята от Гейбриъл Уайър. Понеже хем била свидетел на смъртта му, хем на това как Лекс и останалите се престрували, че Уайър е жив. И си извлякла съответните изводи: щом може Уайър на ужким да е жив, тя пък ще се прави, че и Брад е жив.

— Защото щяхте да ми отнемете Мики.

Майрън завъртя глава.

— Когато брат ти загина — преглътна шумно тя, — изведнъж се почувствах като марионетка, чиито конци са били внезапно прерязани. Тотално рухнах.

— Трябваше да дойдеш при мен.

— В никакъв случай. Представях си какво ще стане, щом ти съобща за Брад. Щеше да долетиш в Лос Анджелис и да ме разпънеш на кръст, както направи и вчера. Не ме лъжи, Майрън. Поне не сега. Просто щеше да постъпиш така, както ти смяташ, че е редно. Щеше да заведеш дело за попечителство над Мики. И щеше да ми отнемеш момченцето ми. Няма смисъл да отричаш.

Той не се и канеше.

— И затова ти реши да се преструваш, че Брад е жив?

— Нима номерът не мина?

— Защо не помисли за Мики?

— Мики се нуждаеше от майка. Как може да не го проумяваш?

Той напълно го проумяваше. Спомни си как Мики държеше да му обясни каква великолепна майка е тя.

— А ние? Семейството на Брад?

— Какво семейство? Неговото семейство бяхме ние с Мики. Нито един от вас не бе част от живота му в продължение на петнайсет години.

— И кой според теб е виновен за всичко това?

— Точно така, Майрън. Кой?

Той не й отвърна. Според него виновната бе тя. А според нея — той. А пък баща му? Как точно го беше казал? Всеки човек се развива посвоему. Брад просто не е бил създаден да си седи у дома, да живее на едно място.

Но пък баща му бе базирал теорията си върху лъжата, която Майрън му беше поднесъл.

— Сигурна съм, че не ми вярваш. Според теб аз го излъгах и го подмамах да избяга с мен. И така да е. Все пак това беше правилният избор. Брад беше щастлив. И двамата бяхме щастливи.

Майрън си спомни снимките, широките усмивки. И как беше решил, че са една лъжа — че щастieto, излъчвано от тези снимки е било илюзорно. Не е бил прав. Права всъщност беше Кити.

— Така че точно това възнамерявах. Да крия от вас, докато се окопитя.

Майрън само завъртя глава.

— Ти сега очакваш от мен да се извиня — продължи Кити, — но аз няма да го направя. Понякога човек постъпва правилно, но постигна погрешни резултати. А друг път... Виж например какво направи Сузи. Опита се да саботира кариерата ми, като подмени хапчетата ми против забременяване — благодарение на което се сдобих с Мики. Не разбираш ли какво искам да ти кажа? Всичко е един хаос. И изобщо не става дума за добро и лошо. Просто трябва да се придържаш към нещата, които най-силно обичаш. Аз загубих любовта на живота си в някакъв нелеп инцидент. Нима беше честно? Нима беше редно? Но ако ти беше малко по-мил, Майрън, ако ни беше приел, вероятно щях да се обърна към теб за помощ.

Кити обаче не бе прибягнала до помощта му — нито навремето, нито сега. Ето че вълничките пак избиваха на повърхността. Тогава,

преди петнайсет години, сигурно би успял да им помогне. Макар да не е изключено и при тези обстоятелства да бяха избягали. Може би ако Кити му се беше доверила, ако не беше избухнал, когато научи, че е бременна, тя щеше да се обърне към него преди няколко дни, а не към Лекс. И може би в такъв случай Сузи щеше да е още жива. Можеше и Брад да е още жив.

Твърде много „ако“.

— Искам да попитам само още едно нещо. Ти каза ли някога истината на Брад?

— За това, че уж си ме свалял ли? Да. Признах си, че го бях излъгала. И той ме разбра.

Майрън преглътна. Имаше усещането, че всичките му нервни окончания са се оголили на открито. И долови несигурността в собствения си глас, когато я попита:

— А на мен дали ми прости?

— Да, Майрън. И на теб ти прости.

— Но така и не се обади повече.

— Не можеш да разбереш начина, по който живеехме — каза Кити, без да отделя поглед от пликчето в ръката му. — Ние бяхме номади. И бяхме щастливи, че живеем така. Той се беше посветил на работата си. Обичаше я, понеже точно това искаше да върши. А след като се бяхме прибрали окончателно, струва ми се, че беше готов да ти се обади. Но...

Тя млъкна, тръсна глава, затвори очи.

Сега вече Майрън можеше да се върне при баща си. Но пликчето с хероина бе още у него. Погледна го, несигурен как да постъпи.

— Ти не ми вярваш — въздъхна Кити. — За това, че Брад ти прости.

Майрън не каза нищо.

— Нима не намери паспорта на Мики? — попита Кити.

Въпросът ѝ съвсем го обърка.

— Намерих го. В караваната.

— Огледай го по-внимателно.

— Кое? Паспортът ли?

— Да.

— Защо?

Тя остана със затворени очи и не му отговори. Майрън за пореден път изгледа хероина. Беше ѝ дал обещание, което никак не му се щеше да изпълни. Но сега, като го вдигна, Кити го спаси от последната му морална дилема.

Завъртя глава и му каза да се маха.

Когато Майрън се върна в болницата „Сейнт Барнабас“, бутна бавно вратата на стаята, в която лежеше баща му.

В тъмното успя да забележи, че баща му спи. А майка му седеше до леглото. Тя се извърна и мярна лицето на Майрън. И всичко ѝ стана ясно. Успя с длан да потисне изскочилия от устата ѝ тих вик. Майрън ѝ кимна. И тя стана и излезе в коридора.

— Кажи ми — рече му тя.

Той ѝ разказа. Тя понесе удара. Политна, изхлипа, но успя да се овладее. И се върна бързо в стаята. Майрън влезе след нея.

Очите на баща му си бяха затворени, а неравномерното му дишане бе придружено със слаби хрипове. Отвсякъде по тялото му излизаха пластмасови тръбички. Майка му пак беше приседнала до леглото. И хвана ръката му със своята, разтреперана от болестта на Паркинсон.

— Нали се разбрахме? — попита го тихо.

Майрън не ѝ отвърна.

Няколко минути по-късно баща му взе да примигва и накрая отвори очи. Майрън преглътна сълзите си и впери поглед в най-скъпия му човек на този свят. В очите на баща му се четеше безпомощно, почти детинско объркване.

— Брад... — успя да промълви единствено бащата.

Майката, без да откъсва поглед от Майрън, завъртя глава. И той я разбра. В крайна сметка тя не желаше Майрън да лъже баща си, да извърши такова огромно предателство спрямо него. Извърна се към съпруга си, с когото бе преживяла четирийсет и три години, и здраво стисна ръката му.

Бащата се заплака.

— Всичко е наред, Ал — прошепна му тя. — Всичко е наред.

ЕПИЛОГ

Шест седмици по-късно

Лос Анджелис, Калифорния

Бащата вървеше най-отпред, облягайки се на бастуна си.

След операцията на сърцето бе отслабнал с близо десет килограма. Майрън смяташе да го избута по хълма в инвалидна количка, но Ал Болитар отказа категорично. Щял да отиде на крака до гроба на сина си.

Майката, естествено, също бе с тях. И Мики. Бе взел назаем от Майрън един прекалено голям за него костюм. Последен вървеше Майрън, сякаш се опасяваше да не би някой да изостане.

Слънцето напичаше жестоко. Майрън погледна нагоре и усети как очите му се насълзиха. Толкова неща се бяха променили, откакто Сузи дойде за пръв път в офиса му да го моли за помощ.

Помощ ли? Ха-ха. Опазил ги господ от такава помощ.

Съпругът на Есперанца не само бе завел дело за развод, но и настояваше за пълно попечителство над сина им Хектор, изтъквайки като довод и ненормираното работно време на Есперанца, което ѝ пречело да изпълнява майчинските си задължения. Тя толкова се беше притеснила, че помоли Майрън да изкупи нейния дял във фирмата им. Майрън обаче не можеше да си представи и един ден без Есперанца или Уин. Така че след продължителни дискусии решиха да продадат „МБ Пред“. А мегаагенцията, която я купи, предприе сливане и ликвидира названието ѝ.

Благодарение на голямото обезщетение, което ѝ се полагаше при напускане, Голямата Синди реши да се посвети на написването на подробни мемоари, в които да не спести нито един факт. Светът тръпне в очакване.

Уин все още беше в нелегалност. През изминалите шест седмици Майрън бе получил една-единствена вест от него — кратък имейл, който гласеше:

Всички вие сте в сърцето ми.
Но Ю и Ми са в гащите ми.

Уин

Годеницата му Териса все още не беше готова да напусне Ангола, а при внезапно създадите се обстоятелства и Майрън не можеше да замине при нея. Поне засега. И вероятно за още много дълго.

Докато приближаваха гроба, Майрън застигна Мики.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма.

Мики забърза крачка и се отдалечи от чичо си. Често го правеше. След минута всички спряха.

Все още липсваше надгробен камък. На лобното място на Брад имаше само плакат.

Дълго мълчаха. Само стояха, вперили погледи в далечината. По шосето профучаваха автомобили, безразлични към мъката на съсипаното семейство. Без ни най-малко предупреждение бащата взе да рецитира по памет „Кадиш“ — еврейската молитва за мъртвите. Не че бяха вярващи — далеч не бяха религиозни, но в определени случаи човек търси опора в традициите, в ритуала.

— Да се възвиси и освети Неговото велико име!

Майрън хвърли крадешком поглед на Мики. Младежът бе участвал в замисъла на майка си да скрие бащината му смърт от желание да опази онова подобие на семеен живот, което му беше останало. Сега, над гроба на баща си, продължаваше да се държи стоически. С вирната глава. И сухи очи. Може пък това да е най-добрият начин за оцеляване, когато те заблъска животът.

Първата работа на Кити, след като излезе от клиниката, бе да избяга от сина си и да се снабди с дрога. Намериха я изпаднала в безсъзнание в някакъв скапан мотел и я завлякоха отново в института „Кодингтън“. Там продължаваха да я лекуват, но истината бе, че смъртта на Брад я беше сломила и Майрън се съмняваше дали изобщо някога ще се оправя.

Както и очакваше, племенникът му се разбунтува, когато Майрън изказа за пръв път предложението да стане негов настойник. Нямало да допусне друг освен собствената му майка да му бъде настойник. И

ако Майрън направел и най-малкия опит в тази насока, щял да го съди, а можело дори да избяга. Предвид предстоящото завръщане на родителите му във Флорида и началото на новата учебна година идния понеделник Майрън все пак бе успял да постигне някаква уговорка с племенника си. Мики се съгласи да живее в къщата в Ливингстън под неофициалното попечителство на Майрън. И да посещава гимназията в Ливингстън, която навремето бяха завършили чичо му и баща му. От своя страна Майрън се съгласи да не му натрапва присъствието си в живота му и да уреди единственият официален настойник да остане майка му, независимо от проблемите ѝ.

Примирие, което търпеше постоянно развитие и много трудно се поддържаше.

Сплел пръсти, със сведена глава, бащата довърши дългата молитва с думите: „Нам и на целия Му израилски народ, амин!“. Майрън и майка му се включиха в последното „амин“. Мики не отвори уста. В продължение на няколко секунди никой не помръдна. Майрън впери поглед в неулегналата пръст пред себе си и се опита да си представи лежащото под нея свое братче. Но не успя.

Вместо това си спомни кога за последен път го беше видял, в снежната нощ преди шестнайсет години, когато Майрън — баткото, който вечно защитаваше по-малкия — счупи носа на Брад.

Кити беше казала самата истина. Брад се двоумял по онова време дали да напусне училище и да замине по незнайни места. Когато баща му подочу какво става, изпрати Майрън да поговори с брат си.

— Върви — каза му. — И се извини за онова, което си наговорил по неин адрес.

Майрън се беше заинатил. Настояваше, че Кити ги е излъгала за хапчетата против забременяване, че се носели слухове по неин адрес, изтъкваше всички останали приказки, които — сега вече му бе ясно — се бяха оказали неверни. Баща му обаче още тогава бе прозрял как стоят нещата.

— Ти завинаги ли искаш да го отблъснеш? — беше го попитал. — Аз пък ти казвам: върви да се извиниш и да ги върнеш у дома.

Когато Майрън отиде обаче, Кити, търсеца отчаяно повод да избягат, бе съчинила оная история, че уж Майрън я свалял. Брад пощуря. А докато слушаше как братчето му крещи и беснее, Майрън осъзна колко прав е бил през цялото време по отношение на Кити. И че

братчето му е бил пълен идиот да се хване с такава като нея. Взе да спори с Кити, да я обижда, да я обвинява в какви ли не лъжи, докато накрая изкрещя последните думи, които брат му щеше да чуе някога от него:

— Ти на тая лъжлива мръсница ли вярваш, или на собствения си брат?

Брад замахна. Майрън приклепна и в яростта си контрира. И дори сега, застанал над лобното място на Брад, чу в ушите си онзи отвратителен, мокър звук на трошач се хрущял.

Последно помнеше как остави Брад на пода с шокиран вид, докато Кити се мъчеше да спре шурналата от носа му кръв.

След като се прибра, Майрън не призна пред баща си какво е направил. Струваше му се, че дори самото повторно изричане на ужасната лъжа, скалъпена от Кити, щеше да ѝ придаде някаква достоверност. Затова взе че излъга баща си:

— Извиних им се, но Брад не щеше и дума да чуе. По-добре ти говори с него, тате. Теб ще те послуша.

Баща му обаче само завъртя глава.

— Щом отношението на Брад е такава, може би така е писано да стане. Може би ще е най-добре да го пуснем да търси свой собствен път в живота.

Пуснали го бяха. И ето че сега за пръв път бяха отново заедно, пред гроб на пет хиляди километра от дома им.

Измина още една минута в мълчание, след което Ал Болитар завъртя глава.

— Това не бива никога да се случва. — Млъкна и вдигна очи към небето. — Не трябва баща да произнася „Кадиш“ за свой син.

И тръгна надолу по пътеката.

След като качи майка си и баща си на самолета за Маями, Майрън остана с Мики. Дватама взеха друг самолет до летището в Нюарк. По пътя и дума не си размениха. След кацането се качиха в останената на дългосрочния паркинг кола на Майрън и тръгнаха по магистралата „Гардън Стейт“. И през първите двама минути на това пътуване никой не обели дума. Мики пръв отвори уста чак след като подминаха изхода за Ливингстън.

— Къде отиваме?

— Ще видиш.

Само десет минути по-късно Майрън паркира пред крайпътния мол и се усмихна. Мики хвърли поглед през предното стъкло, после се обърна към Майрън.

— Сладолед ли си решил да ме черпиш?

— Слизай — каза Майрън.

— Ти нещо ме будалкаш май.

С ловка маневра Кимбърли избута инвалидната си количка до входа на „Сноукап“ и ги посрещна с широка усмивка.

— Здравсти. Ти пак си тук! Какво ще желаеш този път?

— Дай на племенника ми един „размразител Сноукап“. А аз искам да си поприказвам с баща ти.

— Няма проблем. Той е отзад в офиса.

Карл Сноу се беше заровил в някакви фактури. Но вдигна глава и изгледа влизания Майрън.

— Нали обеща да не се връщаш?

— Съжалявам, но няма как.

— И какво те води насам?

— Това, че ме излъга. Опита се да ми пробуташ версията колко прагматично си бил постъпил, след като нищо не можело да ти върне загиналата дъщеря, нито имало начин Гейбриъл Уайър да влезе в затвора. И че си взел откупа единствено за да помогнеш на Кимбърли. Обяснението ти беше хем красиво, хем логично — но изобщо не ми прозвуча убедително. Особено след като видях как се отнасяш към Кимбърли. И това ме подтикна да прегледам хронологията.

— Коя хронология?

— Лекс Райдър се обажда на Сузи и ѝ съобщава, че Гейбриъл Уайър е мъртъв. Сузи изпада в шок. Но тъй като не може да повярва, отива при Кити да получи потвърждение, че Лекс не я лъже. Дотук добре — килна глава Майрън. — И все пак: защо, след като се среща с Кити, единствения свидетел на убийството на Гейбриъл, Сузи идва тук, при теб?

Карл Сноу мълчеше. Но и нищо ново не можеше да му каже. На Майрън всичко му беше вече ясно. Лекс си мислеше, че Уайър е бил убит от Ейк и Крисп, но това противоречеше на всякаква логика. Печалбата им от „Хорс Пауър“ никак не е била малка.

— На теб ти е станало ясно, че Гейбриъл Уайър е богат връзкарь и че убийството на Алиста ще му се размине. Че правосъдието изобщо няма да го накаже за онова, което е сторил на дъщеря ти. Затова си решил да действаш. Което е изпълнено с изключителна ирония.

— Кое по-точно?

— Ами светът смята, че си продал дъщеря си.

— Е, и? Да не мислиш, че това има някакво значение за мен? Мнението на света имам предвид.

— Предполагам, че изобщо не те засяга.

— Вече ти казах: понякога се налага да обичаш детето си насаме. А друг път — и да го жалиш насаме.

А в някои случаи — и да раздаваш правосъдие насаме.

— Възнамеряваш ли да кажеш някому?

— Не.

Изобщо нямаше вид на човек, почувствал някакво облекчение. Вероятно мислите му бяха същите като тези на Майрън. За вълничките. Ако Сноу не се беше наел да раздава еднолично правосъдие — ако не беше убил Гейбриъл Уайър — Кити нямаше да стане свидетел на случилото се и нямаше да търси начин да избяга. Брад сигурно щеше още да е жив. Също и Сузи Т. Но с подобна логика човек стига само до определена точка. Дори собственият му баща се бе възмутил от това родителят да надживее детето си. Дъщерята на Карл Сноу е била убита. Кой можеше да каже кое е редно и кое не?

Майрън стана и се запъти към вратата. Извърна се да си вземе довиждане, но Карл Сноу се бе съсредоточил прекалено усърдно във фактурите си. В салона Мики работеше върху своя „размразител“. До него в инвалидната количка седеше Кимбърли и му вдъхваше кураж. Сними глас и каза нещо на Мики, при което младежът избухна в смях.

А в съзнанието на Майрън се яви отново споменът как юмрукът му лети към лицето на брат му. Само едно нещо можеше да му донесе утеха сега. Паспортът. Беше го разгледал внимателно по внушение от Кити. Първо огледа печатите от всички държави, през които бяха минали. Но явно не към това го беше насочила Кити. А към първата страница, онази със снимката. Огледа я наново и този път прочете името на Мики. Истинското му име. Досега беше предполагал, че Мики е галено от „Майкъл“. Оказа се нещо съвсем различно.

Истинското малко име на Мики беше „Майрън“.

Кимбърли пак каза нещо — толкова смешно, че Мики остави лъжицата, облегна се назад и се разсмя: първият му свободен, искрен смях, откакто чичо му го познаваше. Звукът се вряза като тирбушон в гърдите на Майрън. Толкова познат му беше този смях, толкова му напомняше за смеха на Брад, сякаш се бе породил в някакъв далечен спомен, в един прекрасен момент, споделен много отдавна между двамата братя, и бе отекнал през годините, за да избликне сега в тази сладоледаджийница, от сърцето на сина на Брад.

Майрън спря и се заслуша. И макар да си даваше сметка, че ехото отново ще заглъхне, надяваше се никога да не изчезне съвсем.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.